

JA HEU SENTIT
el nou Atwater Kent Compact, su-
perb, amb les famoses val-
vules Pentode? La seva potència i
màxima selectivitat us deixaran sor-
presos. No s'ha construït res que
figuri.
Atwater Kent Radio
AUTO ELECTRICITAT, S. A.
Diputació, 234. — Barcelona

LA PUBLICITAT

ANY LIII.—NUM. 17.741.—PREU: 40 CENTIMS

BARCELONA, DIJOUS, 18 DE JUNY DE 1931

TALLERS D'IMPRESSA: CARRER BARCELONA, 11 i 13. — TELÈFON 10000

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: CORTS CATALANES, 689, 1.2. TELÈFON 11000

**Demà, divendres,
Subhasta d'Art
a la Sala Parés**

El catalanisme republicà

La proximitat de les eleccions per a les Constitucions va desvirtuant les forces polítiques catalanes, que s'agrupen segons les afinitats ideològiques i les conveniències tàctiques del moment. Fins ara, han aparegut dues candidatures: la de l'Esquerra Republicana, coaligada amb la Unió Socialista de Catalunya, i la que circula amb el títol de Pro Unitat catalana, inspiració d'un grup de ciutadans que actuaven al marge dels partits organitzats. La candidatura esquerrista és l'oficial dels grups que la patrocinen; l'altra no ha trobat l'ambient que esperaven els seus promotors, i després de les desautoritzacions formulades per algunes de les personalitats que hi figuraven, ha estat abandonada.

Les informacions polítiques més segures anuncien per a avui o demà l'aparició de les candidatures de la Lliga i del Partit Radical que dirigeix el senyor Lerroux, i la possible formació d'altres candidatures en les zones extremes de l'esquerra. Per la seva banda, elements i entitats adherits al Partit Català Republicà, aprofitant la llibertat d'acció que el partit els ha concedit, es proposen intervenir en la lluita amb la presentació d'una candidatura per minories a Barcelona, i possiblement faran extensiva la seva activitat a la província i altres circumscripcions de Catalunya.

Raons distintes de les que eren allegades abans de les eleccions del 12 d'abril han convergit a crear una situació simètrica d'aquella, els resultats de la qual són difícils de preveure. Aleshores la Lliga Regionalista no es podia proclamar republicana o no trobava oportunitat de proclamar-s'hi; pel cas és el mateix, perquè la seva signficació la impossibilitava d'entrar en contacte amb les forces catalanistes republicanes en activitat. El partit Català Republicà, que per la llei de gravetat política ocupa el centre del sistema català, reivindicava la independència considerant que la victòria republicana no depenia de la formació d'un front únic republicà, sinó de l'atac simultani de totes les forces diverses al règim, situades cada una en el camp dels seus idearis respectius. La realitat confirmà amb eloqüència impressionant aquestes previsions. La república triomfava amb ímpetu irresistible, malgrat de no establir l'ample front republicà que les novelles formacions catalanes republicanes creien indispensable.

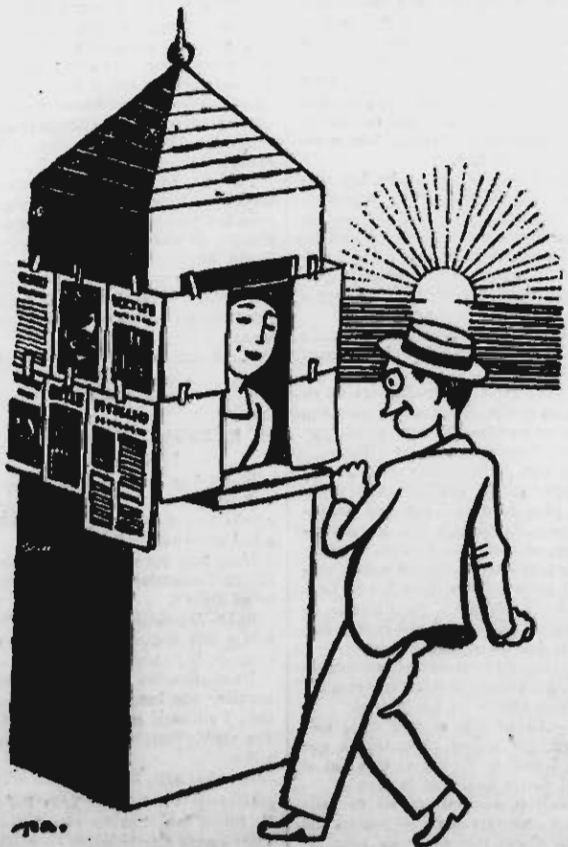
Amb la República triomfant, els termes del problema canviaven radicalment. Venia l'hora de consumir el Pacte de Sant Sebastià, condicionat a la proclamació de la República pel que toca a les reivindicacions de Catalunya. Els compromissaris de Sant Sebastià havien convingut que si triomfava el moviment que organitzaven, i al qual tots ells havien de contribuir-hi coordinadament, la personalitat de Catalunya i el seu dret d'autodeterminació serien reconeguts automàticament. I bé, doncs, efectuat aquest reconeixement pel Govern provisional de la República, a Catalunya naixia la urgència de redactar l'Estatut que ha de regular les relacions de Catalunya i l'Espanya nova que s'alçava amb el nou règim de llibertat i democràcia. La qüestió catalana, doncs, passava a primer terme, perquè és un axioma fill de les circumstàncies que anar contra les aspiracions de Catalunya és anar contra la República naixent. D'aquesta veritat, reconeguda unànimement, semblava que havia de derivar-se'n una actuació apropiada per part dels partits catalanistes. La Lliga podia declarar-se republicana i sotmetre's als poders constituïts, i realment així ho ha fet; l'Esquerra Republicana de Catalunya, després del triomf de la República, i del seu brillant èxit de partit, no podia llavors l'existència de cap qüestió prèvia que l'acensellés de desentendre's d'una actuació conjunta amb el catalanisme. Pràcticament, els fets s'han produït de manera ben distinta: ni el republicanisme de la Lliga és suficient per admetre la coordinació amb altres forces catalanistes, ni el catala-

nisme de l'esquerra és suficient per a fer-li tolerables contactes amb un republicanisme que no sigui el seu.

A l'hora suprema d'estructurar jurídicament la llibertat de Catalunya i de presentar-ne la proposició a les Constitucions, les dues forces extremes del catalanisme no han tingut la serenitat necessària per a tolerar-se mútuament, i, per exercir, han evitat la companyia del catalanisme republicà que en aquests moments transcendents propagava, dèbil a l'imperatiu patriòtic, la unitat del catalanisme militant. Els homes, com els partits polítics, molt sovint són víctimes de la seva història; a la Lliga, la inèrcia del seu historial l'ha ofuscada; a l'Esquerra, el desig de tenir història, l'afany d'improvisar-se'n una, la fa insensible a d'altres urgències sentimentals que se li escapen en perjudici d'ella mateixa. Entremig de totes aquestes obsessions partidistes i personalistes, es produeix una activitat que cerca el canal propici per a manifestar-se i influir en els esdeveniments. És l'activitat genuïnament liberal i democràtica, que es cohesiona i reacciona contra les intransigències amb regust dictatorial.

L'actitud recelosa, el desdeny d'aquests grups és el que ha produït la revisió catalanista que cada dia es fa més sensible a Barcelona, i que s'estendrà ràpidament per Catalunya. Avui, per a aquests elements, la conquesta d'uns llocs de representació és cosa secundària, potser; més que per la victòria, causa de legítimes satisfaccions, és pel goig de sostenir les seves conviccions catalanistes, liberals, democràtiques i republicanes, que anhelaven intervenir en la lluita; el que els mou és la necessitat de trobar-se enquadrats espontàniament sota la senyera d'una candidatura; d'una candidatura que representi la catalanitat en marxa, neta de qualsevol preocupació adjacenta originada per uns circumstàncies que, per intenses que es presentin, seran efímeres sempre. Hem parlat amb imparcialitat, perquè creiem que així poden servir-se millor els interessos de la pàtria en aquests moments de confusió i de febre. Per aquesta mateixa raó creiem que la candidatura dels catalanistes republicans de minoria que s'anuncia per Barcelona, podrà contribuir eficaçment a restablir la serenitat i consolidar la República democràtica i liberal que el catalanisme republicà defensà amb la paraula, amb la ploma i amb la llibertat dels seus homes.

CARLES CAPDEVILA

ELS PUPINS EMBOSCATS

—Com s'entén l'Avui tampoc no hi ha cap exemplar de l'edició catalana del Full Oficial?
—N'hi ha tanta demanda que abans de sortir el sol tota l'edició ja esgotada.

FULL DE DIETARI

LIçons de Coles

Quina bona estona hauria passat Santiago Rossinyol, si hagués pogut, com en les faules macabriques, presenciar el seu propi enterrament! Sobretot si, de més a més de presenciar la desfilada solemne i oficial de les autoritats, els artistes, els escriptors, els actors, els empresaris, els admiradors anònims i els amics innombrables, hagués pogut recollir els comentaris que feia la multitud aplegada als carrers. N'hi havia d'ingenuos, d'afectuosos, de sàberuts; no hi faltaven les llàgrimes als ulls de les dones, ni la greu emoció en el rostre dels homes.

Tanmateix, l'èxit del cotxe estrat per quatre magnífics cavalls i servit per cotxer i lacais vestits a la Federica, va promoure — parlo com a testimoni especialment ben col·locat per adonar-se'n — un sens fi d'exclamacions. (Qui desconeixia la força de la pompa damunt les imatges simples, cometrà moltes atzagades en aquest món! Es per això que cada cop que un trasbals com el que estem passant inclina els homes elevats de nou a extremer les mesures ascètiques entorn de l'autoritat i dels seus representants, tremolo. El seny no recomana pas que la República es despulli totalment dels prestigis exteriors... No més exigeix que els administris amb cura i amb tacte, que es mantingui equidistant de la teatralitat sistemàtica i de la negligència continua, que no oblidí que els humans i la gent mediterrània més que l'altra, necessiten que "les coses els entrin pels ulls").

Oh, si; quin èxit el cotxe a la Federica! Les perques blanques dels lacais, el xarol negre i l'argent dels guarniments. I tants guàrdies de gala, a peu i a cavall; i la triple presència del dol amb un atapeïment de prestigis polítics i literaris, artístics i socials... I darrera el seguici interminable. I la pluja de flors a la Rambla, que era com mai la nostra via sacra...

El conjunt feia una impressió robusta i, comptat i debatut, sana. Una dona del poble m'e'n va donar la mesura amb una exclamació ingènua, que li va escapar dels llavis, i que dedicava a un noi que tenia prop, el seu fill segurament:

—Ja val, ja, ésser savit!

Ella deia savit, però ja sabem el que volia dir: tenir talent, tenir esperit. Només per desvetllar aquesta idea en la consciència d'una dona del poble, ja val la pena d'entrar amb pompa i amb solemnitat els personatges realment il·lustres, fins quan — i és el cas de Rossinyol — han passat la vida més o menys renyits amb l'encarcament i amb les fórmules.

CARLES SOLDEVILA

La col·lecció pictòrica del Sr. P. Fernández Duran

Madrid, 17. — Demà migdia el Govern assistirà a la inauguració de la sala del Museu del Prado, on han estat instal·lats els quadros que componen la valuósissima col·lecció que llegà a Espanya En Pere Fernández Duran.

COMENTARI

Viatgers

Camille Maclair, nacionalista en el pitjor sentit de la paraula, ha publicat un llibre d'impressions espanyoles, d'un inefable so de lluna. "L'Épre et splendide Espagne", es diu. Res no en diríem si en un dels seus capítols no ens hi fos ofert — a tall d'apoteosi — un panorama de la Barcelona de la Dictadura. L'Exposició, i quin espectacle per a M. Maclair! Hi veu una voluntat liberal (!) respondre a les nostres rancúnies ("aux rancunes de la Catalogne frémissante") amb una crida a la fecunditat i a la unió. En el Palau Nacional, de fesomia escurialleana, l'entornat turista hi veia combrejar totes les races espanyoles "en l'ordre, la disciplina i l'ardidesa reflexiva del treball". Els tòpics que Primo prodigava foren fàcilment engolits per M. Maclair. Tants palaus de guiz li encomanen "la douleur de vivre". Veu el rei, "cavell, afable i seriós"; Ah, si hagués pogut assistir al famós "torneo a la antigua usanza"! La retòrica del perseguidor de grans esdramatiza complaent a caragolar unes quantes pàgines més, sens dubte les més candoroses. Cap, però, de tan candorosa com la que adverteix, a la llinda del llibre, que la seva redacció fou acabada alguns dies abans de la revolució que ha substituït a Espanya, amb una rapidesa tan sorprenent, la República a la Monarquia. Sorprenent sobretot per a M. Maclair. Turista literari, no descobrí sinó l'escorça gastada de la Península. No endevinà res, absolutament res, del que "l'aspra i ardent Espanya" recloïa, gelosa, sota l'or fals del Directori que coronava tants de segles morts.

Hem aot un altre viatger: El-tore de Zuani. Tinc damunt la taula la seva "Ronda ibérica". De Zuani visqué molt de temps a Barcelona, passà temporades a Madrid, coneix bona part d'Espanya. Estima el pintoresc. Cronista minuciós, potser fins i tot massa detallista, ens dona visions, de tan minucioses desfogades, de la Rambla i del cafè-concert, de les processons i del Carnestoltes. La rifa de Nadal li suggereix petites filosofies; una ballada de sardanes li permet de dir el seu judici sobre els catalans. "Poble girat sempre de cara a l'endemà i que sempre construeix i sempre es renova amb una febre que no coneix equilibri ni mesures." L'elogi és ben gentil. Però fet, al capdavant, en temps de Dictadura, un lleu escepticisme l'acompanya sovint. "Es un poble infant", diu en un indret. I en un altre: "si voleu alegries ingènues i infantines, aneu a Barcelona". Terra de poemes, constatarà més avall amb un fi somriure. El catalanisme és per a De Zuani un moviment lleu, molt lleu i molt superficial. El clima és tan dol! I, d'altra banda, a Barcelona hi ha massa retòrics que diuen "Pasco de Gràcia" i massa diaris castellans.

Llibres de viatges, cròniques de la nostra vida, el de Maclair i el d'El-tore de Zuani són més que res una recordança d'aquests tristes anys darrers. Tant de bo mai més no poguem oferir grans desfilades de lluna als pastors de grans esdramatiza, ni argumentar que justifiquin l'escepticisme amb què massa sovint hom ens esguarda.—T. G.

ELECCIONS PER A LES CORTS CONSTITUENTS

Candidats catalanistes republicans per Barcelona - Ciutat

Convocats per la Delegació Regional de Barcelona (Ciutat) els presidents i representants de totes les entitats de Barcelona adherides al Partit Català Republicà, per tal d'acordar les normes d'actuació enfront de les vinentes eleccions a les Corts Constituents, en ús

de la llibertat en què foren deixats els adherents al Partit pel Consell General, es reuniren ahir els sota-signants i per unanimitat acordaren presentar els següents candidats catalanistes republicans per la circumscripció de Barcelona-Ciutat:

Josep Barbey i Prats
Albert Bastardes i Sampere
Jaume Bofill i Mates
Lluís Nicolau d'Olwer

Del Comitè Regional: Joan Banús, Dr. Vivanco, Ramon Peypooh, Josep Tomás i Piers, Jaume Patxot i S. Reig.
Claudi Amotia i Leandre Cervera, delegats al Consell General.
Marian Iglésies, d'Acció Catalana de la Barceloneta; **Josep Freixes,** de l'Ateneu Nacionalista Barcelona Vella; **Jaume Jarque,** del Centre d'Acció Catalana del districte III; **Joan Maragall,** d'Acció Catalana de Sarrià i Bonanova; **Josep Garriga,** d'Acció Catalana Republicana del districte V; **Dr. Pumarola,** de l'Ateneu Català Republicà del districte VI; **Francesc Esteller,** del Casal Republicà

Democràtic del districte VII; **Antoni Mas,** del Centre d'Acció Catalana Republicana de la Bordeta; **Joan Colomines,** del Casino de Sans; **Salvador Ollivera,** del Centre d'Acció Republicana d'Hostafrancs; **Joan González i Ramon Ferrera,** de l'Ateneu Gracienc d'Acció Catalana; **Joan Glos,** del Casal Federal del Guinardó; **Josep Guàrdia i Joan Ribes,** del Centre Català Republicà de Sant Andreu; **Josep Quatremaes,** Dr. González i Miquel Bonet, de l'Ateneu Català Republicà de Sant Martí; **Ricard Vives,** Joan Boix i Bonaventura Ariso, del Centre Català Republicà del Poble Nou.

LA "GACETA"

L'Audiència de Barcelona

Madrid, 17. — La "Gaceta" d'avui, a més dels decrets anunciats ahir, publica una disposició declarant jubilat al senyor Enric Lassala Izquierdo, magistrat del Suprem i que havia exercit el càrrec de president de l'Audiència de Barcelona, i nomenant per a substituir-lo al Suprem al senyor Josep Oriol Anguera de Sojo, que continuarà de president de l'Audiència de Barcelona.

També publica una circular prenent als alcaldes de tots els Ajuntaments nacionals perquè remetteixin a la Comissió Tècnica Agrària del Ministeri del Treball i Previsió, les dades i informes que estimin pertinents respecte alteracions experimentades pels bens comunals de propietat, les quals propietats i aprofitaments hagin pertanyut als bens comuns, incloent-hi a aquestes els anomenats "senyorios".

La coalició republicano-socialista

Madrid, 17. — La candidatura de coalició republicano-socialista per a la circumscripció de Madrid (capital), estarà integrada de la següent manera:

Senyors Cordero, Largo Caballero, Besteiro, Saborit, Ovejero, Sánchez Barcia i Tifón Gómez, pels socialistes.

Senyors Castrovido i Alcalá Zamora, per la Dreta Republicana.

Pere Rico, per Acció Republicana.

Lluís Tàpia, pels radicals socialistes.

Josep Ortega i Gasset, pel grup "Al servei de la República".

Enginyer Madaia, pels federalistes i un radical, que serà probablement el pro i senyor Lerroux.

Amb caràcter d'independent es presentarà Sánchez Guerra, i com a liberal, el comte de Romanones.

L'Exposició Colonial Francesa

El president de la República francesa inaugurarà recentment l'Exposició colonial que el seu govern organitzà en el bell paratge del bosc de Vincennes, a París. Aquestes exposicions colonials, que el govern francès ha reprès d'ençà de la pau de Versalles, sempre foren un esdeveniment de pes en la política colonial francesa, i, de retop, en la política internacional de la nació veïna. Però si abans eren esdeveniments importants, ara, després de la guerra gran, encara ho són més; i la d'enguany ho és considerablement més que la importantíssima exposició colonial darrera, oberta a Marsella l'any 1923, del valor de la qual els nostres lectors en foren oportunament informats. Les anteriors exposicions colonials franceses eren de caràcter nacional, mentre que l'actual és internacional. Això sol ja donar entesa de la superior importància d'aquesta exposició. Però és que, a més, l'aportació francesa és ara més copiosa i impressionant que mai. L'actual exposició colonial francesa: més extensa més atapeïda més variada i rica que la nostra d'ara fa dos anys. No cal dir que té més solta, que està més justificada i que la seva organització és infinitament superior a la de l'exposició de Montjuïc que administraren els il·lustríssims senyors baró de Viver i marquès de Foronda. Tan cares com són d'organitzar aquestes exposicions colonials franceses solen liquidar-se amb superàvit, tot i no estar obertes sinó durant els mesos de calor.

L'actual Exposició Colonial és un devassall de luxe, d'imprevist, de pintoresc i de confort. Hi destaca la reproducció exacta del fabulós palau cambodgi d'Angkor-Uat, el més gran i sumptuós de tota l'arquitectura subsistent de l'Edat Mitjana en l'Extrem Orient. S'hi han reproduït també les avingudes monumentals anexas a l'original, els estanys, tota l'esbroggeria i múltiples escultura — i, per afegida, s'ha fet practicable el públic pot accedir per les escales immenses i circular pel palau reproduït: no es tracta, doncs, de la simple reproducció de les façanes.

Una altra meravella és el Palau Permanent de les Colònies, totes les façanes del qual estan cobertes d'endriades composicions en alt i baix relleu, d'inspiració khmer i javanesa, amb figures a milers, obra admirable d'un escultor que no havia encara aconseguit gran fama, però que des d'aquesta obra ja té per a sempre. Aquest escultor s'anomena Jeannot. L'edifici és obra de l'arquitecte Jausseu, prou conegut a Barcelona.

Els palaus i pavellons que, amb els jardins, el gran llac Daumesnil i les dues illes, componen l'exposició, són innombrables. Hi ha un teatre-cinema, un palau de Belles Arts, un parc d'atraccions instal·lat a les illes del llac Daumesnil, variat de jocs d'aigua lluminosos i un parc zoològic lliure, amb lleons, tigris, elefants i tota altra mena de besties ferotges. Hi ha pavellons per a tota mena d'especialitats, diorames perfectes a desdir, reconstruccions de poblats i paisatges exòtics, "zocos", basars, mercats. Tot això poblat per gent de totes les colònies, que en tals poblats fan llur vida corrent, llurs festes. Els restaurants i espectaculars exòtics hi són nombrosos.

Les nacions que estan representades en aquesta exposició per mitjà de pavellons o bé en el conjunt anomenat "Cité des Informations", són: Gran Bretanya, Índia, Palestina, Bèlgica, Estats Units, Itàlia, Brasil, Holanda, Dinamarca, Portugal, Alemanya, Grècia, Pèrsia, Ca-

nadà, Argentina, Àfrica del Sud i Haití.

Com que la Gran Bretanya no hi està gaire ben representada, no cal dir que França triomfa esplèndidament. Triomfa França no solament per raó de la màxima aportació a l'exposició, sinó pel que aquesta aportació implica de colonialisme extens i fecund. França demostra, cada vegada més persuasivament, que és una gran nació colonitzadora: ho és per la seva empena imperialista però sobretot per necessitat. Ho és en benefici propi, però també en benefici dels colònies. Les colònies i països de mandat giraren, l'any 1929, per valor de trenta-cinc mil·lions de francs; suma enorme si es té en compte que moltes d'aquestes colònies són d'exploració recent, gairebé verges. Cal tenir present també que la majoria de les colònies franceses són tropicals, ço que dificulta molt la intervenció dels europeus.

França té a hores d'ara establertes en les seves colònies sis mil dues-centes escoles, algunes d'elles importants; això sense comptar les escoles d'alts estudis, com la universalment cèlebre "Ecole Française d'Extrême-Orient", l'"Ecole d'Hautes Etudes Berbères", les escoles d'Arts i Oficis que han revifat els oficis d'art indígenes, els Museus, etc. La metròpoli ha estès 22.000 quilòmetres de carreteres, 38.000 de pistes per a autos i 7.000 de ferrocarril. França s'ha preocupat especialment de sanejar les colònies i redimir-les de les endèmies que de sempre les flagel·laven com un inapellable càstig de Déu. En un sol any i només que a l'Indoxina, ha operat set milions de vacunes diverses. Ha destacat un exercit d'especialistes que han estudiat els diversos flagells i molts d'ells han mort en llur empresa. Ha anat disminuint les endèmies i epidèmies que delmaven la població colonial i, espera arribar a desarrelar-les. Així del 36 per 100 de morts que l'any 1925 hi havia entre els atacs de la malaltia de la sòna, avui s'ha arribat a menys d'un 12 per 100.

Les estadístiques beneficioses del colonialisme francès serien de llarga enumeració. D'altra banda, el florentinisme colonial francès s'endevina, al dir dels viatgers, només que en desembarcar en aquestes colònies. França triomfa una vegada més en el colonialisme, com triomfà en moltes altres activitats. França es troba avui dia esplendorosa com mai, i l'Exposició Colonial Internacional d'enguany és el seu apoteosi. Dura molt aquesta potència resplendent? És probable que sí. Amb contrarietats i esforços, amb sang també de tant en tant, l'imperi colonial francès durarà forces anys... Cinquanta?... Setanta?... No es pot assenyalar ni aproximadament la durada d'aquest imperi. Però no crec que ningú, a França mateix, es faci gaires il·lusions sobre aquesta durada. Com més ben governades són les colònies més aviat s'emancipen; com més malament se les governa, més sovint es revoltent. D'aquests corrents de revolta i d'emancipació, França n'està tan assabentada, com n'està la mateixa Anglaterra, com tots els països colonialistes. I sabrà França avançar-se als anhelts dels colònies com sap fer-ho Anglaterra? O bé resistirà a foc i a sang, com Cànovas del Castillo, abans d'escapar aquest imperi que s'estén per totes les mars? Sabrà França abandonar a temps les Colònies, per a fer-ne "dominions", que sempre més se senten deutors a la metròpoli, o per a fer-ne aliats i clients? França és un gran país, una terra de grans estadistes, que sabrà fer, segurament, el millor ús de les seves colònies.

JOAN SACS

Maó

Manifestacions hostils al senyor March

Maó, 17. — A bord del vapor "Bellver" ha arribat, procedent de Palma, el banquer senyor Joan March, el qual ha estat objecte de manifestacions hostils en el moment d'atrancar el vaixell.

Nombrosos grups, que eren portadors de rètols al·lusius al banquer, l'esperaven al moll en actitud no gaire tranquil·litzadora.

En vista d'això, s'ha aixecat la palanca del vaixell, i s'ha desamarat per tal que el "Bellver" ancorés en un altre lloc, situat a certa distància del moll.

Més tard ha baixat a terra el senyor Menéndez, delegat del Govern, el qual ha aconseguit apaciguar els ànims exaltats i a la fi ha pogut desembarcar el senyor March, que s'ha traslladat a la Delegació de Maó.

Transmediterrània, on s'estalja.

L'edifici ha quedat acordonat per forces de la guàrdia civil, en previsió que puguin intentar-se nous desordres.

Sembla que ha estat supès el banquet que havia de celebrar-se aquesta tarda i per al qual s'havien repartit més de 200 invitacions.

Els ànims estan molt excitats.

Els separatistes

Cádiz, 17. — A Jerez i als pobles de la Serra, s'han fixat paquets en els quals es diu que no s'admeten ofertes d'articles catalans ni de cases establertes a Catalunya.

En els dits paquets, s'afegeix: "Es nuestro deber velar por la unidad de la patria".

Botadura d'un vaixell

Cádiz, 17. — Ahir va botar el vaixell tanque "Campanas", construït per a les necessitats de la Campa.

REVISTA DE PREMSA

La lluita entre sindicalistes i socialistes

Amò el títol:
LAS RELIGIOSAS INGENUIDADES DE MACÍ.

escriu **Enric Sotgiu** a El Socialista: "El senyor Companys ha qualificat de 'fantesma' les revelacions sobre les veritables causes de la dimissió del Sr. Macià, segons diu, la una gran amistat amb el Sr. Macià i perquè este no se imiscués en els assumptes del Govern civil."

Tenim per descontada la rectificació del Sr. Companys, per militar en el mateix partit que el Sr. Macià, i comprendem perfectament les raons de elevat sentiment polític que le guien al voler evitar, en la mesura de lo possible, el desquiciament que amenaça a la izquierda catalana a consecuencia de la política catastròfica del Sr. Macià. Si pudieran convencerse de que para bien de Cataluña y de España debe el Sr. Macià retirarse a Borjas Blancas y limitar su acción política a ver como crecen los olivares, prestarían un gran servicio a la República y a Cataluña.

Es cierto que el Sr. Macià no se imiscuía en los asuntos del Gobierno civil, porque actuó como si el Gobierno civil, representante del Estado español en Cataluña, no existiera. Prueba de ello es que, mientras el Sr. Companys declara intolerables las coacciones violentas contra el derecho de asociación, el Sr. Macià realizaba pactos inconfesables con los que ejercen o dirigen esas coacciones violentas.

Si el Sr. Macià tuviera alguna visión política y sentido práctico de las cosas, comprendería cuán peligrosos son para su partido y para Cataluña los elogios que le tributan los pistoleros que redactan "Solidaridad Obrera". Para gobernar no es suficiente ser persona, sino que hace falta saber con quién se gasta uno los cuartos, y el Sr. Macià gasta lo que no es suyo y no sabe con quién.

La prensa de Barcelona ha publicado una nota del diputado de Borjas Blancas sobre el llamado conflicto del puerto, que demuestra una candidez extraordinaria, según puede comprobarse por los párrafos siguientes:

Conseguida definitivamente esta conciliación (entre el y los anarquistas), han llegado a la presidencia de la Generalidad comentarios de sentido contradictorio, como los que suelen motivar todas las soluciones que tienen un carácter de arbitraje entre diferentes estados pasionales. Pero uno de los comentarios que parecía haberse hecho más general es que el acuerdo recaído en este conflicto del puerto deshace una determinada organización obrera en beneficio exclusivo de la Confederación Nacional del Trabajo, que pasa a ser, de hecho, el único instrumento de la colectividad obrera del puerto. Y se teme, una consecuencia natural de este hecho, que en lugar de una obra de paz se habrá contribuido a reproducir antiguos estados de perturbación que harán imposible la regularidad del trabajo.

El presidente de la Generalidad, que ha procurado durante la larga tramitación de este pleito mantenerse en una serena imparcialidad, al objeto de conseguir la concordia, cree sinceramente que estos temores son infundados. Mientras las organizaciones obreras son fuerzas de lucha para obtener el gobierno del régimen del trabajo en todo lo que afecte a los intereses de los trabajadores, su acción es apasionada, como la de todas las oposiciones y todas las rebeliones; pero cuando el derecho a su personalidad es respetado, dejan de ser elementos de agitación permanente para convertirse en instrumentos de acción constructiva de su sentido de orden más comprensivo. Y si en Cataluña tuviésemos la desgracia de que no se produjese esta transformación, asegurada por la experiencia de otros pueblos de Europa, el presidente no puede ocultar su preocupación de que las organizaciones obreras dejarían otra vez de ser una fuerza, por numerosas que fuesen, y caerían nuevamente bajo el dominio de un poder de coacción."

Confiamos en la sagacidad del lector para interpretar las palabras subrayadas de esta declaración. Véase con qué tranquilidad el Sr. Macià hace de los anarquistas, a cambio de unos cuantos centenares de votos, el "único instrumento de la colectividad obrera en el puerto". Es una pretensión tan pueril como la que tuvo Martínez Anido con los sindicalistas libres. Cree el buen coronel que el poner bajo su protección a los anarquistas dejarán de ser elementos perturbadores y apagará de este modo sus rebeliones.

El desengaño será horrible. Pero ¿ha pensado el Sr. Macià en lo que podría ocurrir si las organizaciones de la Unión General de Trabajadores reclamasen su exclusiva preponderancia en todas partes a excepción de Cataluña? ¿No le basta haber provocado el reocho y la desconfianza del comercio y de la industria de toda España contra Cataluña? ¿No le basta, es que no ven los que están con él que esta política personalista causa un daño enorme a Cataluña?

Consta que no necesitamos una política de represalias. El Sr. Macià es un fracasado, y Cataluña entera le abandonará en cuanto advierta la ficción que hay en él como gobernante. Nosotros ni pedimos la protección oficial ni nos hace falta. Quedése para los incapaces, que sólo pueden vivir manejando la pistola. Hoy, como siempre, tan sólo necesitamos libertad para defender nuestras ideas, propagar libremente nuestros principios y desarrollar nuestra organización. Y esta libertad, cual supimos conquistarla contra los Borbones, sabremos imponerla contra quien sea en toda España."

Por fortuna queda todavía entre nosotros, aunque bastante desorganizada, otra escuela de astrónomos con más plomo en los pies y más competencia en la cabeza. Es la pequeña falange de los documentados, que no sólo ven perfectamente que España se ha puesto a andar, sino que se alegran en el alma de este di-

namismo y están resueltos a favorecerlo con todo su esfuerzo personal, incluso con el sacrificio, pero quieren, porque tienen la cordura de la responsabilidad, que España camine por sus pasos contados, digna, noble y progresivamente, no dando traspasos como si estuviera ebria, ni con espantadas convulsiones de epilepsia. Estos hombres no sienten el menor egoísmo, al revés de muchos de los visionarios, que no son otra cosa que sacos de vanidad u odres de autosuficiencia, teñidos de colores radicales o patrióticos para dealumbrar la eterna inocencia del pueblo. Estos hombres gozaban de un sólido bienestar doméstico, de una posición envidiable y de un prestigio profesional sin tacha. Ni deseaban ni querían intervenir en los negocios públicos, tal vez escarmentados por lejanas actuaciones pasadas. Pero ha bastado una ligera indicación, y la conciencia de que realmente la hora es grave, especialmente para Cataluña, donde los políticos han escaseado siempre y ahora, por razones obvias, son más raros que las perlas en el muladar; ha bastado esto para que tales hombres austeros, patriotas de verdad, documentados, cuerdos, hábiles, trabajadores y con sobradas dotes de gobierno, abandonasen su retraimiento y acudiesen adonde les llamaba el público deber. Vamos a nombrar a uno solo de estos varones tan necesarios a Cataluña, en la hora presente, como el pan que comemos. Ocupa ya un cargo relevante, por elección indiscutible. Es un presidente. Se llama don Jaime Carner, y preside la Diputación provisional de la "Generalitat de Catalunya".

A los hombres de su clase, a los poquísimos gobernantes que hay en esta tierra, ni retrogrados ni visionarios, hay que sacarlos a la luz, hay que ponerlos al frente de la cosa pública, aunque sea necesario arrastrándolos de sus hogares. Ellos han de prepararse a esta tremenda violencia de cargar sobre sus hombros la responsabilidad de un momento como hace siglos no se había presentado otro igual en Cataluña, ni tal vez vuelva a presentarse en muchísimo tiempo. Pero es la ciudadanía, la enorme masa de los catalanes sensatos, de la clase media y de la burguesía, asistidos por grandes núcleos obreros, no contaminados de mesianismo delirante, quienes deben buscar, reclamar y acatar la dirección de estos varones rectos y capaces que no conspiraron contra la República, antes que naciese, que no quieren ahora trocarla por ninguna utopía, cuando aun es tan frágil, y que son en definitiva los únicos capaces de conducirla bien, porque la sienten sin reservas y el mismo entrañable amor que le profesan les dicta con cierto instinto sus posibilidades de cada momento.

No escribimos estas líneas con ninguna intención electoral inmediata. Las próximas elecciones serán desgraciadamente para Cataluña, una nueva prueba de la crónica incapacidad política demostrada por nuestro pueblo, a sus costas, durante tantos siglos. Hemos querido únicamente dar una voz de alerta en las tinieblas y señalar una luz en la figura ilustre de don Jaime Carner. El tiempo resolverá el problema. Pero desde ahora queremos fijar públicamente nuestra leal opinión: no habrá, en Cataluña por lo menos, ni República, ni democracia, ni Estatuto, ni autonomía, ni orden, ni nada, si el núcleo vital de nuestro pueblo (clase media, burguesía y proletariado culto) no descarta igualmente a los retrogrados y a los visionarios, agrupándose en torno de nuevas o renovadas personalidades salidas de su propio seno, que no sueñen ni en el Kremlin ni en El Escorial, antes estén firmemente ahincadas, como monumentos romanos, en esta tierra inconfundible que es la nuestra."

La Vanguardia publicará ahir un editorial que val la pena d'ésser meditat per tots els catalans.

Es titula "Ni retrogrados, ni visionarios", i diu:

Es tan difícil darse cuenta de que la Tierra se mueve en el espacio, que para descubrirlo los hombres tardaron muchos siglos. Nada tiene de extraño, pues, que tantos españoles no se hayan apercebido aún de que España se ha puesto en movimiento, pues sólo hace dos meses que camina.

Los que lo niegan o se resisten a creerlo no son pocos, ni gente despreciable. En España, dicen, no ha pasado ni pasará nada, porque la máxima condición de este país es su imponente inmutabilidad a través de los siglos, como la de la Gran Pirámide en el desierto egipcio. Todo eso de la República, las Constituyentes, las grandes reformas anunciadas y el nuevo orden de cosas, es pura fantasmagoría. Las Constituyentes, las reformas, el orden público, y con él la República misma, irán fracasando inevitablemente en un pueblo que ni de lejos está preparado para tales empresas. Y al cabo de un período más o menos largo, de desencantos, perturbaciones y daños continuos, el país, incapaz de gobernarse por sí mismo, volverá a caer en lo único que le ha sostenido siempre, en todos los tiempos y a través de todos los cambios aparentes: en una dictadura real, tanto si se llama monarquía como si se llama república; dictadura más o menos disfrazada de práctica constitucionalista.

Los que hablan así son los astrónomos del antiguo régimen. No sólo niegan que España se mueva, sino que además sostienen que no se ha movido ni se moverá jamás. Pero luego viene la otra escuela de astronomía, la que ahora está de moda, especialmente en Cataluña, porque ha triunfado con el régimen nuevo. Es la escuela de los astrónomos visionarios. A éstos no les basta que España se mueva, por fin. Ellos quieren convertirla, de pirámide inmovible, en una especie de cohete loco y deslumbrador. No sólo pretenden que España camine, sino que además exigen que corra, que salte, que brinque y que vuele. La R pública no les satisface; quieren la seguida el Soviet, la República o "Las Mil y una noches". Y según ellos, no hemos salido de una dictadura, para entrar en un régimen de democracia y de libertad bajo la ley, sino para caer en otra dictadura, la revolucionaria.

Hay que confesar, sinceramente, sin asomo de pasión, que estamos frescos si no tenemos más astrónomos que éstos: los retrogrados y los visionarios. Pues la verdad es que unos y otros nos llevarían a una catástrofe idéntica (ya que en el fondo los extremismos, aun los más opuestos, se tocan); pero los visionarios son todavía los más peligrosos. Porque si un hombre niega, contra toda evidencia, que las cosas se mueven a su alrededor, al fin y al cabo el más expuesto es él mismo, que será atropellado por las cosas en marcha. Pero si un frenético asegura que todo avanza a dos o trescientos kilómetros por hora, quienes corren peligro son sus pacíficos vecinos, que soportan ese delirio de velocidad. Y, habiémoslo claro: hoy, en Cataluña, las corporaciones oficiales, los cargos de más responsabilidad y los puestos de mando desde los cuales más daño puede inferirse a la cosa pública, están plagados de visionarios de esta clase.

Por fortuna queda todavía entre nosotros, aunque bastante desorganizada, otra escuela de astrónomos con más plomo en los pies y más competencia en la cabeza. Es la pequeña falange de los documentados, que no sólo ven perfectamente que España se ha puesto a andar, sino que se alegran en el alma de este di-

namismo y están resueltos a favorecerlo con todo su esfuerzo personal, incluso con el sacrificio, pero quieren, porque tienen la cordura de la responsabilidad, que España camine por sus pasos contados, digna, noble y progresivamente, no dando traspasos como si estuviera ebria, ni con espantadas convulsiones de epilepsia. Estos hombres no sienten el menor egoísmo, al revés de muchos de los visionarios, que no son otra cosa que sacos de vanidad u odres de autosuficiencia, teñidos de colores radicales o patrióticos para dealumbrar la eterna inocencia del pueblo. Estos hombres gozaban de un sólido bienestar doméstico, de una posición envidiable y de un prestigio profesional sin tacha. Ni deseaban ni querían intervenir en los negocios públicos, tal vez escarmentados por lejanas actuaciones pasadas. Pero ha bastado una ligera indicación, y la conciencia de que realmente la hora es grave, especialmente para Cataluña, donde los políticos han escaseado siempre y ahora, por razones obvias, son más raros que las perlas en el muladar; ha bastado esto para que tales hombres austeros, patriotas de verdad, documentados, cuerdos, hábiles, trabajadores y con sobradas dotes de gobierno, abandonasen su retraimiento y acudiesen adonde les llamaba el público deber. Vamos a nombrar a uno solo de estos varones tan necesarios a Cataluña, en la hora presente, como el pan que comemos. Ocupa ya un cargo relevante, por elección indiscutible. Es un presidente. Se llama don Jaime Carner, y preside la Diputación provisional de la "Generalitat de Catalunya".

A los hombres de su clase, a los poquísimos gobernantes que hay en esta tierra, ni retrogrados ni visionarios, hay que sacarlos a la luz, hay que ponerlos al frente de la cosa pública, aunque sea necesario arrastrándolos de sus hogares. Ellos han de prepararse a esta tremenda violencia de cargar sobre sus hombros la responsabilidad de un momento como hace siglos no se había presentado otro igual en Cataluña, ni tal vez vuelva a presentarse en muchísimo tiempo. Pero es la ciudadanía, la enorme masa de los catalanes sensatos, de la clase media y de la burguesía, asistidos por grandes núcleos obreros, no contaminados de mesianismo delirante, quienes deben buscar, reclamar y acatar la dirección de estos varones rectos y capaces que no conspiraron contra la República, antes que naciese, que no quieren ahora trocarla por ninguna utopía, cuando aun es tan frágil, y que son en definitiva los únicos capaces de conducirla bien, porque la sienten sin reservas y el mismo entrañable amor que le profesan les dicta con cierto instinto sus posibilidades de cada momento.

No escribimos estas líneas con ninguna intención electoral inmediata. Las próximas elecciones serán desgraciadamente para Cataluña, una nueva prueba de la crónica incapacidad política demostrada por nuestro pueblo, a sus costas, durante tantos siglos. Hemos querido únicamente dar una voz de alerta en las tinieblas y señalar una luz en la figura ilustre de don Jaime Carner. El tiempo resolverá el problema. Pero desde ahora queremos fijar públicamente nuestra leal opinión: no habrá, en Cataluña por lo menos, ni República, ni democracia, ni Estatuto, ni autonomía, ni orden, ni nada, si el núcleo vital de nuestro pueblo (clase media, burguesía y proletariado culto) no descarta igualmente a los retrogrados y a los visionarios, agrupándose en torno de nuevas o renovadas personalidades salidas de su propio seno, que no sueñen ni en el Kremlin ni en El Escorial, antes estén firmemente ahincadas, como monumentos romanos, en esta tierra inconfundible que es la nuestra."

La Vanguardia publicará ahir un editorial que val la pena d'ésser meditat per tots els catalans.

Es titula "Ni retrogrados, ni visionarios", i diu:

Es tan difícil darse cuenta de que la Tierra se mueve en el espacio, que para descubrirlo los hombres tardaron muchos siglos. Nada tiene de extraño, pues, que tantos españoles no se hayan apercebido aún de que España se ha puesto en movimiento, pues sólo hace dos meses que camina.

Los que lo niegan o se resisten a creerlo no son pocos, ni gente despreciable. En España, dicen, no ha pasado ni pasará nada, porque la máxima condición de este país es su imponente inmutabilidad a través de los siglos, como la de la Gran Pirámide en el desierto egipcio. Todo eso de la República, las Constituyentes, las grandes reformas anunciadas y el nuevo orden de cosas, es pura fantasmagoría. Las Constituyentes, las reformas, el orden público, y con él la República misma, irán fracasando inevitablemente en un pueblo que ni de lejos está preparado para tales empresas. Y al cabo de un período más o menos largo, de desencantos, perturbaciones y daños continuos, el país, incapaz de gobernarse por sí mismo, volverá a caer en lo único que le ha sostenido siempre, en todos los tiempos y a través de todos los cambios aparentes: en una dictadura real, tanto si se llama monarquía como si se llama república; dictadura más o menos disfrazada de práctica constitucionalista.

Los que hablan así son los astrónomos del antiguo régimen. No sólo niegan que España se mueva, sino que además sostienen que no se ha movido ni se moverá jamás. Pero luego viene la otra escuela de astronomía, la que ahora está de moda, especialmente en Cataluña, porque ha triunfado con el régimen nuevo. Es la escuela de los astrónomos visionarios. A éstos no les basta que España se mueva, por fin. Ellos quieren convertirla, de pirámide inmovible, en una especie de cohete loco y deslumbrador. No sólo pretenden que España camine, sino que además exigen que corra, que salte, que brinque y que vuele. La R pública no les satisface; quieren la seguida el Soviet, la República o "Las Mil y una noches". Y según ellos, no hemos salido de una dictadura, para entrar en un régimen de democracia y de libertad bajo la ley, sino para caer en otra dictadura, la revolucionaria.

Hay que confesar, sinceramente, sin asomo de pasión, que estamos frescos si no tenemos más astrónomos que éstos: los retrogrados y los visionarios. Pues la verdad es que unos y otros nos llevarían a una catástrofe idéntica (ya que en el fondo los extremismos, aun los más opuestos, se tocan); pero los visionarios son todavía los más peligrosos. Porque si un hombre niega, contra toda evidencia, que las cosas se mueven a su alrededor, al fin y al cabo el más expuesto es él mismo, que será atropellado por las cosas en marcha. Pero si un frenético asegura que todo avanza a dos o trescientos kilómetros por hora, quienes corren peligro son sus pacíficos vecinos, que soportan ese delirio de velocidad. Y, habiémoslo claro: hoy, en Cataluña, las corporaciones oficiales, los cargos de más responsabilidad y los puestos de mando desde los cuales más daño puede inferirse a la cosa pública, están plagados de visionarios de esta clase.

Por fortuna queda todavía entre nosotros, aunque bastante desorganizada, otra escuela de astrónomos con más plomo en los pies y más competencia en la cabeza. Es la pequeña falange de los documentados, que no sólo ven perfectamente que España se ha puesto a andar, sino que se alegran en el alma de este di-

namismo y están resueltos a favorecerlo con todo su esfuerzo personal, incluso con el sacrificio, pero quieren, porque tienen la cordura de la responsabilidad, que España camine por sus pasos contados, digna, noble y progresivamente, no dando traspasos como si estuviera ebria, ni con espantadas convulsiones de epilepsia. Estos hombres no sienten el menor egoísmo, al revés de muchos de los visionarios, que no son otra cosa que sacos de vanidad u odres de autosuficiencia, teñidos de colores radicales o patrióticos para dealumbrar la eterna inocencia del pueblo. Estos hombres gozaban de un sólido bienestar doméstico, de una posición envidiable y de un prestigio profesional sin tacha. Ni deseaban ni querían intervenir en los negocios públicos, tal vez escarmentados por lejanas actuaciones pasadas. Pero ha bastado una ligera indicación, y la conciencia de que realmente la hora es grave, especialmente para Cataluña, donde los políticos han escaseado siempre y ahora, por razones obvias, son más raros que las perlas en el muladar; ha bastado esto para que tales hombres austeros, patriotas de verdad, documentados, cuerdos, hábiles, trabajadores y con sobradas dotes de gobierno, abandonasen su retraimiento y acudiesen adonde les llamaba el público deber. Vamos a nombrar a uno solo de estos varones tan necesarios a Cataluña, en la hora presente, como el pan que comemos. Ocupa ya un cargo relevante, por elección indiscutible. Es un presidente. Se llama don Jaime Carner, y preside la Diputación provisional de la "Generalitat de Catalunya".

A los hombres de su clase, a los poquísimos gobernantes que hay en esta tierra, ni retrogrados ni visionarios, hay que sacarlos a la luz, hay que ponerlos al frente de la cosa pública, aunque sea necesario arrastrándolos de sus hogares. Ellos han de prepararse a esta tremenda violencia de cargar sobre sus hombros la responsabilidad de un momento como hace siglos no se había presentado otro igual en Cataluña, ni tal vez vuelva a presentarse en muchísimo tiempo. Pero es la ciudadanía, la enorme masa de los catalanes sensatos, de la clase media y de la burguesía, asistidos por grandes núcleos obreros, no contaminados de mesianismo delirante, quienes deben buscar, reclamar y acatar la dirección de estos varones rectos y capaces que no conspiraron contra la República, antes que naciese, que no quieren ahora trocarla por ninguna utopía, cuando aun es tan frágil, y que son en definitiva los únicos capaces de conducirla bien, porque la sienten sin reservas y el mismo entrañable amor que le profesan les dicta con cierto instinto sus posibilidades de cada momento.

No escribimos estas líneas con ninguna intención electoral inmediata. Las próximas elecciones serán desgraciadamente para Cataluña, una nueva prueba de la crónica incapacidad política demostrada por nuestro pueblo, a sus costas, durante tantos siglos. Hemos querido únicamente dar una voz de alerta en las tinieblas y señalar una luz en la figura ilustre de don Jaime Carner. El tiempo resolverá el problema. Pero desde ahora queremos fijar públicamente nuestra leal opinión: no habrá, en Cataluña por lo menos, ni República, ni democracia, ni Estatuto, ni autonomía, ni orden, ni nada, si el núcleo vital de nuestro pueblo (clase media, burguesía y proletariado culto) no descarta igualmente a los retrogrados y a los visionarios, agrupándose en torno de nuevas o renovadas personalidades salidas de su propio seno, que no sueñen ni en el Kremlin ni en El Escorial, antes estén firmemente ahincadas, como monumentos romanos, en esta tierra inconfundible que es la nuestra."

La Vanguardia publicará ahir un editorial que val la pena d'ésser meditat per tots els catalans.

Es titula "Ni retrogrados, ni visionarios", i diu:

Es tan difícil darse cuenta de que la Tierra se mueve en el espacio, que para descubrirlo los hombres tardaron muchos siglos. Nada tiene de extraño, pues, que tantos españoles no se hayan apercebido aún de que España se ha puesto en movimiento, pues sólo hace dos meses que camina.

Los que lo niegan o se resisten a creerlo no son pocos, ni gente despreciable. En España, dicen, no ha pasado ni pasará nada, porque la máxima condición de este país es su imponente inmutabilidad a través de los siglos, como la de la Gran Pirámide en el desierto egipcio. Todo eso de la República, las Constituyentes, las grandes reformas anunciadas y el nuevo orden de cosas, es pura fantasmagoría. Las Constituyentes, las reformas, el orden público, y con él la República misma, irán fracasando inevitablemente en un pueblo que ni de lejos está preparado para tales empresas. Y al cabo de un período más o menos largo, de desencantos, perturbaciones y daños continuos, el país, incapaz de gobernarse por sí mismo, volverá a caer en lo único que le ha sostenido siempre, en todos los tiempos y a través de todos los cambios aparentes: en una dictadura real, tanto si se llama monarquía como si se llama república; dictadura más o menos disfrazada de práctica constitucionalista.

Los que hablan así son los astrónomos del antiguo régimen. No sólo niegan que España se mueva, sino que además sostienen que no se ha movido ni se moverá jamás. Pero luego viene la otra escuela de astronomía, la que ahora está de moda, especialmente en Cataluña, porque ha triunfado con el régimen nuevo. Es la escuela de los astrónomos visionarios. A éstos no les basta que España se mueva, por fin. Ellos quieren convertirla, de pirámide inmovible, en una especie de cohete loco y deslumbrador. No sólo pretenden que España camine, sino que además exigen que corra, que salte, que brinque y que vuele. La R pública no les satisface; quieren la seguida el Soviet, la República o "Las Mil y una noches". Y según ellos, no hemos salido de una dictadura, para entrar en un régimen de democracia y de libertad bajo la ley, sino para caer en otra dictadura, la revolucionaria.

Hay que confesar, sinceramente, sin asomo de pasión, que estamos frescos si no tenemos más astrónomos que éstos: los retrogrados y los visionarios. Pues la verdad es que unos y otros nos llevarían a una catástrofe idéntica (ya que en el fondo los extremismos, aun los más opuestos, se tocan); pero los visionarios son todavía los más peligrosos. Porque si un hombre niega, contra toda evidencia, que las cosas se mueven a su alrededor, al fin y al cabo el más expuesto es él mismo, que será atropellado por las cosas en marcha. Pero si un frenético asegura que todo avanza a dos o trescientos kilómetros por hora, quienes corren peligro son sus pacíficos vecinos, que soportan ese delirio de velocidad. Y, habiémoslo claro: hoy, en Cataluña, las corporaciones oficiales, los cargos de más responsabilidad y los puestos de mando desde los cuales más daño puede inferirse a la cosa pública, están plagados de visionarios de esta clase.

Por fortuna queda todavía entre nosotros, aunque bastante desorganizada, otra escuela de astrónomos con más plomo en los pies y más competencia en la cabeza. Es la pequeña falange de los documentados, que no sólo ven perfectamente que España se ha puesto a andar, sino que se alegran en el alma de este di-

namismo y están resueltos a favorecerlo con todo su esfuerzo personal, incluso con el sacrificio, pero quieren, porque tienen la cordura de la responsabilidad, que España camine por sus pasos contados, digna, noble y progresivamente, no dando traspasos como si estuviera ebria, ni con espantadas convulsiones de epilepsia. Estos hombres no sienten el menor egoísmo, al revés de muchos de los visionarios, que no son otra cosa que sacos de vanidad u odres de autosuficiencia, teñidos de colores radicales o patrióticos para dealumbrar la eterna inocencia del pueblo. Estos hombres gozaban de un sólido bienestar doméstico, de una posición envidiable y de un prestigio profesional sin tacha. Ni deseaban ni querían intervenir en los negocios públicos, tal vez escarmentados por lejanas actuaciones pasadas. Pero ha bastado una ligera indicación, y la conciencia de que realmente la hora es grave, especialmente para Cataluña, donde los políticos han escaseado siempre y ahora, por razones obvias, son más raros que las perlas en el muladar; ha bastado esto para que tales hombres austeros, patriotas de verdad, documentados, cuerdos, hábiles, trabajadores y con sobradas dotes de gobierno, abandonasen su retraimiento y acudiesen adonde les llamaba el público deber. Vamos a nombrar a uno solo de estos varones tan necesarios a Cataluña, en la hora presente, como el pan que comemos. Ocupa ya un cargo relevante, por elección indiscutible. Es un presidente. Se llama don Jaime Carner, y preside la Diputación provisional de la "Generalitat de Catalunya".

A los hombres de su clase, a los poquísimos gobernantes que hay en esta tierra, ni retrogrados ni visionarios, hay que sacarlos a la luz, hay que ponerlos al frente de la cosa pública, aunque sea necesario arrastrándolos de sus hogares. Ellos han de prepararse a esta tremenda violencia de cargar sobre sus hombros la responsabilidad de un momento como hace siglos no se había presentado otro igual en Cataluña, ni tal vez vuelva a presentarse en muchísimo tiempo. Pero es la ciudadanía, la enorme masa de los catalanes sensatos, de la clase media y de la burguesía, asistidos por grandes núcleos obreros, no contaminados de mesianismo delirante, quienes deben buscar, reclamar y acatar la dirección de estos varones rectos y capaces que no conspiraron contra la República, antes que naciese, que no quieren ahora trocarla por ninguna utopía, cuando aun es tan frágil, y que son en definitiva los únicos capaces de conducirla bien, porque la sienten sin reservas y el mismo entrañable amor que le profesan les dicta con cierto instinto sus posibilidades de cada momento.

No escribimos estas líneas con ninguna intención electoral inmediata. Las próximas elecciones serán desgraciadamente para Cataluña, una nueva prueba de la crónica incapacidad política demostrada por nuestro pueblo, a sus costas, durante tantos siglos. Hemos querido únicamente dar una voz de alerta en las tinieblas y señalar una luz en la figura ilustre de don Jaime Carner. El tiempo resolverá el problema. Pero desde ahora queremos fijar públicamente nuestra leal opinión: no habrá, en Cataluña por lo menos, ni República, ni democracia, ni Estatuto, ni autonomía, ni orden, ni nada, si el núcleo vital de nuestro pueblo (clase media, burguesía y proletariado culto) no descarta igualmente a los retrogrados y a los visionarios, agrupándose en torno de nuevas o renovadas personalidades salidas de su propio seno, que no sueñen ni en el Kremlin ni en El Escorial, antes estén firmemente ahincadas, como monumentos romanos, en esta tierra inconfundible que es la nuestra."

La Vanguardia publicará ahir un editorial que val la pena d'ésser meditat per tots els catalans.

Es titula "Ni retrogrados, ni visionarios", i diu:

Es tan difícil darse cuenta de que la Tierra se mueve en el espacio, que para descubrirlo los hombres tardaron muchos siglos. Nada tiene de extraño, pues, que tantos españoles no se hayan apercebido aún de que España se ha puesto en movimiento, pues sólo hace dos meses que camina.

La Vanguardia publicará ahir un editorial que val la pena d'ésser meditat per tots els catalans.

Es titula "Ni retrogrados, ni visionarios", i diu:

Es tan difícil darse cuenta de que la Tierra se mueve en el espacio, que para descubrirlo los hombres tardaron muchos siglos. Nada tiene de extraño, pues, que tantos españoles no se hayan apercebido aún de que España se ha puesto en movimiento, pues sólo hace dos meses que camina.

Los que lo niegan o se resisten a creerlo no son pocos, ni gente despreciable. En España, dicen, no ha pasado ni pasará nada, porque la máxima condición de este país es su imponente inmutabilidad a través de los siglos, como la de la Gran Pirámide en el desierto egipcio. Todo eso de la República, las Constituyentes, las grandes reformas anunciadas y el nuevo orden de cosas, es pura fantasmagoría. Las Constituyentes, las reformas, el orden público, y con él la República misma, irán fracasando inevitablemente en un pueblo que ni de lejos está preparado para tales empresas. Y al cabo de un período más o menos largo, de desencantos, perturbaciones y daños continuos, el país, incapaz de gobernarse por sí mismo, volverá a caer en lo único que le ha sostenido siempre, en todos los tiempos y a través de todos los cambios aparentes: en una dictadura real, tanto si se llama monarquía como si se llama república; dictadura más o menos disfrazada de práctica constitucionalista.

Los que hablan así son los astrónomos del antiguo régimen. No sólo niegan que España se mueva, sino que además sostienen que no se ha movido ni se moverá jamás. Pero luego viene la otra escuela de astronomía, la que ahora está de moda, especialmente en Cataluña, porque ha triunfado con el régimen nuevo. Es la escuela de los astrónomos visionarios. A éstos no les basta que España se mueva, por fin. Ellos quieren convertirla, de pirámide inmovible, en una especie de cohete loco y deslumbrador. No sólo pretenden que España camine, sino que además exigen que corra, que salte, que brinque y que vuele. La R pública no les satisface; quieren la seguida el Soviet, la República o "Las Mil y una noches". Y según ellos, no hemos salido de una dictadura, para entrar en un régimen de democracia y de libertad bajo la ley, sino para caer en otra dictadura, la revolucionaria.

Hay que confesar, sinceramente, sin asomo de pasión, que estamos frescos si no tenemos más astrónomos que éstos: los retrogrados y los visionarios. Pues la verdad es que unos y otros nos llevarían a una catástrofe idéntica (ya que en el fondo los extremismos, aun los más opuestos, se tocan); pero los visionarios son todavía los más peligrosos. Porque si un hombre niega, contra toda evidencia, que las cosas se mueven a su alrededor, al fin y al cabo el más expuesto es él mismo, que será atropellado por las cosas en marcha. Pero si un frenético asegura que todo avanza a dos o trescientos kilómetros por hora, quienes corren peligro son sus pacíficos vecinos, que soportan ese delirio de velocidad. Y, habiémoslo claro: hoy, en Cataluña, las corporaciones oficiales, los cargos de más responsabilidad y los puestos de mando desde los cuales más daño puede inferirse a la cosa pública, están plagados de visionarios de esta clase.

Por fortuna queda todavía entre nosotros, aunque bastante desorganizada, otra escuela de astrónomos con más plomo en los pies y más competencia en la cabeza. Es la pequeña falange de los documentados, que no sólo ven perfectamente que España se ha puesto a andar, sino que se alegran en el alma de este di-

namismo y están resueltos a favorecerlo con todo su esfuerzo personal, incluso con el sacrificio, pero quieren, porque tienen la cordura de la responsabilidad, que España camine por sus pasos contados, digna, noble y progresivamente, no dando traspasos como si estuviera ebria, ni con espantadas convulsiones de epilepsia. Estos hombres no sienten el menor egoísmo, al revés de muchos de los visionarios, que no son otra cosa que sacos de vanidad u odres de autosuficiencia, teñidos de colores radicales o patrióticos para dealumbrar la eterna inocencia del pueblo. Estos hombres gozaban de un sólido bienestar doméstico, de una posición envidiable y de un prestigio profesional sin tacha. Ni deseaban ni querían intervenir en los negocios públicos, tal vez escarmentados por lejanas actuaciones pasadas. Pero ha bastado una ligera indicación, y la conciencia de que realmente la hora es grave, especialmente para Cataluña, donde los políticos han escaseado siempre y ahora, por razones obvias, son más raros que las perlas en el muladar; ha bastado esto para que tales hombres austeros, patriotas de verdad, documentados, cuerdos, hábiles, trabajadores y con sobradas dotes de gobierno, abandonasen su retraimiento y acudiesen adonde les llamaba el público deber. Vamos a nombrar a uno solo de estos varones tan necesarios a Cataluña, en la hora presente, como el pan que comemos. Ocupa ya un cargo relevante, por elección indiscutible. Es un presidente. Se llama don Jaime Carner, y preside la Diputación provisional de la "Generalitat de Catalunya".

A los hombres de su clase, a los poquísimos gobernantes que hay en esta tierra, ni retrogrados ni visionarios, hay que sacarlos a la luz, hay que ponerlos al frente de la cosa pública, aunque sea necesario arrastrándolos de sus hogares. Ellos han de prepararse a esta tremenda violencia de cargar sobre sus hombros la responsabilidad de un momento como hace siglos no se había presentado otro igual en Cataluña, ni tal vez vuelva a presentarse en muchísimo tiempo. Pero es la ciudadanía, la enorme masa de los catalanes sensatos, de la clase media y de la burguesía, asistidos por grandes núcleos obreros, no contaminados de mesianismo delirante, quienes deben buscar, reclamar y acatar la dirección de estos varones rectos y capaces que no conspiraron contra la República, antes que naciese, que no quieren ahora trocarla por ninguna utopía, cuando aun es tan frágil, y que son en definitiva los únicos capaces de conducirla bien, porque la sienten sin reservas y el mismo entrañable amor que le profesan les dicta con cierto instinto sus posibilidades de cada momento.

No escribimos estas líneas con ninguna intención electoral inmediata. Las próximas elecciones serán desgraciadamente para Cataluña, una nueva prueba de la crónica incapacidad política demostrada por nuestro pueblo, a sus costas, durante tantos siglos. Hemos querido únicamente dar una voz de alerta en las tinieblas y señalar una luz en la figura ilustre de don Jaime Carner. El tiempo resolverá el problema. Pero desde ahora queremos fijar públicamente nuestra leal opinión: no habrá, en Cataluña por lo menos, ni República, ni democracia, ni Estatuto, ni autonomía, ni orden, ni nada, si el núcleo vital de nuestro pueblo (clase media, burguesía y proletariado culto) no descarta igualmente a los retrogrados y a los visionarios, agrupándose en torno de nuevas o renovadas personalidades salidas de su propio seno, que no sueñen ni en el Kremlin ni en El Escorial, antes estén firmemente ahincadas, como monumentos romanos, en esta tierra inconfundible que es la nuestra."

La Vanguardia publicará ahir un editorial que val la pena d'ésser meditat per tots els catalans.

Es titula "Ni retrogrados, ni visionarios", i diu:

Es tan difícil darse cuenta de que la Tierra se mueve en el espacio, que para descubrirlo los hombres tardaron muchos siglos. Nada tiene de extraño, pues, que tantos españoles no se hayan apercebido aún de que España se ha puesto en movimiento, pues sólo hace dos meses que camina.

Los que lo niegan o se resisten a creerlo no son pocos, ni gente despreciable. En España, dicen, no ha pasado ni pasará nada, porque la máxima condición de este país es su imponente inmutabilidad a través de los siglos, como la de la Gran Pirámide en el desierto egipcio. Todo eso de la República, las Constituyentes, las grandes reformas anunciadas y el nuevo orden de cosas, es pura fantasmagoría. Las Constituyentes, las reformas, el orden público, y con él la República misma, irán fracasando inevitablemente en un pueblo que ni de lejos está preparado para tales empresas. Y al cabo de un período más o menos largo, de desencantos, perturbaciones y daños continuos, el país, incapaz de gobernarse por sí mismo, volverá a caer en lo único que le ha sostenido siempre, en todos los tiempos y a través de todos los cambios aparentes: en una dictadura real, tanto si se llama monarquía como si se llama república; dictadura más o menos disfrazada de práctica constitucionalista.

Los que hablan así son los astrónomos del antiguo régimen. No sólo niegan que España se mueva, sino que además sostienen que no se ha movido ni se moverá jamás. Pero luego viene la otra escuela de astronomía, la que ahora está de moda, especialmente en Cataluña, porque ha triunfado con el régimen nuevo. Es la escuela de los astrónomos visionarios. A éstos no les basta que España se mueva, por fin. Ellos quieren convertirla, de pirámide inmovible, en una especie de cohete loco y deslumbrador. No sólo pretenden que España camine, sino que además exigen que corra, que salte, que brinque y que vuele. La R pública no les satisface; quieren la seguida el Soviet, la República o "Las Mil y una noches". Y según ellos, no hemos salido de una dictadura, para entrar en un régimen de democracia y de libertad bajo la ley, sino para caer en otra dictadura, la revolucionaria.

Hay que confesar, sinceramente, sin asomo de pasión, que estamos frescos si no tenemos más astrónomos que éstos: los retrogrados y los visionarios. Pues la verdad es que unos y otros nos llevarían a una catástrofe idéntica (ya que en el fondo los extremismos, aun los más opuestos, se tocan); pero los visionarios son todavía los más peligrosos. Porque si un hombre niega, contra toda evidencia, que las cosas se mueven a su alrededor, al fin y al cabo el más expuesto es él mismo, que será atropellado por las cosas en marcha. Pero si un frenético asegura que todo avanza a dos o trescientos kilómetros por hora, quienes corren peligro son sus pacíficos vecinos, que soportan ese delirio de velocidad. Y, habiémoslo claro: hoy, en Cataluña, las corporaciones oficiales, los cargos de más responsabilidad y los puestos de mando desde los cuales más daño puede inferirse a la cosa pública, están plagados de visionarios de esta clase.

Por fortuna queda todavía entre nosotros, aunque bastante desorganizada, otra escuela de astrónomos con más plomo en los pies y más competencia en la cabeza. Es la pequeña falange de los documentados, que no sólo ven perfectamente que España se ha puesto a andar, sino que se alegran en el alma de este di-

namismo y están resueltos a favorecerlo

Informació política

Partit Catalanista Republicà

ELECCIONS PER A LES CORTS CONSTITUENTS

Candidats catalanistes republicans

CIRCUMSCRIPCIÓ DE TARRAGONA

ANTONI ROVIRA I VIRGILI
JOSEP BRIANÇO I SALVADOR
MACIA MALLOL I BOSCH

CIRCUMSCRIPCIÓ DE GIRONA

MANUEL CARRASCO
I FORMIGUERA

LES ELECCIONS A TARRAGONA

Com fou confeccionada la candidatura del Partit Catalanista Republicà

La reunió celebrada al local de la Unió Nacionalista Republicana de Tarragona aplegà els components de la Delegació regional del Partit Catalanista Republicà a Tarragona i el seu Comitè consultiu. Els reunits eren uns cinquanta; hi havia representacions de gairebé tots els Centres de les comarques tarragonines. A més de diversos regidors i alcaldes pertanyents al partit, assistiren a aquesta reunió els diputats a la Generalitat senyors Pere Lloret i J. Ros.

Presidiren la reunió els senyors Pere Lloret, de Tarragona, i Josep Brianço.

Previu un detingut examen de la situació política a la "provincia" i un recompte de les forces del Partit, es passà a discutir la posició a adoptar davant la pròxima llista electoral.

Prengueren part en el debat els senyors Pere Lloret, Macia Mallol, Josep Brianço, Andreu Cabestany, Josep Sanjaume, Eudí Bergadà i Francesc Maurer, el diputat senyor Ros i els regidors senyors Roca i Gilabert.

Posats d'acord, s'aprovaren, enmig del més gran entusiasme, les següents conclusions:

Reunir els components de la Delegació regional i el Comitè consultiu del Partit Catalanista Republicà a Tarragona, i tenir en compte que l'exclusió que s'ha fet del nostre partit en la candidatura de consell d'enquadrats republicans constitueix una desconsideració i una injustícia ben paleses, han pres, amb la més absoluta unanimitat, els següents acords:

Primer: — Anar a la lluita presentant candidatura pròpia, formada pels tres prestigiosos noms d'Antoni Rovira i Virgili, Josep Brianço i Salvador Macia Mallol i Bosch, els quals constitueixen una garantia i, ensenya, representació dels drets del Partit Catalanista Republicà del qual realment esdevingué de les comarques tarragonines en la pròxima llista electoral.

Segon: — Que la nostra candidatura no representi de cap manera oposició als noms igualment prestigiosos de Marcel·lí Domingo i Jaume Carner.

Aste seguit, per tal d'anar a la realització immediata d'aquesta acció, es procedí al redactat d'una comunicació que fou cursada a tots els comitès comarcals adherits, participant-los les dites conclusions i recomanant-los l'ajut.

També es nomenaren les comissions que han de procedir a l'organització de la propaganda electoral. Aquestes comissions començaren ja a treballar amb gran activitat.

Un cop fet públic l'acord de presentar com a candidats de diputats a Cortes els noms i conseqüents catalanistes republicans A. Rovira i Virgili, Josep Brianço i Salvador Macia Mallol i Bosch, l'entusiasme que per tota la població tarragonina, i era coneguda la nova amb evidència satisfacció dels nombrosos adhierts.

Igualment succeí a Reus, Tortosa, Valls, Montblanc, Torredembarra, Falset i altres poblacions, on la notícia va ésser comunicada per telèfon.

Comentaris de premsa

El diari "Euzema" "Les Circumstàncies" diu:

"No indubtable que aquest afer

OFICINES D'ACCIÓ CATALANA REPUBLICANA DE BARCELONA (P. C. R.) CORTS, 569

Lliurament de fitxes als electors nous

Els ciutadans inclosos al Cens electoral en ocasió de la rectificació realitzada el mes passat, són invitats a recollir les fitxes sense les quals no els seria permès de votar. L'afiliació d'electors novament inscrits que acudien a recollir-les és encara considerable, i per això ha calgut prorrogar el termini previst per al lliurament de les fitxes, que aspirava el dia 15.

Les oficines d'A. C. R. han procedit a fer incloure al Cens electoral els següents grups de ciutadans, sempre que han pogut provar llur dret:

Primer. Els que acudiren a les Oficines d'A. C. R. durant el mesos d'abril i de maig darrers amb motiu de la rectificació actual.

Segon. Els que es dirigiren a les Oficines d'A. C. R. amb motiu de les eleccions municipals del 12 d'abril per tal de saber on votaven i que no foren trobats a les llistes.

Tercer. Els que se serviren de les oficines d'A. C. R. per fer-se incloure quan la rectificació del Cens electoral de 1930 (maig-setembre de l'any passat) i que llavors no pogueren ésser inscrits per falta de documentació.

Per tal d'evitar confusions, els electors que acudien a les Oficines d'A. C. R. a retirar llur fitxa seran invitats a acreditar llur personalitat.

donarà molt de joc. De moment podem assegurar que a Reus la candidatura en qüestió mereix justificats elogis per part dels afiliats al partit catalanista republicà, dels radicals de la Casa del Poble i de la immensa majoria dels socis del Centre Autonomista, adherit, el que són les bases, a l'Esquerra Republicana de Catalunya.

Referint-se a la candidatura del Partit Catalanista Republicà, diu el "Diari de Tarragona" en la seva edició d'ahir:

"Nosaltres hem d'examinar aquest esdeveniment polític des de la nostra posició independent, i per això mateix, neutral. Això ens autoritza per a exposar sense parcialisme de cap mena que, trencada, de fet, tota efectivitat de relació "organitzada" dels confeccionadors de la candidatura de l'Esquerra Republicana amb els elements del Partit Catalanista Republicà pel fet de quedar aquest "totalment exclòs" de la candidatura, de fet també, quedà establerta la independència d'aquest, car no és possible de creure que el que pretén l'Esquerra Catalana era esclavitzar al seu criteri, anorrenant-la, la veritable força i enllaçament a Tarragona del Partit Catalanista Republicà.

Aquesta "independència" autoritzava, doncs, aquest partit a presentar candidatura plena d'oposició a la de l'Esquerra, sense perill d'ésser titllat d'indisciplinat, o àdhuc amb aquest perill.

Però, molt encertadament, lluny de situar-se en un pla de repressió, d'oposició política, de protesta irracional, es limita a donar una lliça de clara visió política, d'ètica política, de justícia política "complementament només", en realitat, la candidatura ben poc mediocritat de l'Esquerra, respectant el que hi ha en aquesta d'indiscutible i just, i substituint la part defectuosa amb noms de personalitats que dintre del republicanisme tarragoní tenen el caràcter de figures representatives de la valor intel·lectual, de la fidelitat, conseqüència i efectivitat al servei de la causa o ambdues causes ensems.

Com a tarragonins i catalans, ens complau, doncs, que en arribar el moment de les eleccions, els tarragonins disposin d'una candidatura que lluny de representar una humiliant imposició representi els veritables sentiments de la majoria ciutadana.

Dues cartes de l'Ateneu Catalanista Republicà de Sant Martí

L'Ateneu Catalanista Republicà de Sant Martí, ha tramès les dues lletres següents:

"Al Consell Central del Partit Catalanista Republicà. — Ciutat.

Honorables senyors: Per acord de l'Assemblea extraordinària tinguéu dijous passat, dia 11, i en virtut del que espanyola l'article segon dels nostres reglaments, ens plau fer-vos saber l'adhesió del nostre Ateneu al Partit Catalanista Republicà.

L'Ateneu Catalanista Republicà de Sant Martí, nascut amb motiu de la creació d'una secció de nom d'Acció Catalana de Sant Martí, per absoluta unanimitat dels seus socis, entengué que havia de continuar adherit al vostre Partit.

La situació actual de Catalunya i de les parts polítiques en ella contingudes, no són pas propis a un canvi de dret; ara és més que mai que és necessària la defensa incondicional

d'aquells ideals que havem proclamat des del primer moment.

La declaració que feu pública el Partit Catalanista Republicà, ha estat objecte per part nostra, d'un seriós estudi i perquè n'estem plenament competents, continuem amb entusiasme el nostre programa de catalanitat i republicanisme.

Ja sabem la cordial adhesió i l'activa campanya que trobareu en nosaltres durant les eleccions municipals del 12 d'abril passat. Doncs, aquesta adhesió i aquesta campanya la posem novament al vostre costat.

Visquem molts anys pel bé de Catalunya i de la República.

Pel Consell Dilectiu: Josep Cuatrecasas, vice-president primer; Miquel Bonet, secretari. Pel Comitè Polític: Doctor E. González Mora.

Barcelona, 15 de juny de 1931.

La segona lletra, diu: "Senyor Jaume Bojll i Mates. Ciutat:

Molt senyor nostre: El Consell directiu de l'Ateneu Catalanista Republicà de Sant Martí, es complau en fer-vos present la seva més sincera felicitació pels vostres dos darrers parlaments.

Informacions diverses

Com nasqué, visqué i morí el Comitè Pro-Unitat Catalana

El senyor Joan A. Maragall ens prega la publicació d'aquest text: "He format part del Comitè provisional per la unitat catalana, i vaig ésser un dels seus iniciadors.

El dia 15 del mes que som, quan encara no estava definitivament fixada la posició de tots els partits davant de les eleccions, ens reunírem uns quants amics de totes les tendències polítiques, i parlàvem d'una possible entesa electoral.

Contra què? Contra què? Contra què? Contra la possibilitat, que, per motiu del sistema electoral implantat, la representació parlamentària de Catalunya quedés en forma total, o gairebé total, en mans d'un sol partit, amb exclusió (sempre a causa del sistema electoral) de matisos i d'homies que, al nostre entendre, tenien història, mèrits, i sobretot capacitat per defensar Catalunya al Parlament. Previem, doncs, la possibilitat que la candidatura que sortís triomfant, qualsevol que fos, pel fet d'ésser tan nombrosa i d'un sol partit, no pogués presentar un conjunt de figures que dintre del moment actual, representessin en forma total la gravetat i transcendència del moment. Doncs calia que les personalitats de cada partit estiguessin en aquest moment disponibles. (Uns partits ja tenien llurs homes acaparats amb acumulacions de càrrecs, altres han de sotmetre a apartaments temporals, però indispensables, algunes de llurs figures que el règim calgut arrossega, i altres, cal dir-ho, no tenien en aquest moment possibilitat d'estat d'opinió suficient per a arrencar-se a prova tan compromesa).

Entusiasme i la manunitat, en les primeres reunions foren realment engrescadores. Els planyíem solament de l'absència d'un amic del partit de l'Esquerra Republicana, que, tot i haver estat convocat, no pogué venir, segons ens deia, per ocupacions indispensables d'aquells dies.

El desig de fer una candidatura per sobre tot catalanista, fou unànime. Sospitàvem que l'opinió del poble era també favorable. Els acords de Manresa i Barcelona el dia 7, vingueren a donar-nos la raó. El diàrit, dia 9, tornàvem a reunir-nos. Calia saber l'opinió de tots abans de llençar el Manifest, que, a insinuació nostra, benemèrits patricis havien signat. Aquell dia notàrem amb disgust l'absència i el mutisme dels amics de la Lliga Regionalista, tot i que ens havien promès llur assistència, i que els fou recordada hores abans de la reunió. Restàvem però, elements absolutament independents, i altres que ens en sentíem tant com els que ho eren.

El Manifest mereixéu aprovació de tothom. L'havíem redactat, no cal dir-ho, nosaltres, i nosaltres havíem obtingut la conformitat dels signants. Solament se'ns negaren algunes personalitats de l'Esquerra Republicana que foren sollicitades.

I tot seguit plougueren les adhesions en forma indescriptible. Ens impressionà, no cal dir-ho, la quantitat i la qualitat. Publicar-ne la llista fora cosa llarguíssima. Publicar-ne el text seria molt convenient sinó teméssim esvalotar, en aquest moment difícil, la cleda ja prou omoguda de gairebé tots els partits.

Dos dies després reunírem els signants del manifest, els donàrem compte del resultat de llur crida, i maresguérem que declinàssim tota actuació i responsabilitat posterior, en els amics que restàvem entre els primers reunits, i que, naturalment, ens havíem adherit a llur crida. A mitja reunió tinguérem la rova que Francesc Macià, viatjant per nosaltres, per tal d'informar-lo del propòsit d'incloure'l a la candidatura de personalitats catalanistes (per la seva qualitat de President), i com hominatsge que els catalans de tots els partits li devien, no s'hi oposava, i hi féu constatar que devia lleialtat al partit que el portà a la presidència. Així ens complagué. Últimament que el seu exemple altíssim de comprensió i ductilitat no pogués ésser imitat per algun dels altres possibles candidats.

Havem estat vos qui a Manresa i en l'Assemblea de la Diputació de la Generalitat havem donat una prova de catalanisme per. Aquell "seny" català, del qual s'ha parlat tant darrerament, ha estat ben bé en vos.

En felicitar-vos, feu, tota, també, perquè el vostre nom, així com el de tots aquells que presentí el Partit Catalanista Republicà, surti triomfant en les eleccions vinentes.

La vostra tasca a les Constitucions espanyoles, estem segurs que ha d'ésser ben profitosa per a Catalunya i per la República.

Us saludem afectuosament. Pel Consell directiu: Josep Cuatrecasas, vice-president primer; Miquel Bonet, secretari. Pel Comitè Polític: Doctor E. González Mora.

Barcelona 15 de juny de 1931.

Conferències a Badalona

El Centre Catalanista Republicà de Badalona ha organitzat un cicle de conferències polítiques i culturals a càrrec de prestigiosos elements polítics i intel·lectuals. Serà la primera la que donarà el senyor C. Martínez al local del Cinema Nou, divendres, dia 19, a dos quarts de deu de la vetlla, descabellant el tema "Necessitat, utilitat i orientació de l'Escola Catalana".

Presos que reclamen

Uns detinguts a la presó de Barcelona han publicat una lletra, en la qual diuen que han presentat a la Direcció d'aquell establiment les següents bases:

1. Dimissió del director.
2. Millora dels apartats.
3. Destitució de tots els individus pertanyents al Sindicat Lliure que exerceixen càrrecs i destins en aquesta presó.
4. Que el reclus que es nomena cada dia per als menjars pugui assistir al pes del pa, el de la minestra i la seva condonació i a la distribució dels menjars a les gavetes.
5. Rentat de robes per l'Administració a tot reclus que no tingui mitjans per fer-ho ell.

A més, ha estat tramès un telegrama a la Direcció general de presons, concebut en els termes següents: "Directora General Urisiones.—Madrid.—Huelga hambre. Comidas pèsimas. Urge visita inspección y destitución directiva. Reclusos Celular Barcelona."

Candidatura per Lleida

Diuen de Lleida que han arribat a un acord diversos grups republicans i que presentaran la següent candidatura: Epifani Bellí, Ricard Palaci i Humbert Torres, de l'Esquerra Republicana; Josep Estadella, radical, i Pere Coromines, catalanista d'esquerra.

Unió Catalana

L'obra "Elements per a l'estudi de l'Estatut de Catalunya", que ha preparat Unió Catalana, sortirà avui, dijous.

Homenatge a Joaquim Ventalló

La comissió organitzadora de l'apart de germanor que els ex-soldats expedicionaris del Regiment d'Anterrior d'Alcalá de Henares, 38, dediquen al seu company Joaquim Ventalló, i que tindrà lloc al restaurant Núria dimenge vinent, dia 21, a les dues de la tarda, ja avinent que la inscripció quedará tancada demà, divendres.

Per tant, tots els que desitgin assistir-hi i no hagin retirat encara el tíquet corresponent, cal que s'adreixin als senyors J. M. Colomer, Solidaritat, 37; M. Palou, Salmeron, 78, o bé a l'Ateneu Republicà de Gràcia, Verol, 32, o al bar Núria, Rambla de Catalunya, 13, on seran lliurats tiquets fins a les nou del vespre de demà, divendres, hora en la qual quedará definitivament clos el termini d'inscripció.

L'escissió dels republicans de Lleida

Llegim: "Segons les notícies que apareixen a la Premsa, ha quedat comprovada la veritat d'una informació respecte a l'escissió que s'ha produït en la societat Joventut Republicana, de Lleida. Els elements dissidents, entre els quals figuren cinc regidors, treballen en la formació d'un centre adherit a l'Esquerra Catalana, i els altres organitzen l'agrupació socialista, de la qual es troba mancada la provincia."

Aplec Catalanista Republicà

L'apart anual de companyonia dels antics ex-soldats de l'Aplec (que durant la Dictadura voluntàriament deixà de celebrar-se) aquest any promet revestir tot el caràcter d'un veritable acte amical i patriòtic.

Tindrà lloc al restaurant Maricel Parc (Montjuïc) dilluns vinent, dia 22 del corrent, a les nou del vespre. Per a adhesions i tota mena de detalls dirigiu-vos al company Argimon, telèfon 19135.

Els discursos que podran ésser radiats i els que no ho podran ésser

Referint-se a unes manifestacions del governador, senyor Esplà, formulades ahir al migdia, escrivia un col·lega de la nit:

"El governador, senyor Esplà, ha manifestat als periodistes que aquest matí havia tingut una conferència amb el ministre de la Governació, senyor Maura, sobre la manera de reclamar la radiació dels discursos polítics.

Ha dit que d'acord amb aquell ministre s'havia decidit que no es radiessin altres discursos que els que tinguessin caràcter oficial, tals com els dels ministres o altres persones d'extraordinària importància.

Però en la nostra retirada, solament desitgem que tota ella que ara

han fet impossible aquesta iniciativa, no hagin de penedir-se'n un dia. Déu faci que mai ningú no pugui pensar: si al haguéssim fet la Unió Catalana al mes de juny?

No ho desitgem cap dels amics del dissolt Comitè Pro Unitat Catalana. — Joan A. MARAGALL."

Els donatius del Comitè Pro-Unitat Catalana

Els donatius rebuts a la campanya pro Unitat Catalana són retornats a domicili pels organitzadors. Els rebuts en forma anònima, seran lliurats com a donatius a la Protectora per l'Ensenyança Catalana.

Presos que reclamen

Uns detinguts a la presó de Barcelona han publicat una lletra, en la qual diuen que han presentat a la Direcció d'aquell establiment les següents bases:

1. Dimissió del director.
2. Millora dels apartats.
3. Destitució de tots els individus pertanyents al Sindicat Lliure que exerceixen càrrecs i destins en aquesta presó.
4. Que el reclus que es nomena cada dia per als menjars pugui assistir al pes del pa, el de la minestra i la seva condonació i a la distribució dels menjars a les gavetes.
5. Rentat de robes per l'Administració a tot reclus que no tingui mitjans per fer-ho ell.

A més, ha estat tramès un telegrama a la Direcció general de presons, concebut en els termes següents: "Directora General Urisiones.—Madrid.—Huelga hambre. Comidas pèsimas. Urge visita inspección y destitución directiva. Reclusos Celular Barcelona."

Candidatura per Lleida

Diuen de Lleida que han arribat a un acord diversos grups republicans i que presentaran la següent candidatura: Epifani Bellí, Ricard Palaci i Humbert Torres, de l'Esquerra Republicana; Josep Estadella, radical, i Pere Coromines, catalanista d'esquerra.

Unió Catalana

L'obra "Elements per a l'estudi de l'Estatut de Catalunya", que ha preparat Unió Catalana, sortirà avui, dijous.

Homenatge a Joaquim Ventalló

La comissió organitzadora de l'apart de germanor que els ex-soldats expedicionaris del Regiment d'Anterrior d'Alcalá de Henares, 38, dediquen al seu company Joaquim Ventalló, i que tindrà lloc al restaurant Núria dimenge vinent, dia 21, a les dues de la tarda, ja avinent que la inscripció quedará tancada demà, divendres.

Per tant, tots els que desitgin assistir-hi i no hagin retirat encara el tíquet corresponent, cal que s'adreixin als senyors J. M. Colomer, Solidaritat, 37; M. Palou, Salmeron, 78, o bé a l'Ateneu Republicà de Gràcia, Verol, 32, o al bar Núria, Rambla de Catalunya, 13, on seran lliurats tiquets fins a les nou del vespre de demà, divendres, hora en la qual quedará definitivament clos el termini d'inscripció.

L'escissió dels republicans de Lleida

Llegim: "Segons les notícies que apareixen a la Premsa, ha quedat comprovada la veritat d'una informació respecte a l'escissió que s'ha produït en la societat Joventut Republicana, de Lleida. Els elements dissidents, entre els quals figuren cinc regidors, treballen en la formació d'un centre adherit a l'Esquerra Catalana, i els altres organitzen l'agrupació socialista, de la qual es troba mancada la provincia."

Aplec Catalanista Republicà

L'apart anual de companyonia dels antics ex-soldats de l'Aplec (que durant la Dictadura voluntàriament deixà de celebrar-se) aquest any promet revestir tot el caràcter d'un veritable acte amical i patriòtic.

Tindrà lloc al restaurant Maricel Parc (Montjuïc) dilluns vinent, dia 22 del corrent, a les nou del vespre. Per a adhesions i tota mena de detalls dirigiu-vos al company Argimon, telèfon 19135.

Els discursos que podran ésser radiats i els que no ho podran ésser

Referint-se a unes manifestacions del governador, senyor Esplà, formulades ahir al migdia, escrivia un col·lega de la nit:

"El governador, senyor Esplà, ha manifestat als periodistes que aquest matí havia tingut una conferència amb el ministre de la Governació, senyor Maura, sobre la manera de reclamar la radiació dels discursos polítics.

Ha dit que d'acord amb aquell ministre s'havia decidit que no es radiessin altres discursos que els que tinguessin caràcter oficial, tals com els dels ministres o altres persones d'extraordinària importància.

LA DETENCIÓ D'UN SINDICALISTA PROVOCA LA VAGA GENERAL A GIRONA

Es declarat l'estat de guerra. — Sembla que avui serà reprès el treball

Dimenge al teatre Principal tingué lloc un miting sindicalista, i entre els oradors hi figurà l'obrer Bonaventura Durruí Domínguez, el qual, en acabar l'acte, fou detingut per estar reclamat judicialment per haver intervingut en l'assalt a la sucursal del Banc de Bilbao a Gijón. També fou detingut un altre orador, que fou alliberat dilluns.

Dimarts al vespre se celebrà un altre miting per a protestar de la detenció de Durruí. L'acte tingué lloc al Coliseu Imperial. Hi participaren diversos oradors de Barcelona i locals, que proposaren celebrar una vaga general de vint-i-quatre hores i una manifestació com a protesta per la detenció de Durruí.

Una gran part dels concurrents no esperaven la manifestació de l'endemà, i a dos quarts de dotze formaren un grup molt nombros que es dirigí al Govern civil, on, com que el governador no hi era, fou rebut per l'oficial senyor Oliva. Els obrers demanaren l'alliberament del detingut, i els fou promès que la seva petició seria traslladada al governador, senyor Simó.

Seguidament hi acudiren una secció de la guàrdia civil i una altra del batalló de Muntanya núm. 2, que acordaren l'edifici del Govern civil, així com la presó, que és al costat d'aquest edifici.

LA DETENCIÓ D'UN SINDICALISTA PROVOCA LA VAGA GENERAL A GIRONA

Es declarat l'estat de guerra. — Sembla que avui serà reprès el treball

Dimenge al teatre Principal tingué lloc un miting sindicalista, i entre els oradors hi figurà l'obrer Bonaventura Durruí Domínguez, el qual, en acabar l'acte, fou detingut per estar reclamat judicialment per haver intervingut en l'assalt a la sucursal del Banc de Bilbao a Gijón. També fou detingut un altre orador, que fou alliberat dilluns.

Dimarts al vespre se celebrà un altre miting per a protestar de la detenció de Durruí. L'acte tingué lloc al Coliseu Imperial. Hi participaren diversos oradors de Barcelona i locals, que proposaren celebrar una vaga general de vint-i-quatre hores i una manifestació com a protesta per la detenció de Durruí.

Una gran part dels concurrents no esperaven la manifestació de l'endemà, i a dos quarts de dotze formaren un grup molt nombros que es dirigí al Govern civil, on, com que el governador no hi era, fou rebut per l'oficial senyor Oliva. Els obrers demanaren l'alliberament del detingut, i els fou promès que la seva petició seria traslladada al governador, senyor Simó.

Seguidament hi acudiren una secció de la guàrdia civil i una altra del batalló de Muntanya núm. 2, que acordaren l'edifici del Govern civil, així com la presó, que és al costat d'aquest edifici.

Els amnifitants reberen amb mostres d'hostilitat la presència de la força pública i s'originà una gran confusió, que va poder ésser dominada degut als esforços del comandant d'Estat Major, senyor Domínguez Otero, i els caps de la manifestació, la qual es va dissoldre de seguida i la normalitat quedà restablerta.

Tal com s'havia acordat la nit abans, ahir al matí, a l'hora de començar el treball, diverses comissions d'obres re-corregueren les fàbriques per a fer-los parar. Aquestes ordres foren obides per tothom, sense protestes. Alguns comerços també baixaren les portes, i el moviment rodad quedà paralitzat del tot.

Els carrers, com és natural en els dies de vaga general, es veieren molt concorreguts.

Una secció del regiment de Muntanya nomenà la comissió a la presó.

La guàrdia del Govern civil també fou reforçada amb algunes parelles de la guàrdia civil.

A les onze del matí, a la plaça de la Independència, es formà una nombrosa manifestació que anàvem amb l'arribada de grans masses d'obres, procedents del veí noble de Salt, on s'havia declarat també la vaga general.

Els manifestants, que eren uns

CHEVROLET

ofereix les primeres dels seus nous models turisme, ALS PREUS MÉS BAIXOS que s'ofereixen a la plaça durant aquesta dies, i vehicles apropiats per a cada corral, a preus igualment sense competència.

Concessionaris

AUTO-AMERICAN, S. A.

AVINGUDA DEL 14 D'ABRIL, 404

AUTO-AMERICAN, S. A. PENINSULAR AUTO

Sucursal núm. 1 Av. 14 d'Abri, 394-395

Corta Catalanes, núm. 404

JOAN FLOTATS S. NAHON

Tarragó, número 88 Passatge de Gràcia, 29

NOTICIA

LA PUBLICITAT

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

	PREU
Barcelona, més	2.50
Península Ibèrica, trimestre	7.50
Amèrica Llatina	9.50
Altres països	11.50

SERVEI METEOROLÒGIC DE CATALUNYA

Situació general atmosfèrica d'Europa a les set del dia 17 de juny de 1931:

El règim anticiclònic que els darrers dies dominava a la Península Ibèrica torna a allunyar-se amb dos màxims ben definits: l'un cap a l'Atlàntic i l'altre cap a l'Europa Central. El temps empitjora a l'oest d'Europa degut a dos mínims baromètrics situats a Escòcia i a la costa d'Alger. El primer tendeix a travessar per Anglaterra en direcció a la mar del Nord, i el segon sembla acostar-se a la costa de València per pertorbar també el temps al vessant mediterrani d'Espanya.

Estat del temps a Catalunya a les vuit:

Per la costa de Tarragona i Barcelona avança de sud-oest a nord-est una massa nuvolosa procedent d'una pertorbatió atmosfèrica que es forma al sud de les Balears.

Per Lleida i Pireneu el temps encara és bo, però també perd estabilitat, no obstant està el cel serè.

Els vents bufen del sud i sud-est a les comarques costeres; en canvi a l'interior del país són molt fluixos i variables.

LES PERGOLES DEL RESTAURANT MARICELPARC

El lloc pintoresc i fresc més a prop de Barcelona per a la celebració de Banquets de Bodes i Homenajes.

Se celebren continuament simplicis actes i aquest estiu és el lloc de moda de la nostra ciutat.

Per a encàrrecs demaneu-los amb anticipació a la direcció de l'Hotel Orient.

S'avisava els que tinguin robes empenyorats en aquesta Caixa d'Estalvis i Mont de Pietat, Sucursal número 4 (Sant Martí), les dates de renovament o empenyorament de les quals sigui anterior al 30 de setembre darrer inclusivament, que en la subhasta que se celebrarà en aquest Mont de Pietat el dia 21 de juliol es procedirà a la venda de les penyorades prestatges número 34958 al 70460 que no hagin estat prorrogats, despenyorats o venuts anteriorment.

Marc Joan Serra

Canuda, núm. 33

PREUS PER A OBRERS

AL TRANSVERSAL

La Gerència de F. C. Metropolità de Barcelona, S. A. (Transversal), ens comunica que, atenent el Comitè executiu de la dita companyia les reiterades demandes del públic que utilitza la seva línia, i en especial de la classe treballadora, ha acordat ampliar la rebuixa establerta el dia 1 de juny darrer, posant en vigor, a partir del dia 19 dels corrents, tots els dies feiners, de sis a nou del matí, els següents preus:

Tarifa única de 0'10 pessetes per a tots els trajectes de la seva línia.

Anada i tornada, 0'20 pessetes.

L'anada només podrà utilitzar-se de les sis a les nou del matí, i la tornada durant totes les hores de servei del dia en el qual hagi estat expesa.

L' "Penya Gorgorfigi", composta per dependència dels Magatzems Jerba, S. A., ha organitzat per a disabte vinent, dia 20, a les deu de la nit, al

Teatre Parthenon, carrer de Balmes, 137, un gran festival a honor de les dependents del comerç de Barcelona, presidint l'acte la formosa Reina de les dependents, Na Flora Grau. Es posarà en escena l'obra de A. Dumas (fill) "La dama de las camelias", i per a fi de festa gran ball i un concurs de ball per parelles, en el qual s'adjudicarà una artística Copa d'argent.

HIPOFOSFITS

EL MILLOR XAROP SANT JORDI

TOTS ELS METRES EL RECOMEN

UN ORANGUTAN

A BARCELONA

La Junta de Ciències Naturals acaba d'adquirir per al Jardí Zoològic un orangutan procedent de Sumatra.

Els orangutans no solen viure gaire temps en captivitat, principalment en els jardins del nord d'Europa. A Barcelona és probable que pel seu bon clima l'animal prosperi normalment.

L'orangutan que acaba d'arribar és un nadó, no té més que vuit mesos, però és molt eixerit. Es diu Zizi, vesteix un jersey de llana, fa algunes cabrioles, i la companyia li agrada molt. Cada dia pren cines biberons, una mica d'arròs bullit i una banana.

Està instal·lat a la gàbia envitriada, al costat de la del ximpanzé Izozo.

L'adquisició d'orangutans és una mica difícil, puix que l'espècie disminueix sensiblement i els Govern dels països on habita coneixen excepcionalment permisos d'exportació.

Al Jardí Zoològic de Barcelona no hi havia hagut mai cap orangutan. La gent que el veu resta molt complaguda d'aquesta adquisició tan important.

HOTEL PETIT CANIGÓ

BEGUES

Encàrrecs: Urgell, 1-Tel. 33825

UNA ENSULCIADA A COLL

"BLANC, CAUSA LA MORT"

D'UN OBRER I EN FERREIX

UN ALTRE GREUMENT

A la barriada de Coll-Blanc, es va produir una esllavissada de terres amb motiu de l'obertura de trinxeres sobre les quals calia edificar els fonaments de l'edifici.

Diversos obrers foren coberts per les terres despreses, i resultà un d'ells mort i un altre amb lesions de gravetat.

Hi acudiren els bombers, que realitzaren treballs per al salvament dels obrers que han quedat sepultats.

Tapioques i Purés

FIQUEDES

són els millors del món

BARRACA QUE CREMA

Ahí al matí, el foc va destruir una barraca i el que contenia, al carrer de Mallorca, cantonada al de la Igualtat.

Acudiren els bombers, que apagaren l'incendi, i aconseguiren que no es propagués als locals propers.

No hi van haver desgràcies personals.

DE BARALLA RESULTEN

QUATRE PERSONES

FERIDES

Per motius fútils, ahir es van barallar i es van pegar, Pasqual Miralles López, de 60 anys, i el seu fill anomenat igualment, de 38, d'una part, i de l'altra, Miquel García Parera, de 26, i la seva dona, Remedios Augusto, de 17.

L'escena es va desenrotllar al car-

rer del Comerç, davant la casa número 29, on hi viuen els miralles.

Dels cops s'emportà la pitjor part Miralles López, al qual apareixeran al dispensari de les Cases Consistorials, contusions i erosions diverses i commoció cerebral, que foren qualificades de pronòstic reservat.

Els altres foren assistits també al mateix centre benèfic, on dictaminaren que les lesions que sofrien eren lleus.

UN HOME NEGAT

A l'esclera de Llevant, flotà ahir al matí el cadàver d'un home d'uns 35 anys d'edat, que vestia pantalons i americana amb ratlles blaves, camisa color xocolata i sabates de fons blanca.

Avisat el Jutjat de Marina, es va personal al Trenca-ones i ordenà l'aixecament del cadàver i el seu trasllat al dipòsit judicial. Per no haver-se-li trobat cap document, no va poder ésser identificat.

DETENCIÓ D'UN ESTAFADOR

A instàncies de Joan Antoni Sánchez, fou detingut Artur Pastor, acusant-lo d'haver-li timat 100 pessetes, pel procediment de les misses, en unió d'un altre subjecte.

Xocolata MENSA

ELS DEPENDENTS

ADROGUERS

Aquesta nit, a les deu, La Unió Ultramarina celebrarà al seu estatge social (Hospital, 110 i 112, pral.) assemblea general extraordinària de socis, per tal de tractar sobre la necessitat d'afegir un article en els seus Reglaments que permeti associar dependència femenina.

S'avisava els que tinguin joies pignorades en aquesta Caixa d'Estalvis i Mont de Pietat, Sucursal número 4 (Sant Martí), les dates de renovament o empenyorament de les quals sigui anterior al 30 de setembre darrer inclusivament, que en la subhasta pública que se celebrarà en aquest Mont de Pietat el dia 21 de juliol es procedirà a la venda de les penyorades prestatges número 9827 a 14460 que no hagin estat prorrogats, despenyorats o venuts anteriorment.

JOIES VERITABLE OCAIO

per a comprar a bon preu aneu a la Joleria Magrillà, Tallers, 41

Es fa avinent a tots els perjudicats per les exclusives d'autòmnims, que demà, divendres, dia 19, se celebrarà assemblea general per a obtenir la derogació de la immorall llei d'exclusives, que despesseix milers d'industrialis de llur honest mitjà de vida.

Estómac, Ventre, Diàbetes, etc., Aliments Especials Vegetarians. Casa Sorribes, Lúria, 62; Salmerón, 222

EXPOSICIÓ DE QUADROS

A L'OLI

Del 16 al 25

A CAN

SEGUDA

Passatge de Gràcia, 37.

CINEMA

LA MODA

EN BLANC I NEGRE

EXISTEIXEN ELS SECRETS DE BELLESA?

(Acabament)

Gloria Swanson, que ha conservat el seu lloc com una de les artistes més atractives de la pantalla, empra el que en diu "bany de luxe", després del seu bany corrent.

"Deixo buidar tota l'aigua de la banyera—diu—i després l'empleno novament fins a la meitat o tres quartes parts, amb aigua calenta. Hi tiro una o dues unces d'oli d'ametlles dolces i hi reposo uns quinze minuts agitant l'aigua. Els meus pors s'obren amb l'aigua calenta i l'oli hi penetra, conservant la meua pell suau i flexible. En sortir, com que em queden gotes d'oli damunt del cos, m'eixugo curosament per no tancar els vestits."

Gloria Swanson diu que aquest bany reposa i embelleix; a més l'oli d'ametlles dolces no és car i aquest bany de luxe està, així, a l'abast de quasi totes les fortunes. I encara hi ha altres olis de bany perfumats i no pas massa cars.

Marion Davies es fa de tant en tant una frega de mel al coll, aplicant-la per sota el mentó cap a la base del coll i després un massatge suau cap amunt i enfora.

L'OFICINA TECNICA DE PROPIETAT INDUSTRIAL

C. BONET DURAN (PATENTS I MARQUES)

establerta des de 1886 a l'antiga Plaça de Sant Jaume, s'ha traslladada al Passatge de Gràcia, número 21, 1.º, edifici de "El Fénix Español"

Pantasio

CONSTANTEMENTE REFRIGERADO

UNICO EN BARCELONA

AVUI CREIXENT EXIT

DE

A TRAVÉS DEL CONGO

Curiosíssim viatge d'exploració pels parais més curiosos de l'Àfrica Central, entre pigmeus i canibals, que podreu veure des del fresc i agradable ambient d'aquest saló.

Film realitzat en espanyol

Entertainment del gran artista

SANTIAGO ROSSINYOL

PREUS:

Butaques Preferència, 2.50 Ptas.

Butaques segona sèrie, 1.75

Marlene Dietrich es dona un massatge amb gel després de rentar-se amb aigua i sabó després de tancar el coldre amb el qual s'ha netejat el cutis. Es passa un tros de gel llis suau per sota els ulls i per damunt les parpelles i sempre amb un moviment cap amunt i enfora: des de la base del coll amunt cap a la punta del mentó i les orelles; des del mentó i al voltant de la boca amunt cap a les temples i també damunt el nas. Això manté la pell tensa i tanca els pores.

Moltes de les estrelles usen el massatge amb gel, però algunes prefereixen embolicar el gel amb una tela fina en comptes d'aplicar-lo directament damunt la cara. L'aigua freda és un tractament menys vigorós i, per tant, menys eficaç.

Marlene, després de rentar-se el cap amb xampú, s'hi fa fer una frega de perfum, amb unes quantes gotes entre les mans.

Billie Dove usa una loció per a les mans després de rentar-se-les. Com que a Hollywood l'aigua és més aviat dura i l'aire sec, les locions per a les mans són molt usades.

A Greta Garbo li agrada deixar se penetrar per la humitat de la mar, no solament perquè li agrada el perfum, sinó perquè, diu, que li conserva el cutis sà i fresc.

Lilyan Tashman es fa, de tant en tant, una "màscara d'ou". S'aplica el rovell d'un ou damunt la cara, deixa que s'assequi durant quinze o vint minuts i després es renta la cara suauament amb aigua tèbia.

Evelyn Knapp usa la clara, com astringent, un cop per setmana; això és un secret de bellesa molt antic. Però cal evitar de riure quan la clara es va eixugant i us sentiu la cara tirant; ni riure ni parlar.

Hi ha encara — altra recepta,

Leila Hyams porta un bell ventit de chiffon floreat amb una gran berta acabada amb orles. La seva llargària el fa apte per a festes de tarda

un secret molt vell dels turcs, que consisteix a posar figues en un plat que vagi al foc o en una paella, cobrint-les de llet i, després de rentar-se bé la cara, exposar-la al vapor de la paella. Les turques usen figues tendres, però amb figues seques diu que també va bé. La pell, diuen les que usen aquest tractament, s'aclareix i queda com vellutada.

Però Sylvia, famosa mas-àgista de Hollywood, és absoluta antipàtica de qual-quei mena de vapor, per permutat que sigui, contrària dels banys calents, banys turcs, toralles calentes, etc., perquè diu que debiliten els teixits i atlixen els múscles.

HOPE SINGLE

NOTES OFICIOSES

PALESTRA

Sessió de cinema en català

Demà, divendres, sindrà lloc al Lli de Cinema la quarta i darrera de les sessions de cinema en català organitzades per Palestra.

L'èxit creixent d'aquestes sessions de cinema han demostrat a bastament com responen a un desig sentit per nostra població.

El programa d'aquesta darrera sessió és:

"Niverna", film sobre de dibuixos animats; "Per la raó i el dret", M. G. M., amb Tim MacKoy; "El capità Salavador", M. G. M., amb Pauline Starke i Lers Hildner.

L'Exposició de "Idees publicitàries"

Als salons de l'Empresa de publicitat "Roldós Tirulles" ha tingut lloc una notable exposició d'"Idees publicitàries" per a cartells i anuncis de Premsa.

Formen l'esmentada Exposició més d'un centenar d'obres originals dels artistes que l'empresa té al seu servei en els tallers artístics i tècnics de Madrid i Barcelona, senyors Nao, Mezquita, Jubeda, Padrón, Chabon, Ferraz, Casanave, Margenat, Heróles, Oliva, Hermoso, Viades, López, Tejada, Francolí i Zeller.

A més hi ha en aquesta important Exposició una interessant quantitat de cartells de totes les èpoques i països, la qual constitueix un arxiu valuós d'idees publicitàries que donen una gran idea del procés seguit en aquesta branca de l'art.

En aquest aspecte havien estat fins ara tributaris de l'estranger. Els nostres artistes no havien assolit una especialització en l'art del cartell i el reclam, en general. L'esmentada Exposició demostra, terminantment, que tenim dret a un lloc d'avangada en afe de publicitat.

Entre els cartells exposats hi ha veritables obres mestres, especialment els cartells de Chabon, artista molt original, d'una concepció extraordinària i d'una tècnica molt acurada.

A l'acte hi assistiran nombrosos i distingits personalitats del comerç, del periodisme i de l'art, alabart, amb absoluta unanimitat, l'admirable conjunt de l'Exposició.

La distingida concurrència fou obsequiada amb un lloc, que fou servit d'una manera molt exquisida.

SOPAR D'HOMENATGE A JOSEP PICO

Dissabte vinent, dia 20, tindrà lloc al restaurant Llobet (Rambla de Catalunya) un soper d'homenatge a Josep Pico, ofert pels seus amics de Lleida. Ateneu Enciclopèdic Popular. Començat de les Arts i d'altres, amb maridat d'elaboració En Pico moment juege musical.

Fins aquest migdia es poden recollir els tiquets al local de l'Ateneu Enciclopèdic Popular (Carme, 30, 3.º) i fins demà a migdia a l'Hotel restaurant Llobet.

SUBSCRIBIU-VOS A LA PUBLICITAT

Bloc del transeünt

(Sr. Director)

Li quedaria agrada en 779 Píctures a la secció que més convingui del seu estimat diari, la següent informació:

Vinc al carrer d'Abadadors (1) i

lloc del d'una societat que es permet el lloc de molatar a tothom enguantat un jau-bond des de les deu del vespre fins a les dues de la matinada (això quan no hi ha junta, i ha de pujar el vigilants a fer-los plagar).

El molit trist que perquè una se-nyora tingui ganes de divertir-se els que necessitem descomar no poguem fer-ho fins que als cementis sempre els vingui bé, go que acostuma a tuc-iar, com ha dit abans, a les dues de la matutina.

Em sento que fa la hora que les autoritats hi poden venir, car contràriament, és fàcil que ens tornem boigs i una cinata de boigs fa de mal govern-ur.

(1) N. de la R. — Formulant una queixa semblant ens han visitat un

grup de veïns del carrer d'Escudellera.

El diumenge passat va ofegar-se un joce als banyes de Sant Sebastià. Amb motiu d'aquest trist accident es va demostrar la ineptitud dels homes encarregats dels serveis de vigilància i seguretat dels que es banyen, ja que la víctima va ésser tret de l'aigua per joques que s'estaven banyant, mentre que els alludits banyistes (que han demostrat que no serveixen més que per tirar pedres als que travessen de la platja d'homes a la de famílies o per lluitar a la policia els que troben amb el vestit abaisat) s'estaven molt tranquils dalt de la barca esperant que sortís el mort.

Es de creure que per part de qui correspongui es prendran les mesures oportunes perquè en els dies de banyes pugin personal apte i material adequat en evitació de desgràcies com la del darrer diumenge, en el qual diu, d'haver-hi hagut material i personal a propòsit d'haver pogut salvar la vida d'aquell dissortat.

Es curiós de fer remarcar que en cap diari he llegit la gasetilla referent a aquest fet.

Demà, divendres, seran posats a la venda tres llibres de palpitant interès

CATALUNYA I LA REVOLUCIO

per JAUME AIGUADER I MIRO

Preu: 4 Ptes.

CATALUNYA I LA REPUBLICA

per A. ROVIRA I VIRGILI

Preu: 5 Ptes.

FRANCESC MACIA

(Quadern blau) per ALFONS MASERES

Preu: 1'50 Ptes.

DEMANEU-LOS A:

LLIBRERIA CATALONIA

17, Plaça de Catalunya, 17

Hernias

PER QUE PATIR D'HERNIA?

I estar exposat als perills d'una ESTRANGULACIO

si poden obtenir amb tota seguretat una perfecta

comodíssima contenció, la modificació atotota de

l'èrnia més antiga, voluminosa i difícil, i guarir-vos definitivament SEN-

SE OPERACIO, sense el menor perill, sense dolor ni suspendre les vos-

tres ocupacions amb el tractament ANTIHERNARI NOTTON (paten-

tat), l'únic premiat a les Exposicions de París i Barcelona. Demaneu

GRATIS el nostre científic TRACTAT sobre l'HERNIA, amb centenars

de cartes de guariment i agrament, o acadiu a:

BARCELONA: Tots els dies feiners, de 9 a 1 i de 3 a 7; a

REUS: el dissabte 4 de juliol, de 8 a 1, a l'H. PENINSULAR.

La sessió de l'Ajuntament

Lluís Companys, cap de la majoria. — Un llarg i mogut debat sobre el canvi de noms dels carrers. — Una rebuixa d'un 15 per 100 en la contribució per millores a les finques del carrer de Balneari

A dos quarts de vuit menys cinc començaren a arribar els regidors al saló del Nou Consistori, del qual la Reina Regent perquè hi tenia la fotografia il·luminada. Ara, com que hi ha deixat el marc, en espera no sabem de quina miniatura, el saló podria anomenar-se del Marc vacant. Els regidors, barrejats a la pista, com en un intermèdi de circ, conversen esperant la campana que els ha d'arreglar els escons; Lluís Companys, reintegrat a la seva regidoria, convalescent encara del govern de la província, llueix al seu costat famós clauell vermell del ci-devant comte de Güell. S'asseu al lloc del cap de la majoria. Una de les senyores taquígrafes ha canviat el ventall blanc amb flors vermelles de l'anterior sessió, per un de blau amb flors blanques. A la tribuna de Premsa s'ha aconseguit, per ara, que pugui entrar la premsa i res més que la premsa, com la veritat en "El procés de Mary Dugan". Naturalment, fóra excessiu de pretendre que hi pogués entrar "tota la premsa". Tampoc dir "tota la veritat" no sempre és útil.

Són tres quarts de vuit, tothom hi és i encara no es comença; és que potser esperen el delegat de l'autoritat governativa. A tres quarts i mig de vuit el doctor Aiguader obre, finalment, la sessió; els regidors seuen i l'alcalde fa l'elogi de Santiago Rossinyol i proposa a l'Ajuntament que expressi el condol a la família. En nom de la minoria regionalista parla, fent-ne també l'elogi i adreçant-hi el senyor PELLICENA. El senyor COMPANYS s'hi adreça en nom de l'Esquerra Republicana de Catalunya; el senyor GIRALT ho fa en nom dels radicals, el senyor VELLILLA pel Partit Federal.

El senyor PUIG I ALFONSO proposa que consti en acta el sentiment per la mort del baró d'Esponellà.

El doctor AIGUADER li diu que quan haguessin acabat les adhesions ja tenia intenció de parlar-ne.

El senyor DURAN I GUASCH, en nom dels socialistes s'adreça al sentiment per la mort de Rossinyol i el senyor JOVER per la U. G. T.

S'acorda que consti en acta el sentiment per la mort de Rossinyol i de Carles de Fortuny.

DESPATX OFICIAL

Entre altres comunicacions i oficis, s'acorda l'enterret dels tres següents:

Comunicació de l'Ajuntament de Sitges participant haver pres l'acord d'assistir en Corporació a l'enterrament de Santiago Rossinyol i demanant que aquest Ajuntament ajudi a la vila de Sitges a que pugui ésser un fet l'aspiració que les despulles descansin, quant les lleis ho permetin, a Sitges i a ésser possible al mateix Cau Ferrat.

Ofici del Govern de la Generalitat de Catalunya traslladant l'acord pel qual es designa al senyor Ventura Gassol com a vocal nat de la Junta de Museus de Barcelona; als senyors Corominas, Comes, Bojórquez i Mates i Serrallonga, com a diputats electes a la Generalitat i en qualitat de tècnics al senyor Jaume Rossinyol i a la senyora Teresa Ametller.

Comunicació de l'Ajuntament de Lleida manifestant haver pres l'acord de demanar al Govern Provisional de la República la secularització dels cementiris i sollicitant l'adhesió d'aquest Ajuntament.

Al mateix despach oficial hi figura també una comunicació de l'Alcalde de Mérida traslladant un acord d'aquell Ajuntament sollicitant l'adhesió del de Barcelona protestant contra els mals espanyols que en aquestes crítiques circumstàncies exporten llurs capitals a l'estranger, i causen amb això greu dany a l'economia nacional per la desvalorització de la peseta; i felicitar el ministre d'Hisenda per les mesures preses contra l'esmentada evasió.

També hi figurava una altra comunicació de la Capitania general agraint l'acord d'aquest Ajuntament pel qual es votà el crèdit necessari per a fer present d'una bandera tricolor al Batalló de Muntanya de Barcelona núm. 1, i manifestant que, d'acord amb la nova organització de l'exèrcit d'aquesta regió, no pertanyerà a cap guarnició de l'esmentat Cos, pel qual prega es manifesti si l'Ajuntament manté el dit oferiment per a un altre Cos dels de nova creació a aquesta plaça.

Es manté el primitiu acord.

En arribar a les conclusions de l'expedient d'expulsió incoat contra l'agent d'arbitris senyor Manuel Massana, el senyor PUIG I ALFONSO demana que en el successiu els expedients passin a la Comissió de la qual pertany el funcionari expedientat, perquè es doni el cas que funcionaris expedientats i expulsats per al·l a l'any 36, ara tornen a ésser a l'Ajuntament.

Li contesten els senyors COMPANYS i ARAGAI, el qual afirma que l'expedient quedà damunt la taula; però s'aprova a petició del propi senyor Puig i Alfonso. I es passa a l'11a.

PROPOSICIONS

Una dels senyors Giralt, Griso, Ruiz, Santalucia i Ullé. Que l'Ajuntament acordi interposar a la Comissió Consistorial de Serveis Tècnics, pel que ja s'acorda a les seves taules que es relacionen amb l'as-

sumpte del gas, sigui l'electricitat, derivat de la motricitat que sobre això formulà el tinent d'alcalde senyor Giralt, a dos representants de les entitats econòmiques i altres dos de les organitzacions obreres per tal que puguin col·laborar amb la major eficàcia a la consecució de les finalitats que s'assumaven en l'esmentada.

El senyor GIRALT la defensa i explica "el ressò popular del qual ell es fa ressò en defensar-lo", però queda damunt la taula.

Una altra dels mateixos senyors interessats: Que l'Ajuntament acordi prendre possessió del solar del carrer de Pelai i de l'edifici de la Plaça de Catalunya que havien estat estació del F. C. de Sarrià; i que s'acordi també procedir a l'arrendament o venda dels emmentats terrenys edificis.

Defensada pel senyor GIRALT, li contesta el senyor LLUHI com a president de la Comissió d'Hisenda — ja que de cap de la majoria ha passat ha ésser-ho el senyor Companys — i li diu que en lloc de fer proposicions és a les comissions on hauria de treballar; però que, a més, d'aquest assumpte ja se n'ha ocupat la d'Hisenda; que l'Ajuntament no es pot incautar dels terrenys perquè no estan acabades encara les obres de dos passos a nivell. A més, hi ha la qüestió de la lèxica de l'acord i que si l'Ajuntament segueix el camí jurídic l'Ajuntament no el pot acceptar.

El senyor GIRALT li contesta: L'amic senyor Lluhi — diu — té una veritable obsessió perquè tot es porti a les comissions i no al Consistori perquè arribi directament als ciutadans de Barcelona. Portats al Consistori s'hi posa més interès. I ja n'hi ha prou, afegint, que cada dia el senyor Lluhi senyalava normes noves; que consti que aquesta minoria seguirà els procediments i les normes que tingui per convenient i no pas aquelles que d'una manera consuetudinària li vulguin imposar. Si no s'hagués d'allargar la sessió a acceptar un debat tan llarg com volguéssiu (veus de no, no, esverades). Calieu, perquè com un ramat de bestes...

El Sr. ARAGAI.—No us afecteu... Els Sr. GIRALT.—Els que us afecteu sou vosaltres.

El PRESIDENT.—Trinell Trinell (amb la campaneta).

El Sr. GIRALT acaba dient, en nom de la seva minoria, la benvinguda al senyor Companys de l'actuació política del qual fa l'elogi.

El Sr. COMPANYS agraeix la salutació perquè sempre ha estat norma seva mantenir la solidaritat política amb els altres grups afins de Catalunya i d'Espanya. Demana al senyor Giralt que no s'enfadi; comprén — diu — que els interessos de partit obliguin a portar els assumptes al Consistori, però cal tenir en compte que fets plegats som actiu no per guanyar la popularitat, sinó per jugar-nos-la. Comprén que la minoria vulgui portar les seves proposicions; però com que el senyor Giralt pertany a la Comissió, d'ells en pot sortir un dictamen de majoria; de minoria, i així s'evita d'allargar les sessions.

La proposició del Sr. Giralt passa a Hisenda.

Una altra dels senyors Salvat i Ventós, sobre la circulació, passa a la subcomissió del ram.

S'aproveuen dues proposicions del senyor Ventós proposant que el senyor Companys passi a formar part de la Comissió del Parc i Palau de Montjuïc, cessant en aquesta el regidor senyor Lluhi, i que la presidència de l'esmentada Comissió sigui conferida al senyor Companys en atenció al càrrec de delegat del Govern en la liquidació de l'Exposició Internacional, que ostenta, i que en la Comissió de Circulació hi figurei el regidor Sr. Vilalta en lloc del tinent d'alcalde senyor Casanellas.

Una altra dels mateixos senyors Ventós proposant: Primer, que l'Ajuntament faci constar en acta el seu sentiment per la pèrdua del barceloní per tants títols il·lustre Santiago Rossinyol i Prats; segon, que es doni al Passigüer que actualment porta el nom de Marqués de Comillas, als jardins de Montjuïc, el nom de Santiago Rossinyol, com a record al pintor il·lustre dels jardins d'Espanya i a l'escriptor genial de la nostra terra.

El Sr. PELLICENA demana que passi a la Comissió.

El Sr. VENTOS diu que ja s'ha aprovat per la ponència. El senyor JOVER voldria que fos un carrer de l'interior de Barcelona el que portés el pòm de Rossinyol, i el Sr. RUIZ el pòm de Montjuïc.

Una altra dels senyors Arzagay proposant que es doni possessió interina als individus representats en la relació inserida en la "Gaceta" de Madrid del dia 13 de l'actual, fins i tan que vinguin rectificats i confirmats en la vinyola "Gaceta".

Es de tramit, explica el senyor Arzagay.

ORDRE DEL DIA

Els dictàmens de damunt la taula donaran joc; servei al plat fort — a manca d'altre aliment — de la sessió.

En arribar al núm. 8, que diu:

"Proposició subscrita pel ciutadà regidor Ventós, interessant: Primer, que es declari urgent; segon, que pel termini de vuit dies s'obri informació pública referent a la relació acompanyada

(document núm. 1) de retolació de carrers i places de la ciutat i pobles d'agregació (d. 9-6-31).

(Amb relació a aquesta proposició varen ésser acceptades una esmena del regidor ciutadà Ullé perquè el jardí al qual es doni el nom de Giner de los Rios es digui de Hermenegildo Giner de los Rios, i una altra del ciutadà regidor Jover, perquè el carrer que en la relació es proposa es denomini Noi del Sucre, es digui de Salvador Seguí".

El Sr. PELLICENA diu que la minoria regionalista hi presenta la següent esmena:

"Atesa la necessitat de fixar un criteri sobre el tema de canvis de noms de carrers que hi poden estar subjectes a les oscil·lacions de les majories consistorials, la finalitat d'aquests noms, que és l'orientació dels ciutadans i veïns i la conveniència de no causar molèsties ni perjudicis innecessaris als habitants de la ciutat; la realitat barcelonina, que, adhuc independentment de la significació originària, ha convertit els noms dels carrers en part insuperable de la toponímia urbana; el corrent universal, en matèria d'urbanisme, els regidors subscrits proposen: Que siguin restablerts els noms dels carrers segons existien el dia primer d'octubre de 1923 i que foren alterats pels Ajuntaments de la Dictadura."

Els Sr. SANTAMARIA i VENTOS demanen la paraula.

El Sr. PELLICENA defensa l'esmena relacionant la necessitat de la permanència dels noms dels carrers junt a la de la immobilitat dels funcionaris. Diu que molts dels noms proposats són de caire provincial i marcadament polític, i que mentre es discuteix això les plaques dels carrers de Barcelona encara són en castella.

El Sr. SANTAMARIA diu que dels noms que canvia la Dictadura n'hi havien molts de ridículs: Fonógraf, Teléfon, Cavite i molts de propietaris dels terrenys. Accepta la conservació dels noms tradicionals, però no la dels altres. Creu que el restabliment de les plaques en castella és qüestió de tramit o de consignació."

El Sr. VENTOS explica com molts dels noms posats per la Dictadura foren per evitar duplicitat de noms en molts carrers. Protesta que l'obra de la ponència no obel a cap pla de sectarisme, ja que hi ha noms com Prat de la Riba i Dr. Robert.

El Sr. VELLILLA diu que el que volia dir ho ha dit el Sr. Ventós, però es pregunta que és el que vol el senyor PELLICENA; diu que el que a aquest li sap greu són noms com els del Noi del Sucre, Capitán Sancho, Blasco Ibañez, Ferrer i Guardiola, que al de Santa Clara s'hi posi el nom de Nakens, al de Santa Lúcia el de Vitàire, al de Carles Moreres, i a Sant Andreu noms de sindicalistes assassinats. Fins ara s'ha honorat la gent de dreta, diu; ara la República ha d'honorar: els obrers. (Aplaudiments en el públic. El senyor Solà Canizares es gira a felicitar el senyor Vellilla. Rialles.)

El Sr. LLOPART dona un curs de tècnica urbanística pel que fa a les retolacions dels carrers a les grans ciutats, i mentre estant el Sr. SANTAMARIA va fent que no amb el cap. Diu el senyor Llopart que per donar una nota de seny que s'emcomani la tasca de retolació a un comitè completament tècnic sense caràcter polític.

El Sr. SEGARRA comença dient com després del que demana el senyor PELLICENA, una nota de seny i el senyor Llopart una de tècnica, i no una nota partidista...

El Sr. VELLILLA.—De dignitat. El Sr. SEGARRA prega que no l'interrompin, perquè vol ésser extens i amb les interrupcions no sap parlar, i prega a l'alcalde que, essent així, l'empari.

El Sr. AIGUADER prega als regidors que no interrompin. Segueix el Sr. SEGARRA el seu discurs parlant de l'esperit artístic de la ciutat de Barcelona, que té una Catedral que en comptes d'escuts de la noblesa hi té els nobles obrers que la construíren. Es refereix després al canvi de nom del Passeig de Gràcia pel de Pi i Margall; l'ataca, i diu que el dia que això es feu ell no parlà perquè era el primer dia que assistia a una sessió. No coneix cap pena que condemnés per cap crim a perdre el nom. Aquesta facilitat pels canvis—diu després—obre el camí als arribistes que ho han de canviar tot. I aquesta folla l'obra nefasta de la Dictadura.

El Sr. LLUHI interromp, i el senyor SEGARRA li adverteix que encara ha de parlar una miqueta. El senyor LLUHI: Faci, faci.

El Sr. SEGARRA invita el senyor Xirau (Palau) que prengui part en el debat; però el Sr. Xirau (Palau) està conversant amb el Sr. Ventós i l'altu-sió no li arribarà probablement fins que la llegixi al diari. Aforsunadament ja serà tard aleshores.

El Sr. SEGARRA parla després del carrer de l'hort de la Vila de Sarrià i explica un cas que el senyor LLUHI troba, diu: "Molt bo!". El Sr. SEGARRA: "Doncs, és hibi-ric". El Sr. LLUHI: Això és una barreja d'el·lència i folc-lope.

El Sr. SEGARRA segueix parlant i es dirigeix als regidors que té al davant, i aleshores dona la veu del senyor ARAGAI des de la presidència pregant al senyor Segarra que es dirigeixi a ella. Aleshores es veu que el Dr. Aiguader ha desaparegut, i pel pont del Sr. Arzagay qualsevol diria que aquest se l'acaba de menjar.

El Sr. SEGARRA, dirigint-se aleshores a la presidència, li diu, entre altres coses, que el voten poden immo-

talitzar els seus homes, però no convi-ten les cendres tradicionals. Barcelona té plenes i ginesteres i llocs a la mar que es poden batejar, però no tenim dret de fer-hi els continents pomposos.

Un petit debat PELLICENA-VENTOS per veure qui parlaria, el guanya, naturalment, el Sr. VENTOS. Creu aquest que s'ha portat el debat a un terreny molt alt i sense importància. Llegix la llista de noms que es canvia en el dictamen per demostrar que tots són noms sense tradició.

El Sr. PELLICENA va per parlar, però saltà el Sr. LLUHI i li pren la paraula per una proposició incidental. El Sr. PELLICENA protesta, i aleshores el Sr. LLUHI el devora. La proposició incidental del Sr. Lluhi diu: "Que es clogui immediatament el debat sense noves intervencions, passant-se seguidament a la votació del dictamen."

El Sr. PELLICENA vol parlar per oposar-se a la proposició, però el senyor LLUHI el fulmina dient que la proposició ja està presentada, i ja no és possible d'oposar-s'hi.

Aleshores el Sr. PELLICENA ha d'accontentar-se amb contestar als senyors Santamaria, Ventós i Vellilla, al qual diu que amb les seves paraules li ha confirmat els seus temors.

El Sr. VELLILLA.—Quins són? Home, vingal, quins són?

El Sr. LLUHI crida per la seva proposició incidental.

El Sr. SEGARRA protesta que la qüestió no està prou debatuda i de la bona fe de l'esmena.

El Sr. ARAGAI intervé i no se l'entén.

El Sr. LLUHI diu que el procediment del Sr. Segarra és el procediment de l'autobombo.

El Sr. SEGARRA aclareix que l'esmena no era per ara precisament, sinó per al successiu, i diu que hi ha el senyor Xirau i d'altres que volen parlar.

El Sr. ARAGAI, que presideix, remarca que la proposició incidental suposa la renúncia dels de la majoria a parlar; per això es votarà, i creient interpretar la voluntat de la majoria del Consistori — a la qual ell, naturalment, pertany —, declara que l'esmena està ja prou discutida.

El Sr. LLOPART prega al senyor Lluhi que reconegui que no es tracta d'un debat polític.

El Sr. LLUHI diu aleshores que considera les manifestacions del senyor Segarra com a completament polítiques i que ha fet l'elogi dels senyors PELLICENA i Llopart, i que això és la política d'autobombo de la Lliga. El Sr. SEGARRA demana la paraula, se senten crits, entre ells fa veu de l'orador, que diu al senyor Lluhi que aquest considera que uns carrers són vius i altres morts, i desitja saber quin són els uns i els altres. (Escandol discret, cops de campaneta, el Sr. Lluhi dret, i la votació de la proposició incidental.)

Sí, sí, no, etc. El Sr. GRISO vota en contra perquè no l'han deixat parlar. Total, 28 a favor per 9 en contra.

El Sr. Amat explica una mica el seu vot i es passa a vot l'esmena. El vot contra l'esmena és votar la proposició.

El Sr. SALVAT parla. Els altres també, 28 en contra i 9 a favor. La proposició és, doncs, aprovada. Una mica de confusió.

El Sr. SALVAT demana aleshores que del dictamen se n'exclogui, com a carrer al qual s'ha de canviar el nom, el de Fernando VII a dir, el del gran patriota Fernando VII el Deseado. El Sr. SOLA (Cahizares) està d'acord amb el Sr. Segarra pel que fa als noms vius i amb el Sr. Ventós. Creu també que el nom del carrer de Fernando s'ha de respectar.

El Sr. VELLILLA.—Això és estar d'acord amb tothom.

El Sr. SOLA (Cahizares).—Fins amb tu.

Són les deu i encara no s'ha entrat als dictàmens del dia; si no ens afanyem aviat seran d'ahir.

Finalment hi arribem. Anem de pressa. Queden damunt la taula alguns dictàmens (un concedint a l'alcalde 25.000 pessetes per acabar el cens de la ciutat).

Es aprovat un dictamen sobre retolació de carrers, en el qual es canvia el nom d'un que es deia de la Infanta Joaquina per Fadrí de Sau (dos noms ben celestres).

Un altre disposant que els camions que distribuïen els paquets postals procedents de l'estranger podran per aquells carrers per on els altres camions els està prohibit.

Un altre disposant que per tal de regularitzar la circulació als voltants del Mercat del Born, quedí establerta la direcció única en els següents carrers, en els trossos que s'assenyalen i en la direcció que s'indica: carrer de Ribera; del carrer del Comerç al carrer Comercial; carrer Comercial; del carrer de Ribera al carrer de la Fusina; carrer de la Fusina; del carrer Comercial a la plaça del Comerç.

Un altre disposant que, accedint al sol·licitat per Iberia Amèrica, S. A., concessionària del servei de transports de viatgers de les línies aèries al Port d'aquesta ciutat, se l'autoritzi a preparar per a establir el lloc de sortida del corresponent autobus a la Rambla de Catalunya, cantonada a la plaça de Catalunya, vora l'escala del Metropolità Transversal, on el ben entès que no podran romandre els dits vehicles en tal lloc més que de dos quarts d'onze a les dotze del matí.

Do smis reconeguent diversos comp-tes, però deixant-los per al presupost vinent.

Un de proveïments sobre la distinció a què han d'estar les lletres una de l'altra (cent metres lliços).

Un altre contestant a les comunicacions d'Avinyonet, Castellví de la Marca, Arboc, La Nou de Guà, Puigdalba, Sobirats, Santa Oliva, Olivella, Poble de Montornès, Villardona i Sant Vicenç de Calders, que demanen que es rebatin els arbitris al vi, que es farà tot el que es pugui per aconseguir-ho.

Un altre, rebatut en un 15 per 100 les quotes per contribució de millores, al aquestes són pagades abans del 25 de juliol.

El senyor SANTAMARIA demana als propietaris, el senyor LLUHI li contesta i s'aprova.

Són aprovats després d'unes discussions relatives al Parc i Palau de Montjuïc (en què queda un sobre la taula sobre una proposició de Jeffi Dickson que demana l'Estadi per als dies 24, 25 i 26, de juliol, per donar-hi tres grans espectacles musicals de presentació original i fastuosa amb les condicions d'un 10 per 100 de les entrades net, mínim de 4.000 pessetes per dia i restablir l'herba del camp (menjadà?). I es passa finalment als PRECS I PREGUNTES

que s'allarguen perquè s'entaula un debat entre els senyors HEREDIA, CASANELLAS, DURAN I GUARDIA, JOVER I ARAGAI sobre al 46 mil·líon el règim lliure dels escorxadors o l'altre.

Finalment el senyor PELLICENA demana que en el successiu les sessions comencin puntualment a les sis per acabar a hora raonable (cosa que tothom agrairia), i després pregunta com està la qüestió de la cessió del castell de Montjuïc.

La cosa s'allarga també perquè s'entaula un d'aquells diàlegs. El senyor Lluhi explica en resum que cal esperar l'informe del ram de guerra pel que fa a les zones polèmiques; que es veurà a veure si amb aquesta reserva es pot aconseguir la cessió i que creu que el senyor Azafra està ben disposat.

Són les onze; sona la campaneta. La sessió queda knock-out. Nosaltres també.

Projectes per a honorar la memòria de Rossinyol

UNA INSTITUCIÓ, UN BUST I UN CARRER

L'Alcalde ha estat visitant aquest matí per una comissió d'escriptors i artistes formada per Enric Borràs, F. d'A. Planes, Jaume Riera, S. Alarma, Josep Santpere, Enric Casanoves, Joaquim Clervo, doctor Joaquim de Llorenç i Brauli Solsona, els quals han manifestat que, com amics íntims i admiradors que foren de l'immortal Santiago Rossinyol, com a representants de l'art, de la ciència, del periodisme i de la indústria, han decidit demanar que on va veure la llum primera i passà la seva infantesa el nostre gran artista, o sigui el carrer de la Princesa, resti un record perenne del nom del gran literat i pintor, anomenant l'actual carrer de la Princesa amb el nom de Santiago Rossinyol.

L'Alcalde, doctor Aiguader, els contestà que passaria llur proposició a la Ponència de Retolació, als efectes oportuns amb el major gust per tractar-se d'un propòsit encaminat a honorar la memòria de tan preclara personalitat catalana.

Aleshores, l'actor Enric Borràs, en nom propi i en el de Margarida Xirgu, oferí a l'Alcalde el concurs personal d'ambdós artistes per si llur actuació en alguna funció benèfica pogués ésser profitosa a l'objecte de destinar la recapitació a la construcció d'algun monument que perpetuï la memòria de Rossinyol.

Les personalitats que integraven la comissió esmentada trobaren molt encertat i plausible l'ofertament de Margarida Xirgu i Enric Borràs, i tot seguit formularen a l'Alcalde la nova suggestió que s'allegués un monument en un lloc avinent de la ciutat.

El doctor Aiguader discrepà, però, d'aquest criteri, estimant que potser fóra més convenient recaptar cabals per mitjà d'aquest i de tots els altres procediments possibles, a l'objecte de fundar una institució que portés el nom de Santiago Rossinyol i que realitzés una finalitat més útil que la purament subjectiva d'un monument.

La idea de l'Alcalde fou acollida amb entusiasme per part de tots els reunits i en principi es pensà, d'acord amb la suggestió del doctor Aiguader, que podria crear-se una institució que portés el nom de l'il·lustre artista i que fos dedicada a subvencionar cada any a París un nombre determinat d'artistes que poguessin anar a perfeccionar-se a la capital francesa, on tant havia viscut i lluitat i gaudit l'eminent Rossinyol.

Aleshores, restà en segon pla la idea del monument, de la qual, però, no es desentengueren els presents, decidits en tot cas a fer un senzill bust amb un pedestal de poca importància, el cost dels quals és de poca monta.

TELEGRAMES DE CONDOL

A l'Alcalde s'ha rebut un telegrama de l'Alcalde de Cuenca manifestant que aquesta ciutat, que s'honorà en ésser traslladada a les teles pels mages pinxells de Santiago Rossinyol, no vol estar absent al dol nacional per la mort de tan insigne artista.

A l'Alcalde s'ha rebut un telegrama de la de Vilassar de Mar, palesant el seu condol per la mort del gran artista Santiago Rossinyol.

CONSTITUCIÓ DE LA NOVA JUNTA DE MUSEUS

Sota la presidència del senyor President de la Generalitat i del senyor Alcalde, es va constituir ahir la Junta de Museus, i assistiren a l'acte els consellers i diputats de la Generalitat senyors Ventura Gassol, Joan Casanoves, Josep Maria Serrallonga i Pere Corominas; els regidors senyors Comte de Güell, Joan Pellicer, Casimir Giralt, Ernest Ventós i Joaquim Xirau, i els senyors representants de les entitats artístiques i culturals que formen part de la pròpia Junta senyors Jo-

sep Llimona, Lluís Masriera, Per Cases Abarcà, doctor Rubió i Llinch, el vocal honorari Carles Pirosmani, el Director dels Museus-Secretari, Joaquim Folch i Torres.

El senyor Comte de Güell, president de la Junta anterior, pronuncià un discurs de salutació al senyor Macià, fent vots perquè els elements de la política del nou règim a Barcelona descabdellin una fructífera activitat en favor dels museus.

L'Alcalde doctor Aiguader pronuncià un sentit discurs honorant la memòria de Rossinyol, que havia format part de la Junta anterior i al qual la Generalitat havia designat darrerament per a l'actual. A propòsit del doctor Aiguader s'acordà oficialment el condol de la Junta a la família, i, en ocasió oportuna, realitzar un acte a honor de l'insigne artista català, aixecant-se seguidament la sessió per cinc minuts en senyal de dol.

Transcorregut aquest temps, es procedí a la designació dels càrrecs de la Junta, i foren elegits per unanimitat els senyors Josep Llimona, president; Ventura Gassol i Joan Casanoves, vice-presidents; Ernest Ventós, tesorero, i Josep Maria Serrallonga, comptador.

Es donà compte d'haver estat nomenat Director de l'Escola de Belles Arts el senyor Fèlix Mestres, el qual, per virtut d'aquest càrrec, passa a substituir en la Junta el senyor Manuel Vega i March, i d'haver estat designada per la Generalitat la senyora Maria Teresa Ametller per a vocal del propi organisme.

A continuació tots els senyors reunits passaren a visitar el Museu de la Ciutadella, i s'assabentaren minuciosament de les instal·lacions i de les millores que és imprescindible realitzar en atenció a la importància de gran part de les col·leccions que s'hi custodien.

L'ANUNCI DELS PREUS DELS PROVEÏMENTS

El tinent d'alcalde, president de Proveïments, senyor Giralt, ha reiterat les ordres que ja havia donat a l'objecte que els llocs i botigues de comestibles i

El comandant Franco potser demanarà el retir... Anirà a les Corts donant-se la mà amb Marià

convent situat als voltants de
ayona.

ELS AMICS DE
LA PUBLICITAT
ETENEN CUROSAMENT ELS
OMS DE LES CASES QUE
HI ANUNCIEEN

INFORMACIO ESTRANGERA

Un terratrèmol a Pauphir causa quinze morts i destrueix seixanta cases. ★ Nous desordres al Perú. ★ A Alemanya ha estat conjurada la crisi. ★ A Austràlia han començat les consultes. ★ Les víctimes del "Saint Philbert" arriben a 50

Mussolini justifica la seva actitud davant de la Santa Seu

París, 17.—"El Journal" en llur edició departamental, publica una conferència celebrada pel seu viat especial a Itàlia amb el cap del Govern senyor Mussolini.

Aquest ha declarat que creia necessària la religió, no solament pel poble, sinó per a l'èlita i també per a la Ciència, que es completa amb aquella.

N'obstant no admirà que ningú es mescli en qüestions que pertanyen a l'Estat, i els seus, des de que estan en edat d'aprendre, pertanyen a l'Estat.

—Es podran oposar objeccions a la meua doctrina — va dir — però aquestes són clares.

El periodista va preguntar al senyor Mussolini si el feixisme era in-

compatible amb l'ensenyança de la religió.

—No — va contestar el cap del Govern —, però la religió necessita que l'apoiem amb l'autoritat de què som nosaltres nosaltres.

Parlant de l'Acció Catòlica, va dir que havia fet nombroses advertències a ella.

Al front del moviment estava, fracassa i amargat, el partit popular, que està en contra de nosaltres, i aquest actitud és deixava sentir en la orientació donada a l'Acció catòlica.

El Vaticà fou advertit del perill que aquesta política podria representar per a ell; com no ha fet res, jo he obert, acabà dient el senyor Mussolini — Fabra.

A FRANÇA

Hom creu en una ràpida solució del conflicte

Roubaix, 17.—Passats els darrers incidents, s'han reanadat les negociacions entre obrers i patrons per a solucionar el conflicte obrer. Donada la cordialitat de les esmentades negociacions, es creu en una ràpida solució del conflicte. — Fabra.

I diuen que llops amb llops no es mosseguen...

París, 17.—El diari "L'Oeuvre" diu que als Circles espanyols de París circula el rumor, confirmat per la infantesa Eulàlia, segons el qual l'ex-rei d'Espanya i Quífon de eón han trencat les relacions en forma bastant sorollosa.

Durant una discussió que tingué lloc a l'Hotel Maurice, l'ex-ambaixador Quífon posà fi a la polèmica sortint bruscament de l'habitació que ocupava l'ex-rei. S'assigura que la discussió versà sobre qüestions de diner. — Fabra.

Hindenburg felicita el president Doumer

París, 17.—Amb motiu d'haver-se posat en marxa la Presidència de la República, el senyor Doumer ha rebut un telegrama de felicitació del president del Reich, mariscal Hindenburg.

El senyor Doumer li ha contestat en termes molt afectuosos, donant les gràcies al Cap d'Estat alemany. — Fabra.

A BELGICA

Un vot de confiança al Govern

Brussel·les, 17.—L'esquerra liberal de la Cambra i el Senat ha decidit després d'una exposició de M. Devez sobre les circumstàncies de la constitució del gabinet Renkin, adoptar el vot de confiança al Govern. — Fabra.

A LA SOCIETAT DE NACIONS

La Conferència del Desarmament

Ginebra, 17.—Ha estat publicat el text de la invitació oficial dirigida als Estats membres de la Societat de Nacions i als que no ho són, per a la Conferència del Desarmament que es tindrà a aquesta ciutat el dia 2 de febrer de 1932. — Fabra.

A XINA

Cinc missioners italians segrestats, en greu perill

Hankow, 17.—Els bandiders que tenen captius als missioners italians han llançat un ultimàtum en el qual diuen que si no s'accedeixen al preu de rescatament abans de dos dies, tots els missioners seran assassinats.

Un sacerdot xinès, posar en llibertat pels bandiders a fi de que Mursi l'ultimàtum, ha manifestat que en la seva opinió no es tracta d'una vana amenaça, sinó d'una amenaça real.

La missió catòlica italiana ofereix els bandiders tres mil dòllars a fi de que allarguessin el plaç de l'ultimàtum, però després de permetre's-los trobar el diner necessari per a rescatar els missioners, però l'ofertament fou despreciat.

Els missioners que es troben en perill de mort són: el bisbe Ricci i quatre sacerdots. Els cinc foren fets presoners durant una incursió que la missió catòlica feu en la regió de Loahokow. — Fabra.

AL BRASIL

Els productors de café

Rio Janeiro, 17.—Els productors de café, alarmats davant la perspectiva de pagar des del primer de juliol un nou impost de vint per cent, han decidit enviar al Govern un memorandum, sollicitant la suspensió d'aquest impost. — Fabra.

LA CRISI MINISTERIAL AUSTRIACA

Han començat les consultes

Vienna, 17.—El president de la República ha començat aquest matí les consultes per resoldre la crisi.

Successivament ha rebut els senyors Schöberl, Renner, Seitz, Burgmestre de Vienna, Buresch, governador de la Baixa Àustria i Vaugoin, canceller. — Fabra.

Reuner, encarregat de formar Govern

Vienna, 17.—El president de la República ha pregat al senyor Renner que s'encarregui de formar nou Govern.

Sembla que el senyor Renner ha fet dependre la seva acceptació de condicions prèvies, tals com el Parlament hauria d'invertir el Govern, almenys durant el temps que es consideri convenient de poder extraordinaris, i l'entrada en el Govern de determinades personalitats. — Fabra.

L'AVIACIO

La volta a Europa en avió

París, 17.—"L'Intransigent" diu que una missió aèria de propaganda en la que hi prendran part els aviadors Costes, Arrachard, Challe, Girier, Pelletier Doisy, Rignot i Delaitro, baix la direcció del general Degoyes, efectuarà a primers de juliol vinent un raid per Europa, que durarà 25 o 30 dies.

Visitaran diverses capitals, entre elles Brussel·les, Copenhague, Oslo, Stockholm, Helsingfors, Riga, Kowno, Varsòvia, Lwów, Belgrad, Bucarest, Sofia, Constantinopla, Angora i Atenes. — Fabra.

A AUSTRÀLIA

No volen pagar els lloguers i es produeix una veritable batalla

Sidney, 17.—La policia continua intentant que els inquilins que es neguen a pagar el lloguer dels immobles els abandonin.

Ahí la policia tingué una verdadera batalla per aconseguir que fos desallotjat un pis. El pis estava convertit en una veritable fortalesa. Els ocupants del pis comptaven amb la simpatia de tot el barri, el qual feia molt difícil l'operació de la policia.

La lluita fou molt violenta. Resultant 24 ferits, entre els set policies. Finalment la policia logrà fer desallotjar el pis i practicar deu detencions. — Fabra.

A L'INDIA

Una amnistia als rebels que es vulguin sotmetre

Rangoon, 17.—Hom creu que nombrosos rebels, tement ésser castigats si es rendeixen, es troben ocults en els matorrals, i amb objecte de fer-los sortir, han estat distribuïts gran nombre de proclames en les que es fa constar que els rebels que siguin conduïts davant les autoritats o que es rendeixen a aquestes, seran llibertats, sempre que no hagin actuat com a cap o hagin comès assassinats.

A més seran imposades algunes condicions a les que hauran de sotmetre's per viure tranquil·lament en les seves residències. — Fabra.

TERRATREMOLS

Quinze morts i seixanta cases destruïdes

Peshawar, 17.—Al districte de Pauphir, a 60 milles al nord de Cabul, s'ha registrat un seisme que ha destruït més de seixanta cases i ha produït la mort a quinze persones. — Fabra.

Al Japó

Toquio, 17.—A les 9'10 del matí s'ha produït una violenta sotragada sísmica, que ha enderrocat tots els objectes que hi havia damunt les taules. No hi ha hagut víctimes. — Fabra.

La nacionalitat de Primo Carnera no és Itàlia

París, 17.—Un diari ha anunciat que el conegut boxador Primo Carnera començarà d'ací a pocs dies a fer el servei militar a l'exèrcit francès i en un regiment d'infanteria d'Estrasburg.

Aquesta notícia ha estat molt comentada entre els esportius, ja que Carnera, que va néixer a Itàlia i que fou naturalitzat francès, va passar darrerament com a italià, després dels seus triomfs pugilístics, i fou festejat pel Govern de Mussolini com a subdít d'Itàlia. — Fabra.

LA CATASTROFE DEL "SAINT PHILBERT"

Funerals per les víctimes del naufragi

Nantes, 17.—Demà tindran lloc els funerals per les víctimes del "Saint-Philbert". Amb aquest motiu, seran tancats tots els magatzems i sales d'espectacles.

Segons la tercera llista de víctimes publicada a darrera hora d'ahir, el nombre de morts és de 503. — Fabra.

Ha començat una informació per tal d'esbrinar les causes del desastre

Nantes, 17.—Aquesta nit han arribat a aquesta població diversos camions conduïts els set cadàvers que van ésser trobats ahir sobre la costa, tots els quals han pogut ésser identificats.

Entre els cadàvers es troba el del capità del navili instrat. Diversos pilots de Saint Nazaire diuen que el Saint Philbert va haver de lluitar amb una violenta tempesta a l'anada.

Sembla confirmar-se que el capità Olive no es va decidir a donar la senyal de partida de Noirmoutier, sinó davant els insistents precs dels excursionistes, que desitjaven sortir com més aviat millor.

Tres delegats del ministeri de Marina Mercant han arribat a Saint Nazaire, i han començat immediatament una minuciosa informació, per posar en clar les causes de la catàstrofe.

Llurs primeres gestions han consistit a escoltar les manifestacions dels supervivents estrangers. Diversos vaixells draga i nombrosos hidroavions, continuen les recerques iniciades per tal de fixar el lloc on es troben les desferres del vaixell.

Se suposa que es troben al N.O. de Chateaufort, sobre una massa fangosa d'uns 12 metres de gruix, aproximadament.

EL CARDENAL SEGURA

El Nunci ha rebut ordres del Vaticà de protestar davant del Govern

Roma, 17.—El "Osservatore Romano" publica una extensa nota en la qual justifica la tornada del cardenal Segura a Espanya. La nota acaba dient que en Nunci de S. S. a Madrid ha rebut ordre de protestar prop del Govern de la República contra l'expulsió del cardenal. — Fabra.

No sap on fixarà la seva residència

Hendaya, 17.—El cardenal Segura, que es troba en aquesta població no ha determinat encara el lloc on fixarà la seva residència ni sap el temps que romandrà a Hendaya.

Per altra part, el cardenal ha estat visitat per nombrosos periodistes, als quals s'ha negat a fer cap declaració sobre la mesura que amb respecte a ell ha adoptat el Govern espanyol. — Fabra.

LES LLETRES

Cursos i conferències

Al Grup Cultura de Vilassar de Mar

CONFERENCIA DEL PROFESOR PAU VILA

Diumenge passat, a Vilassar de Mar, a local cedit amablement per la Junta de l'Ateneu Vilassanenc de la Classe Obrera, va donar la seva anunciada conferència el mestre Pau Vila, a l'entorn del tema "El poblament de Vilassar i la seva rodalia".

Aquest acte va inaugurar les tasques del Grup Cultura, entitat que fa diversos mesos té en circulació una nombrosa biblioteca. Es el prelude d'un curs de Geografia de Catalunya, a començar pròximament.

Malgrat haver molts vilassanencs a Mataró, amb motiu de la visita de l'honoràble Francesc Macià, la concurrència fou força abundant.

En F. Martín i Julià va obrir l'acte amb breus paraules, assenyalant la tasca a fer per Grup Cultura i féu la presentació del conferenciant.

En la Costa de la Maresma — començà el senyor Pau Vila — tenim en compte l'emplacement topogràfic, s'hi veuen tres menes de poblament: el mariner, arran de mar, el terrassat, a mig aire de la serra i el muntanyenc, de vall o de cim.

Els nuclis de poblament dels cims han desaparegut, van desaparèixer, o els que resten estan disseminats en cases pageses, com succeïx a Altir i Orsavinyà.

Segons el manifestat per alguns tècnics, l'operació de posar a flot el "Saint Philbert", durarà de 10 a 30 dies. — Fabra.

Donatiu del president del Govern

París, 17.—El ministre de Negocis Estrangers, senyor Briand, acompanyat pel cap del seu Gabinet, ha sortit aquesta tarda amb direcció a Nantes, on assistirà demà a les honres fúnebres que se celebraran a la memòria de les víctimes de l'esfondrament del "Saint Philbert".

El president del Consell, senyor Laval, ha decidit posar a la disposició del prefecte del Loire inferior, la quantitat de 400.000 francs, a títol de socors, per a les famílies de les víctimes de la catàstrofe. — Fabra.

El temporal no permet de trobar el casc del vaixell

Saint Nazaire, 17.—Els treballs de recerca del casc del vapor "Saint Philbert", que es troba a unes 4 milles de la punta de Saint Gildas, han resultat fins ara infructuosos i es realitzen amb gran dificultat, perquè des del dia de la catàstrofe, no han cessat ni el fort vent ni l'onatge. — Fabra.

El condol del Govern espanyol

París, 17.—L'encarregat de Negocis d'Espanya, senyor Alvarez Buylas, ha estat al ministeri de Negocis Estrangers, per expressar al Govern francès el condol del Govern Provisional de la República Espanyola, per la catàstrofe del "Saint Philbert".

Per absència del senyor Briand, el va rebre el senyor Berthelot, secretari general del ministeri, el qual li donà les gràcies per l'atenció. — Fabra.

A PORTUGAL

El senyor Rocha ha presentat les credencials

Lisboa, 17.—Amb el ceremonial de costum el nou ambaixador d'Espanya, Sr. Rocha, ha lliurat les seves lletres credencials al President de la República.

Amb aquest motiu es van fer cordials discursos.

Assistiren a la cerimònia el President del Consell i els ministres de Negocis Estrangers, Guerra i Marina. — Fabra.

La reina universal de la bellesa

Galveston, 17.—Ha estat declarada reina de la bellesa de l'Univers la senyoreta Brunette, de nacionalitat belga. En el concurs figuraven belles dels Estats Units, Austràlia, Dinamarca, Alemanya, Noruega, Suècia i França.

La senyoreta Brunette no porta la cabellera tallada. — Fabra.

Les particularitats del relleu introdueixen certes variacions en aquest relleu general, com es veu en la conca de recepció d'Argentina, a l'isla de Montenegro i en el xamfrà del Besòs.

Entre els nuclis valls esmentats, hi trobem Canyamars, Dorsius, Orrius, St. Iscle i St. Cebrià de Vallalta. Entre els escampalls careners, Orsavinyà i Palafolls, i entre els nuclis riberencs, Santa Coloma, Sant Adrià i Les Ferreries.

Els nuclis careners, avui desapareguts, foren els existents en temps prehistòrics i protohistòrics. Es refereix a la Roca d'En Toni i a la Pedra Gentil, a les sepultures d'incineració de Vilassar de Dalt, d'Argemona, Sant Adrià, etc., als pobles de Cillers, Puig Castellar, El Far, Castell Ruf, Montpalau, Burriac, i a diverses troballes de Montalt, Turó de Noire Arnau, Montcabrer, Turó d'En Boscà, etc.

L'escampament romà és general, però cal assenyalat els dos nuclis de forta intensitat en les troballes: Betulo i Iluro.

Posteriorment a la dominació romana, els nuclis mariners desapareixen, menys Iluro, i se situen a mitja costa. Passaren segles i la necessitat del tràfic marítim féu que es bastessin cases i torres de pedra fortificades, a redós de les quals anaren naixent els barris o veïnats de mar, com els de Pineda, Badalona, els d'Arenys, els de Vilassar, Premià, etc.

D'aquests barris, com els de les dues poblacions primeres, s'anaren unint per mitjà d'un carrer — del carrer de mar — i altres esdevingueren a la llarga municipis independents.

L'any 1000 tot el poblament fins a mitja costa era ben establert. Són molts els documents on es troben els noms de les poblacions de la Maresma, corresponent als anys 963

(Mata-Argemona, Duos Rios), 968 (Lavenderia), 974 (Vila Orro), 975 (Primiliano), 976 (Vilazari-Aleia), 982 (Teia), 989 (Vico Betulona-Monasteriolo), etc.

També són diversos els documents que assenyalen castells de defensa al llarg de la Costa.

Mitjançant una ullada al cens de Pere IV i als de la darrera del segle passat i començament de l'actual, es còpia seguidament el progressiu poblament de la comarca.

El professor Pau Vila fa referència a un article seu publicat a la premsa associada, en el qual simula un viatge acompanyat de Víctor Balaguer als dos Vilassars.

Fent vots per la prosperitat material i cultural de la vila, el conferenciant acaba la seva dissertació en mig de nombrosos aplaudiments del públic selecte i atent.

Hom felicita el Grup Cultura, de Vilassar de Mar, per la meritoria tasca que el diumenge va inaugurar.

—Avui, dijous, a les set de la tarda, al local del B. O. C. (Vidre, 6, primer, segona), Joaquim Maurin donarà una conferència sobre el tema El Bloc Obrer i Camperol.

Carnet de l'excursionista

GRUP EXCURSIONISTA PERLA

Avui, dijous, dia 18, a les deu de la vetlla, tindrà lloc al seu estatge social (Sant Lluís, 58) una interessant conferència amb projeccions, a càrrec del senyor Josep Barrillon, president del Club Excursionista de Gràcia, el qual dissertarà sobre el tema "Història dels Josepets".

A continuació es farà el repartiment de premis als guanyadors de la cursa social que tingué lloc el passat dia 31, amb motiu d'un festival que organitzà el dit grup a Santa Creu d'Olorde.

El dia 24 del corrent, festivitat de Sant Joan, a la tarda, el Grup Excursionista Perla organitza una extraordinària audició de sardanes al carrer de Sant Lluís, davant del seu estatge, a càrrec de la cobla "Catalonia", amb un selecte programa.

AGRUPACIÓ EXCURSIONISTA PEDRAFORÇA

L'Agrupació Excursionista Pedraforça té projectats per a les vacances del 15 al 30 de juliol diverses sortides, una d'elles al pic d'Aneus i acampament als estanyes de Colomers (Vall d'Aran). Al local social, carrer d'Amèlia, 38, informaran als que els interressi fer aquestes excursions tots els dies de les vuit a les deu de la nit.

La vida social

UNIO CATALANA I L'ATUR FORÇOS

Avui, a un quart de vuit del vespre, tindrà lloc a l'Unió Catalana una sessió dedicada a estudiar els remeis de l'atur forçós. Hi prendran part els senyors Jacint Durant Gispert, que parlarà de "La reducció de la jornada de treball"; Ramon Batlle Matabosch, de "L'assegurança contra l'atur forçós"; i Andreu Bausili Sanromà, de "Les obres públiques com a remei de l'atur forçós".

Presidirà l'acte el senyor Josep M. Tallada, el qual farà un resum en acabar.

Les invitacions poden recollir-se a l'oficina de l'entitat organitzadora, carrer de Claris, 24, entresol.

EXPOSICIONS D'ART

SALA PARES

F. CAMPS RIBERA Pintura

J. BATLLER CAMPDENAR Pintura

Exposició de la Subasta d'Art

Plus al 30 actual

GALERIES LAIETANES

CORTS CATALANES, 618

Circuit Artístic

Exposició col·lectiva

D. BAIKES Pintura

E. MEYER Pintura

J. SANCHEZ Pintura

J. SUBIRANA Pintura

LA PINACOTECA

CONCEPCIO NOTER Pintura

Clausura demà

SALA BUSQUETS

PASSEIG DE GRÀCIA, 88

Objets i objectes d'art

JULI PASQUAL SOLER Pintura

Exposició de pintura moderna

SALA BARCINO

V. GARCIA SIBON

Rambles de Catalunya, n.º 28

Darrera hora

DE BARCELONA

BOXA A L'OLYMPIA

La vetllada que "Barcelona Ring" donà ahir passada a l'Olympia va oferir als que hi assistiren l'avinentesa de gaudir d'una temperatura agradabilíssima, produïda pels aparells refrigeradors amb què compta el popular coliseu de la Ronda, i l'oportunitat de veure la boxa no arribés a cansar-los.

En efecte, malgrat constar la vetllada del mateix nombre de combats que ordinàriament, abans de tres quarts de dotze tothom era al carrer.

I és que els pesos fort i mig fort que figuraven al programa procuraren, cadascú pel seu cantó, enllestir tant com van poder. Sota aquest aspecte, Lluís Logan fou qui se'n va endur la palma, car el seu adversari, el mestís Leone Jacovacci, també conegut per "Jack Walker", després d'haver anat per dues vegades a terra, hi tornà una tercera pel complet definitiu abans de finir la primera represa. Logan no rebé ni un sol cop ni en donà d'altre que el mateix clàssic swing d'esquerre a la regió del fetge que tantes ràpides victòries li ha valgut. Jacovacci va anar a terra des de que Lluís Logan el tocà per primera vegada amb el seu puny esquerre. A nosaltres ens sembla que un home de la seva experiència sabria evitar la repetició del cop, però no fou així; bon punt Jack Walker s'hagué alçat als "sis" segons, Logan el tornà a colpir al mateix indret i per segona vegada el mestís va esfondrar-se.

Represa novament la lluita, els intents de Jacovacci per a capejar amb probabilitats d'èxit el temporal, van tenir molt poca importància; feia l'efecte que preferia naufragar més que no pas salvar-se. Mentre ho pensàvem, el quart swing d'esquerre de Logan arribant al feige de Jacovacci liquidava la situació ho i

El Ferrocarril Aeri de Sant Sebastià a Miramar

Un viatge per damunt del port, amb les mil coses que es poden veure

PASSAR LA MAROMA

Heu passat mai la maroma? Pocs seran els lectors que en el sentit estricte del mot ho hauran fet; en l'altre... Passar la maroma, com volar, són dos conceptes que s'hi afegix el de no tenir-ne. L'equilibrista que passa de cap a cap un filferro tivant és enviat de petits i grans. Quan pugeu a una muntanya, a una torre, penseu sovint: "Té, si ara tingués un peu enfora, i després l'altre, i no m'enfonçés, caminant caminant aniria de dret a aquell altre cim; els pagessos aixecarien el cap admirats i se senyarien prudents — uns pagessos petits petits com figures de pessebre — i jo, a mig camí, els saludaria amable i irònic".

Aquests passeigs, tan corrents en temps de les mil i una nits, foren abandonats després; no direm que hi va créixer l'herba, però no direm cap mentida afirmant que quedaren intransitables. I passà molt de temps. Com que costaven tant de passar, de tan mal conservats, els sàltimbenquis es feren una panaloca de filferro. Però la passaven a peu i era molt cansat. Fou aleshores, molt més tard, que es pensà passar-los en cotxe. El cotxe té un inconvenient, i és que, com que no té un camí assenyalat i construït, de vegades troba un rec o un barranc i hi cau. Per això és més pràctic passar-los en ferrocarril que, com diu molt bé la paraula, va damunt un carril de ferro.

Quantes vegades no heu mirat, des de Miramar, el panorama de Barcelona, i naturalment, com diu molt bé la paraula, la mar. Mirar la mar i sentir el desig d'acostar-s'hi és tot u; però mirar-la des de Miramar ja era una altra cosa. La mar, des de Miramar, era un miram i no en togués.

—Si ara pogéssim un peu enfora i després l'altre, i no ens enfonçéssim i comencéssim de caminar en l'aire, que aviat que seríem als banyals.

L'enamorada es tornava vermella només de pensar-ho.

—Ai no, que em veurien des de baix!

I la parella d'enamorats s'acostava de mirar-s'ho. Mira'm i no em togués? Segons com es miri, naturalment!

MIRAMAR - SANT SEBASTIA

Un dia tots aquests desigs de posar un peu enfora i després l'altre, etcètera, varen tenir tanta força, que varen aconseguir agrupar uns homes i uns ferros — molts homes i molts ferros — i, com passa sempre que això succeeix, es constituí una societat anònima. I encara que no hi havia cap ferrocarril aeri de Sant Sebastià a Miramar i viceversa, la societat anònima es digué "Ferrocarril Aeri Sant Sebastià-Miramar", perquè fet i fet era la millor manera que acabés per haver-hi un ferrocarril aeri de Sant Sebastià a Miramar, i viceversa, naturalment!

Els homes començaren de treballar amb els ferros — i els diners, naturalment —, i poc a poc i de pressa començà de veure's com s'aixecaven unes torres que es veien de lluny. Per exemple, baixàveu carrer d'Aribau avall i ja en veíeu una que anava creixent, creixent. Això durà dos anys, i ara ens trobem que aquests dos anys acaben de passar i ja està. Aneu al Port i veureu unes altes torres de ferro, una a la Barceloneta i una altra al moll de Barcelona, i allà dalt a Miramar, una construcció, i uns fils de teranyina que van d'un cap a l'altre.

Els enamorats ja podran anar als banyals des de Miramar i les enamo-

rades no es ruboritzaran pensant que de baix estant els han de veure les cames — ara que les faldilles tornen a portar-se llargues.

Pujaran a Miramar — quina cua! — i des d'una andana que sembla una palanca per capbussar-se al port, entraran a la vagoneta, com una bossa de confits penjada d'un fil de teranyina — sí, sí, de teranyina! — L'aranyia que el fils quedaria desencasada. Hem dit un fil, diguem-ne cable i ens hi acostarem més — potser en passarem i tot —, però són tres els cables: el que fa de carril per on la vagoneta corre, el tractor, que l'estira, i un detraCTOR de reserva per en cas que l'altre es trenqués. D'aquesta manera els viatgers no poden quedar penjats en mig del camí.

Hem parlat de l'aranyia que filés aquests fils, i ens l'imaginarem prou monstruosa si pensem que per descarregar els rodets dels cables i estendre'ls calgué un motor de 30 cavalls tuitant durant dos mesos, i per aguantar-los estirats cal que pengin de l'extrem oposat a Miramar, on van carregats a uns grans tambors empotrats, uns contrapesos de ciment que només diem que el del cable carril pesa 50 tones. Hom pot veure'ls a la torre de Sant Sebastià, penjant enormes, i pujant i baixant segons que la vagoneta sigui al mig o bé a uns dels extrems.

EL FERROCARRIL AERI

Explicarem ara com va la cosa i després veurem com s'hi va. Les torres tothom les coneix: Sant Sebastià, Jaume I i l'estació de Miramar, que no té torre perquè li en fa la muntanya. Unint aquests tres punts passen els cables, i per ells les vagonetes. A quina alçada? Miramar es troba a 54 metres; la torre de Jaume I a 115 i la de Sant Sebastià a 80. El monument a Colom en té 62 i aquest és el punt més baix de la panxa dels cables.

A una velocitat d'onze quilòmetres per hora, les quatre vagonetes, d'una capacitat per a 20 persones cada una, poden transportar 80 persones en cada sentit i d'un cap a l'altre. D'un cp a l'altre, diem, perquè el viatge es fa en dues vegades: de Miramar a Jaume I, ací es canvia de vagoneta i es continua el trajecte. Aquest canvi és una nova atracció del viatge, perquè hom es troba a la torre Jaume I, a 115 metres, directament damunt la mar, en un mirador meravellós. D'allà, un ascensor a una velocitat de 120 metres per minut, us baixa al Restaurant, a 50 metres, on hi ha lluc per 300 coberts (si voleu baixar a peu des de dalt d'aquesta torre, comptareu 530 graons). El punt d'arribada, Sant Sebastià, hem dit ja que és una torre de 80 metres, amb una gran sala al cim i, naturalment, ascensor per a baixar o pujar, o sinó 360 graons.

LA SEGURETAT

Més de quatre es miraran aquesta gran construcció amb un cert temor. És possible, es preguntaran, que tot això s'aguant? I bé: examinem aquesta qüestió de la seguretat, tan important. Com s'aguanten les torres damunt l'aigua, podríem dir? Els fonaments de cada una s'enfoncen tretze metres, onze dels quals sota el nivell de l'aigua. Suposem un temporal prou fort per endur-se'n els molls; les torres aguantarien, perquè el fonament d'un qualsevol dels seus pesa més que la torre sencera. Les dues torres, doncs, continuarien en peu desafiant el temporal. I són 1.300 tones de ferro, 45 de cables i 12 de pintura, sense comptar els altres ingredients!

—Bé — dirà el temorenc profes-

sional —, però i si es trenca el cable carril?

Tot, en aquest món, es pot trencar, i un cable que ha de suportar un pes es pot trencar quan aquest pes és superior a les seves forces. El pes que ha de suportar aquest cable és de 20 persones per vagoneta i el cable de la seva resistència diuen que es trencaria augmentant el contrapès fins a 200 tones. Per això caldria que a cada vagoneta, on no hi caben més que 20 persones, se n'hi incabessin 150, cosa ben difícil, sembla.

—Sí, però pot succeir que la vagoneta s'aturi a mig camí.

Examinem el cas. Les vagonetes van mogudes per un cable tractor accionat per un motor de 75 cavalls. Aquest motor pot tenir pana. Aleshores n'hi ha un d'auxiliar de 45 cavalls. Però aquest pot també avariar-se. Un motor de gasolina, de reserva, de 50 cavalls, està a punt. I si el cel cau? Aleshores hi ha unes grans manivelles que es poden accionar a força de braços. Altrament, si el cel cau, ens agafarà a tots a tota.

Però encara, sense caure el cel, es podria trencar el cable tractor. Aleshores el conductor de la vagoneta puja a dalt dels de l'interior i enganxa el vehicle al cable auxiliar. I tot marxar, perquè la vagoneta està sempre, a través dels cables, en comunicació telefònica amb Miramar, on hi ha les màquines.

Està convençut el senyor Temorenc Professional? Emprendrem, doncs, el primer viatge.

EL PRIMER VIATGE

Pugem a Miramar. Prop del Restaurant, de cara a mar, en un d'aquells malecons que semblaven a propòsit per acabar amb una desesperació amorosa. No ens estimem, però; baixem uns graons i ens trobem a l'estació. Per aquesta vegada no prendrem bitllet; cal aprofitar l'oportunitat. Al moll ens espera la vagoneta; quan la toquem, com que va penjada, va d'un costat a l'altre. Ja ballarem, penseu. No fessiu pas judicis temeraris; entreu amb nosaltres.

La vagoneta és dotzavada amb vidres — diguem-ne — de relloloides gruixut, per evitar que es puguin trencar i els trossos caiguin a baix. Hi caben vint persones i el conductor — i això que diem no és per ofendre el digne funcionari; és per no repetir massa sovint la paraula viatgers —. Són un timbre i comencem el viatge; gheu dit ja ballarem? Doncs no ballem; i això que fa vent. La vagoneta llisca pel seu cable i deixem terra. La sensació, però, no és pas la mateixa del vol; és la de caminar en l'aire, d'una manera pausada i segura. Poc a poc us adoneu que passeu directament per damunt de les coses. Veieu sota de vosaltres la carretera del Port, el moll del carbó, les obres de la Duana nova, un tros d'aigua del Port, no massa clara. Veieu les xemeneies dels vaixells per damunt (no us heu preguntat mai què hi hi dins d'una xemeneia de vapor? Hi ha una pila de tubs i fum), els vaixells embanderats de roba estesa, els vaixells de guerra com cigars, o com sardines en escabete. Ens acostem al moll de Barcelona. Ja hi som. Que net! Unes llambordes que semblen mosaics romans, polits, menuts; unes botes envorassades; tot de joguina. Tot d'una compresem el microcosmos, l'asèpsia i una pila d'altres coses. Des d'on sou tot és net i pur; baixeu, però; acosteu-vos-hi — és a dir, mireu les coses amb un microscopi — i ja veureu el que hi ha de cert en tot això. Aleshores veureu ben clar en què consisteixen els microbis. El món, evidentment,

és més bell contemplat des d'un punt de vista elevat.

EL PANORAMA

Mirem cap a la ciutat: la Rambla amb les cols dels arbres; el monument a Colom, un magnífic pom d'escala de casa de senyors. A mà dreta s'acosta alguna cosa enorme. Girem-nos de pressa. Una estructura formidable, ferros en totes direccions, rebats amb ciència i disposats amb una ciència que sembla més aviat art: la torre Jaume I.

LA TORRE JAUME I

Baixem. Baixem, i com que encara no està acabada l'estació, el vent ens rep a bufetades, perquè per ara encara és l'amo i es defensa. Aviat el tancaran al carrer. La gran sala de l'estació és una miranda meravellosa; correu d'una banda a l'altra amb les mans al barret, perquè el vent hi és senyor. Diu que hi havia dies que els manobres no volien obeir les ordres del capatàs de descarregar els maons que portaven a coll, de por que el vent se'ls endugués, i tothom circulava carregat tant com podia. Sospitem que això és lleugerament exagerat, però ho reportem perquè anirà incorporat a la llegenda del ferrocarril.

Mirem a baix: arran de terra la torre s'eixampla, s'infla dirien. Arran de terra, i encara hi ha cinquanta metres per arribar-hi. Es el restaurant, que més avall encara tindrà les cuines. A la sala on ens trobem hi haurà el bar; més amunt, a 115 metres, un darrer mirador.

CAP A SANT SEBASTIA

Tornem a embarcar-nos. Adéu, Jaume I, ens en anem a veure Sant Sebastià; avancem d'una manera lenta, però segura, cap a la Barceloneta; al lluny, l'entrada del port; més encara, la farola del Prat; més encara, una franja blava, borrosa, de l'horitzó, borrosa perquè les mirades no l'han esmolada encara.

Entra un palilebot amb totes les veïes desplegadas; sembla una joguina perfectíssima; no li manca detall: dirieu que és de debò. I si en veiem de coses des d'on som, i si en podem veure! Figureu-vos que en aquell vaixell que s'acosta us arriba un parent d'Amèrica, o que a baix se celebren unes regates, o que la travessia del port nedant; o que, d'ací a uns, torna el capità Blanco de la seva volta al món, o que hi ha un temporal desfet, magnífic i imponent.

Davant mateix veieu els molls del Vulsano: uns vaixells amarrats, negres i vermells, exactament del mateix negre i del mateix vermell que els peixos de brollador que hi ha a la cascada del Parc de la Ciutadella.

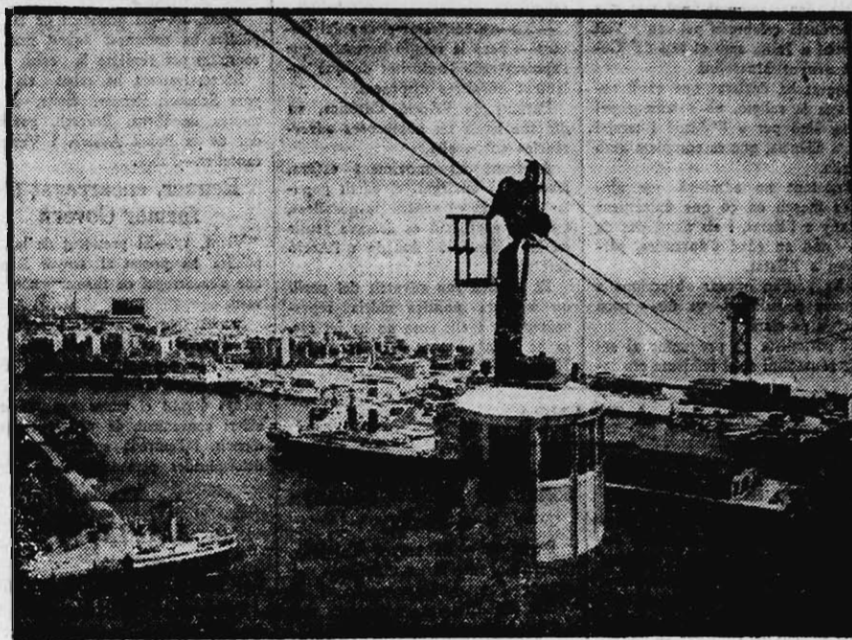
L'ARRIBADA

Arribem a Sant Sebastià: una sala immensa a 80 metres d'alçada. Bar? Sala de festes? Cinema d'estiu? A baix, els banyals; la piscina, clara, transparent; i unes noies vermelles que naden, dirieu que volen, entre dues aigües; les que porten vestit de bany blau no es veuen tant. D'ací es veu la platja de Barcelona — desolació —. Un espigó, un simple espigó mar endins, en faria una platja magnífica — ens diu Joan Deulofeu, l'enginyer de tota aquesta meravellosa obra. Més cap a l'esquerra, aquelles bateries de joguina de la Barceloneta, amb uns canons tan vells que s'han tornat de color de rosa, com si fossin llagostins passats — o cuiis.

Ara haurem de baixar a peu, perquè l'ascensor encara no està instal·lat. Si voleu, podeu esperar uns quants dies i baixareu més còmodament. No fa? Doncs baixem els 360 graons — any comercial — i ens sembla que no tindreu cap inconvenient a felicitar amb nosaltres el senyor Esteve Sala, iniciador de l'obra i president del Consell d'administració de la Societat que, en dotar Barcelona d'aquest ferrocarril únic ha signat una pòlissa d'assegurança per a la posteritat.

El servei elèctric del ferrocarril

El funcionament del ferrocarril aeri de Sant Sebastià a Miramar està calculat de tal manera que sigui impossible tota interrupció per avaria. Per a això ha calgut calcular tots els casos en què aquesta podia produir-se, i el resultat ha estat la distribució del servei elèctric en tres parts independents. La companyia A. E. G. Ibèrica d'Electricitat li ha subministrat tres parts, dues, desdoblades en un accionament principal i

F. C. Aeri.—Vista panoràmica

un altre d'auxiliar, impulsen els corresponents dispositius mecànics del bumbo d'enrotllament del cable tractor; la tercera part és una petita central de corrent trifàsica que manté la possibilitat de servei del ferrocarril en cas de manca per qualsevol causa el fluid de la companyia subministradora. D'aquesta manera, en circumstàncies normals, funciona la primera part del servei, actuant sobre el cable de tracció d'ús corrent. Si aquest cable es trenqués, la segona part accionaria el cable auxiliar; si l'avaria fos per manca de corrent o per aquesta, acompanyada de trencament del cable tractor, entraria immediatament en funcions la tercera part independent del servei i accionable a qualsevol dels dos tambors de tracció.

L'accionament principal, destinat al servei normal, comprèn: un motor trifàsica asincrònic de velocitat regulable mitjançant un controlador de resistències separades, manobrat pel maquinista des de la cabina de comandament; un controlador, que permet d'engegar o parar el motor a distància, i un interruptor automàtic amb una enginyosa combinació d'aparells secundaris que controlen el servei i asseguren la instal·lació contra tot perill.

De fallar qualsevol dispositiu, el motor queda frenat automàticament i el servei es para tan sols per uns moments, puix que en aquest cas excepcional una simple maniobra de commutació connecta l'accionament auxiliar tornant a posar en marxa el servei. Aquest últim accionament és semblant al principal, però de potència una mica més petita, cosa que no minva la seguretat i solament repercuteix en la velocitat del ferrocarril.

Si no dona tensió la xarxa de la Companyia, es posa fàcilment en marxa un motor de gasolina també subministrat per l'A. E. G., acoblat directament a un generador de corrent altern de capacitat prou ampla per a alimentar el motor auxiliar. La disposició de connexions adoptada impedeix donar corrent a l'accionament principal, evitant així les perturbacions del servei.

Totes les màquines i aparells han estat fabricats amb tota cura i amb materials de primera qualitat, amb els quals s'ha aconseguit una construcció solidíssima, verificada en rigorosos assaigs en el camp de proves de la fàbrica. D'aquesta manera la seguretat del funcionament és absoluta.

Fàbrica de pintures del senyor Joaquim Artés

Dotze tones de pintura! Imagineu el que representen dotze tones de pintura esteses amb un pinzell en capes primes i l'extensió que això pot cobrir? I d'on ha sortit tota aquesta pintura que cobreix les estructures fèrries del Ferrocarril Aeri de Sant Sebastià a Miramar? No ha vingut, certament, de l'estranger, d'on sembla que vénen totes les coses grosses. Ha vingut en bona part de la fàbrica de pintures del Sr. Joaquim Artés, fundada l'any 1854 pel Sr. Félix Artés i que des de 1873 fins al 1923 anà dirigida pel pare de l'actual fabricant senyor Joaquim Artés, que en aquella data li donà el nom si de molt abans hi portava el treball i la direcció efectives.

La primera capa que donà la casa Mateu a la Torre Jaume I amb mini de plom ho fou amb pintura Artés. La segona capa a la torre del Moll Nou fou donada amb pintura Artés, a base de pigments inalterables a les emanacions salines de la mar, que sense que la mateixa aigua toqui el ferro se'l menjarà amb rapidesa extraordinària, com es pot veure que passa amb les reixes de les torres construïdes a la platja. La pintura és, doncs, un poderós element de seguretat perillós de negligir.

Fa molts anys que la casa Artés fabrica pintures submarines millors que les mateixes nord-americanes i angleses. Per això ha estat de sempre la subministradora de moltes i importants companyies de vapors, com és ara la Transmediterrània, la Ramos, etc. etc.

Es de remarcar el treball executat per la casa Artés al mercat que es construí fa dos anys a Badalona, el qual pintà tot.

A més de les pintures en general, aquesta fàbrica produeix estopa per a calafatejar vaixells, i és la primera fàbrica que per a aquesta producció s'ha condicionat a Espanya — i això data de l'any 1854 —, havent aconseguit un tal èxit que a Ultramar és coneguda aquesta estopa amb el nom d'estopa catalana, de la qual Cuba consumeix quantitats extraordinàries.

La formalitat, que ha estat sempre la seva norma, li ha conquistat un excel·lent èxit. És per això que prefereix produir menys que altres cases, però és escrupolosa amb la bona qualitat dels productes, i és per aquesta raó que no ha tingut mai cap reclama-

ció ni ha perdut en cap ocasió cap client dels que han confiat una vegada en els seus productes.

Els ascensors de les torres

"Ascensors i Aplicacions Industrials, S. A."

Pujar els 530 graons de la torre Jaume I, o encara que no siguin més que els 360 de la de Sant Sebastià, és una feina prou penosa perquè qualsevol, per esportiu que sigui, no demani ajut. És per això que el Ferrocarril Aeri no tindria cap atractiu si no fos possible de pujar o baixar ràpidament a les torres que en són les estacions. Però els ascensors necessiten, més que tota altra mena d'aparells, una garantia de seguretat absoluta. Per això la Companyia que ha encarregat a la casa "Ascensors i Aplicacions Industrials, S. A.", constructora dels ascensors, muntacàrregues i altres aparells de la tan acreditada marca "Erce", que obcequen als principis de la tècnica més depurada.

La instal·lació, portada a cap amb una rapidesa i activitat extraordinàries, permet d'observar-ne les fases, si no les particularitats.

La maquinària i aparells elèctrics de comandament són dels tipus més moderns, i alguns d'ells completament inèdits al nostre país. Cal tenir molt present que la velocitat d'aquests ascensors és de dos metres per segon, i que acon, per tant, els més ràpids que funcionaran a tot Espanya.

En cada una de les torres s'instal·laran dos ascensors. La cursa dels de la torre final, o sigui la del moll Nou, serà de 62 metres, i la seva capacitat de transport de deu persones cada un. Els de la torre central, emplaçada al moll de Barcelona, tindràn 83 metres de cursa i podran transportar catorze persones. La velocitat, com hem dit abans, serà per a tots de dos metres per segon.

Malgrat aquesta elevada velocitat, la posta en marxa i parada dels cambrils s'efectuarà amb la màxima suavitat, ja que la comandament elèctrica està disposada en tal forma que la velocitat d'arrencada serà sols de 50 centímetres per segon. A més, cada ascensor té un grup elèctric per a la graduació automàtica de precisió, cosa que permet d'obtenir una parada exacta del cambril al nivell de cada pis.

La maquinària dels ascensors, que va emplaçada a la part superior, està constituïda per un potent torn cabrestant al qual van acoblats dos electromotors i dos frens elèctrics. El torn és del tipus de polissa motriu que arrossega els quatre cables d'acer que suspensen el cambril i contrapès. Tots els aparells elèctrics per a la maniobra dels ascensors han estat projectats i construïts per a obtenir la màxima eficiència i sobreseguretat en el funcionament.

Els cambrils, construïts d'acer, estan dotats de tots els dispositius mecànics i elèctrics de seguretat necessaris per a prevenir i evitar qualsevol accident. El paracaigudes és de fere progressiu, és a dir, que en el cas d'haver d'actuar no deixa instantàniament clavar el seu fre, sinó que aquest actua progressivament adherint-se a les guies i deixant amb pocs segons deturat el cambril sense la més petita sotragada.

A més d'aquesta que assenyalam gròss modo, hi ha en la instal·lació dels

Fà rica de Pintures en Pasta i a l'us i d'Estopa per a calafatejar

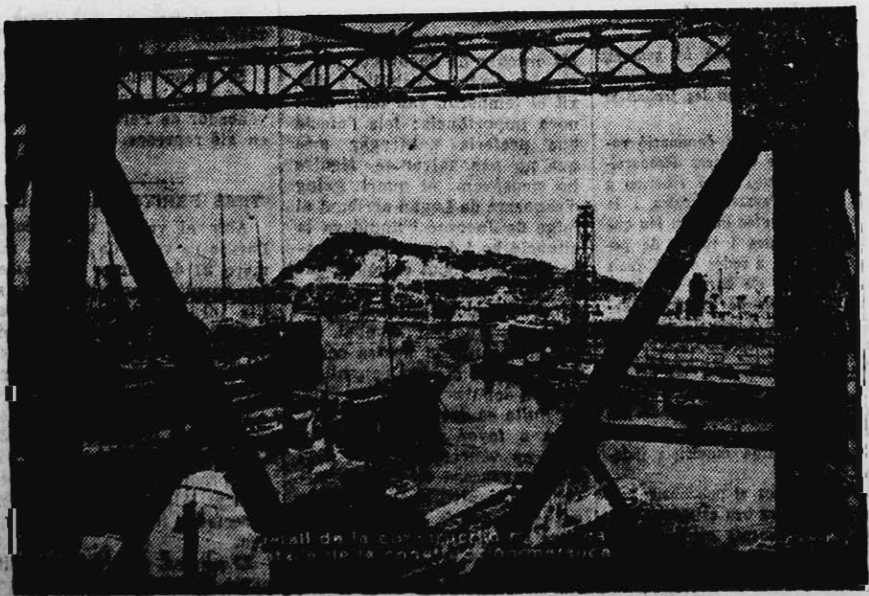
Direcció Telefàica SETRA

Joaquim Artés

(Casa funda en 1852)

TELEFON 54182

Independència, 12 22
Barcelona (S. M.)

Perfil longitudinal del funicular

COLORES ESMALTES BARNICES PARA TODAS LAS INDUSTRIAS

FÁBRICA EN BADAJOZ Y SAN MARTÍN
DESPACHO BARCELONA - Paseo Colón 13

FABRICACIÓN GENERAL ESPAÑOLA DE COLORES
GERARDO COLLARDINS & C.

UNICS FABRICANTS:

(FAGESCO)

BARCELONA:
Passeig de Colom, 13

MADRID:
Llibertad, 7

T. S. F.

Consultori de Ràdio

J. Riera. Ciutat. — El vostre aparell és antiquat, i per això us trobeu en les dificultats que smenteu en la vostra lletra. El millor fòra canviar-lo per un de modern.

J. Síntes. Ciutat. — Poseu un filtre entre l'antena i l'aparell; d'aquesta manera aconseguireu la separació de les dues emissions locals.

ENRIC CALVET

Emissions Nacionals

Programes per a avui

EMISSIONS RADIO BARCELONA

Avui, dijous, dia 18, a dos quarts de tres de la tarda, visitaran l'estudi de Radio Barcelona la notable primera actriu Hortènsia Gelabert i el gran actor genèric Joan Bonafé, del teatre Poliorama, els quals interpretaran davant el seu micròfon un fragment de la famosa obra de gran èxit titulada "Literatura", de l'illustre autor Jacint Benavente.

HOMENATGE AL MESTRE JOSEP BARBERA

Rvui, dijous, a les 22.30, Radio Barcelona retransmetrà un gran concert d'obres del mestre Josep Barbera, sota la seva direcció, amb la col·laboració de Pilar Ruffi, cantant; Rosaura Coma, pianista, i l'orquestra de l'estació augmentada, segons el següent programa:

Piano: "Amorosa", romansa sense paraules; "Estudi"; "Filosa". Cançons per a cant i piano: "Etern enigma"; "La Tramuntana"; "El rossinyol". Orquestra de corda i piano: "Simfonia": a) Allegro; b) Andante; c) Scherzo.

Amb tal motiu queda suprimit el radioteatre anunciat per a avui a les 22.

ASSOCIACIÓ NACIONAL DE RADIODIFUSIÓ EMISSIONS DE NIT DE L'EAJ 15

Ha estat concedit a l'emissora EAJ-15, de la Ràdio Associació, permís per a radiar de les vuit a les deu de la nit, en lloc de les set a les nou del vespre, com venia fent.

Des d'avui, dijous, dia 18, emetrà doncs, de les vuit a les deu de la nit.

Per altra part, la Ràdio Associació espera que podrà reprendre molt aviat les emissions de matí i tarda, que té suspeses transitòriament.

Recomanem a tots els ràdio-oients no socis que se serveixin inscriure's al més aviat possible, avisant a la Ronda de la Universitat, 25, amb l'objecte de contribuir a les emissions de la Ràdio Associació.

RADIO ASSOCIACIÓ EAJ - 15 (251 m.)

19.00: Música selecta.
20.00: Curs radiat de Gramàtica castellana, a càrrec del professor Francesc Santano, de l'Acadèmia Cots.
20.15: Música selecta.
21.00: Tancament de l'estació.

UNION RADIO BARCELONA

EAJ-1 (349 m.)
"La Palabra", diari parlat de Ràdio Barcelona.

7.30 a 8: Primera edició.
8 a 8.30: Segona edició.
11.00: Campanades horàries de la Catedral. Nota del Servei Meteorològic de Catalunya. Estat del temps a Europa i a Espanya. Previsió del temps a Catalunya, a la mar i a les rutes aèries. Nota meteorològica radiotelegràfica per a les línies aèries.

13.00: Emissió de secretària. Tancament del Borsí del matí. El Sextet Ràd alternant amb discos selectes: "En avant", marxa (O'Peras); "Les fonts de Miralles", sardana (E. Vilalta); "Le tango du chocolat" (F. Schwarz i R. Lander); "Nocturn" (E. Cools); "La Mar-sellesa", selecció (M. F. Caballero).
14.00: Informació teatral.
"Capricci català" (I. Albéniz); "Cortejo gitano" (T. Fernández).
14.15: Sessió cinematogràfica.
"Pájeros y flores", pavana (P. P. P.).

14.30: Revista cinematogràfica pel nostre crític J. Cuesta Ridaura.
"Otello", selecció (G. Verdi), "Muniquita y Pierrot", vals (J. Dotres Vila); "Canto a la vida", p. adoble (J. Camarasa).
15.00: Sessió radiobèlica.

Organitzada exclusivament en obsequi de les institucions benèfiques, asils, hospitals i cases penitenciàries d'Espanya, amb discos escollits.
Recital de piano a quatre mans, a càrrec de la senyoreta Maria del Carme Llobet i del professor N. E. Miquel Martín. "La provençal", dansa rústega (Aubert); "Danza rústega", núm. 2 (Grieg); "Sonatina en sol", Alle. o i rondó (Diabelli); "Marxa en re" (E. Martín).
16.00: Tancament de l'estació.
17.30: Obertura de l'estació.

Continuació dels mercats internacionals i canvi de val. Tancament de Borsa.
"Cànticles", pasdoble (J. Mor.), Trio Ibèria; "Reveries" (Lemare), org. i per Al. Cels; "A. Souhait", org. i p. (S. Dotres Fors); "Coco nigrunol", xotis (M. Fas), Trio Ibèria; "Don Giovanni" (Mozart), per Chaliapine; "Ranchito mio", p.

Clarion Radio

ricón (Arom), Trio Ibèria.
Sessió infantil

18.00: Acudits, contes, i devinalles, poesies, etc.
Continuació de la interessant i popular novel·la "Aventuras de Robinson Crusoe", de Daniel Fod. Col·legi de nois. "Por lo alardeadores de Barcelona", original de Torsky.

Tots els treballs seran llegits pel dit locutor.

18.30: El Trio Ibèria interpretarà: "Prière tendre" (H. Mouton); "Baturra de temple", selecció (F. Moreno Torroba); "Nuit d'été", pavana (A. Gracia); "Salut i alegria (De Lesmo).
19.00: Audició de discos.

Idiomes

20.30: Curs elemental d'anglès, amb assistència d'alumnes davant el micròfon, a càrrec de la professora nadiua Miss Kinder.
21.00: Campanades horàries de la Catedral. Nota del Servei Meteorològic de Catalunya. Estat del temps a Europa i a Espanya. Previsió del temps a Catalunya, a la mar i a les rutes aèries.

Col·laboració de monedes i valors. Tancament del Borsí de la tarda.
21.05: L'orquestra de l'estació interpretarà: "Guit. à cheval", arxa (H. Paradis); "La Holandesita", selecció (E. Kalmán); "Havanera" (J. Turina); "Momento musical" (F. Schubert); "Mignon-Mignone", serenata (T. A. Körner); "Barcarola veneciana" (R. Leoncavallo).
22.00: Noticias de premsa.

Radioteatre d'EAJ-1

22.05: Selecció de la famosa comèdia en tres actes de la popular autora Pilar Millan Astray, titulada "Al rugir del león".

Repartiment:

Madaga: Trinitat Guitart.
Dolores: Laura Moya.
Maruja: Rosa Colé.
Victoria: Maria Vélez.
Duquesa: Enriqueta Benito.
Bardurina: Antonia Riquelme.
Jesús: Victor Blanes.
Maestro: Artur Buxens.
Marqués: Leandre Cincà.
Saavedra: Eusebi Sánchez.
Criado: Josep Monterde.
Direcció: Miquel Nieto.
24.00: Tancament de l'estació.

Emissions Estrangeres més interessants

FRANÇA.—RADIO PARIS, 1.724 metres. — 20 h.: Radioteatre "L'enigma", de Paul Hervieu. 21 h. 30: Ràdio concert: suite de l'audició integral dels 24 preludis de Debussy, TORRE EIFFEL, 1.445 metres.—

20 h. 30: Ràdio concert de discos variats.

ALGER, 363 metres. — 21 h.: Selecció de l'òpera "Faust". 21 h. 45: Solos de diversos instruments.

BORDEUS.—LAFAYETTE, 304 metres. — 20 h. 30: "La robe rouge", comèdia en quatre actes de Brieux.

ESTRASBURG, 345 metres. — 19 h. 45: Música de discos escollits. 20 h. 30: Gran concert de música francesa i alemanya amb orquestra i chors.

TOLOSA, 365 metres. — 21 h.: Concert organitzat per l'Estudiantina "La Palladienne", sota la direcció del mestre Cantenys.

ALEMANYA.—LANGENBERG, 472 metres. — 20 h. 15: Retransmissió des de Trier de la festa de l'Associació dels joves catòlics alemanys. 21 h.: Concert.

ESTUTGARD, 366 metres. — Des de les 19 h. 15: Retransmissió de Franckfort d'una conferència política; concert de marxes militars; música de cambra.

AUSTRIA.—VIENNA, 517 metres. 21 h.: Concert des de Graz. 22 h. 15: Música clàssica alemanya.

BELGICA.—BRUSSELLES, 336 i 508 metres. — 21 h.: Concert de música lleugera per l'orquestra de l'estació.

ANGLATERRA.—DAVENTRY, 308 metres. — 20 h. 10: Programa de Londres: Portland Cement per Ch. Brewer i orquestra. 21 h.: Concert de música variada.

ITALIA.—MILANO-TORINO-GENOVA, 296 metres. — 20 h. 35: Transmissió de l'òpera "Germània" (Franchetti).

ROMA, 441 metres. — 21 h.: Música de cant per M. Cattani, soprano; una comèdia en un acte de M. Rossier; intermedis musicals.

La sardana

APLEC SARDANISTIC AL BOSC DE CAN PANTIQUET

Diumenge, dia 21, tindrà lloc el III Aplec Sardanistic al bosc de Can Pantiquet, que organitzen la Joventut Sardanista Pep Ventura i el Foment de la Sardana de Mollet.

Al dit aplec hi prendran part les següents cobles: "Els Montgrins", de Torroella; La Principal de Casadella de la Selva; La Llevantina de Calella.

IMPRENTA DE LA PUBLICITAT

Carrer de Barbarà, 11 i 13

La vida religiosa

Sants d'avui. — Sants Efrén, diaca, i Maro i Marcel·lin, màrtirs, i santa Marina, verge.

Santa de demà. — Santa Gertrudis, Protasi i Bonifaci, màrtirs, i santa Juliana de Falconeri, verge.

Quaranta Hores. — Avui: Església de la Casa de Caritat.

Hores d'exposició: De les sis del matí a dos quarts de vuit del vespre.

Demà: A la mateixa església, de dos quarts de vuit del matí a dos quarts de vuit del vespre. Comunitat Reparadora. — Avui: Església parroquial de Sant Joan, de Gràcia.

Demà: Església oratori de Sant Felip Neri.

Cort de Maria. — Avui: Nostra Dona de l'Esperança, a la seva església o al Bon-Succés.

Demà: Nostra Dona del Roser, a Sant Cugat, o a Mont-Si.

Adoració nocturna. — Avui: Torn de Sant Lluís Gonzaga.

Velles en sufragi de les ànimes del Purgatori. — Avui: Torn de Santa Gertrudis i Santa Bergita.

Demà: Torn de Sant Josep.

Els Tribunals

VISTA DE LA CAUSA CONTRA L'ENCARREGAT D'UNA CASA QUE VA ESFONDRAR-SE

Ha ocupat el banquet de la Secció tercera Jaume Ponç Queralt, encarregat d'unes obres al carrer de Vila i Vilà, xamfrà al de Fontrodona, construcció gairebé acabada, i que s'esfondrà, la qual cosa ocasionà ferides greus a quatre treballadors.

El fiscal, considerant que el processat no tenia el títol per a dirigir la construcció de la casa, sol·licità de la Sala que el condemnés a la pena de sis mesos de reclusió i les indemnitzacions corresponents pels dies que tardaren a guair-se els quatre lesionats.

DEFENSANT EL BON NOM D'UN COMPANYY DE TREBALL

Acusat per una veïna de Badalona, la polleia delinqué Lemas Ruiz Villar, per creure'l autor del furt de 320 pessetes.

El seu company de professió, rajolers, signaren un escrit, i el trameteren al Jutjat, protestant de l'acusació i responsant del delinqüent, al qual coneixen des de fa molt de temps.

A SARDANYOLA

veno colare e 30, 35 i 40 cants. a Uràgnització Antell, prop estació de Roda a Barcelona: Escudellers, 41

EL FITXER DEL CONFIDENT LARSANTE

La Sala de govern ha nomenat jutge especial per a la instrucció del sumari amb motiu del fitxer trobat a casa del capità Larsante, així com del que pugui sobrevénir del sumari esmental, el jutge d'instrucció del districte de les Drassanes, senyor Josep Aragonès.

AUTE DE PROCESSAMENT CONTRA UN MESTRE APROFITAT

Pel Jutjat de la Concepció s'ha dictat aute de processament contra Fèlix Herrero, el qual intentà estafar una partida de formatges a una casa de la barriada de Gràcia.

El processat és mestre d'escola.

DILIGENCIES DEL JUTJAT DE GUARDIA

Durant les 24 hores que estigué de guàrdia el Jutjat de l'Oest, secretaria del senyor González del Campo, s'instruïren 48 diligències i ingressaren als calabossos del Jutjat quatre delinqüents.

El substituït en la guàrdia el Jutjat del Nord, secretaria del senyor Claveria.

ASSENALAMENTS PER A AVUI

AUDIENCIA TERRITORIAL

Sala primera.—Major quantia: Rafael Riera contra Companyia de Ferrocarrils de M. S. A. Testimoni: Concepció Quilano contra Josep Casalla.

Sala segona. — Major quantia: Isabel Casanoves contra Antoni Piferer.

AUDIENCIA PROVINCIAL

Secció primera. — Audiència. — Un oral per estafa contra Joaquim Baró.

Un altre oral per lesions contra Josep Ribera.

Secció segona. — Concepció. — Un oral per alçament de béns contra Joan Rodríguez.

Vilanova. — Un oral per llinença d'eines per al robatori contra Pere Azaburruga.

Secció tercera. — Hospital. — Un oral per estafa contra Fèlix Martínez.

Secció quarta. — Manresa. — Un oral per rapte contra Lluís Sejo.

Sant Feliu. — Un oral per atemptat contra Joan Maya.

EL S P O R T

BOXA

Crònica de la setmana

Josep Gironès reconquereix el Campionat d'Europa dels pesos ploma. -- La seva victòria deixa satisfet tothom. -- Com ens hauria agradat que boxés el grec. -- Carles Flix obté una bella victòria damunt Cavagnoli. -- Young Pérez pel Campionat del món dels pesos mosca. -- Carnera boxarà a Barcelona? -- Phil Scott i Antoni Ruiz proven infructuosament fortuna

Com varem preveure i amb notícies de la major part dels nostres companys de la premsa barcelonina els quals, qui més qui menys obertament, expressà un criteri idèntic al nostre: Josep Gironès vencé dimarts passat Tamagnini.

Hi va haver en aquesta victòria el públic, deixant de banda l'esperit iconoclasta que l'ànima sempre que es tracta de contrastar els seus valors més purs de la boxa, es declarà no ja satisfet sinó entusiasmada i tot amb el resultat. Hom no esperava certament que Josep Gironès es desferís tan aviat del seu antagonista, i si una victòria per punts era descomptada per aquells aficionats que d'acord amb les dades aparegudes a la premsa s'havien sabut situar convenientment, ningú no esperava que un triomf abans del límit de les quinze repeses estipulades vingués a posar "or" tantament a una lluita que si no en tots els moments fou favorable a Gironès tampoc va desbarbellar-se en forma que aquest es mostrés superior al seu adversari en tots els compartiments.

Pel que a nosaltres toca, el que Josep Gironès fos assistentment dominat pel seu jove adversari en alguns dels sectors en què es dividia la ciència del ring, va contrariar-nos força. Nosaltres hauríem volgut veure un Gironès més ràpid i deixant arribar menys a destinació els cops que li trametia el contrari; un Gironès que hagués tingut interès a demostrar que podia igualar, si no superar, la rapidesa de moviments del contrari i que no sols era prou resistent per a encaixar sinó que sabia també esquivar quan volia en forma que fossin ben pocs els cops que arribessin...

Però les opinions de Gironès són pel que es veu diferents de les nostres. A nosaltres ens agrada el "pug" i no deixar-se "pegar" com a definició de l'art de boxar. Gironès té l'exterioritzant un concepte més a l'expressió en alguns de les seves lluites, no és pas sempre fidel al principi que entra en aquesta definició. Si el combat que li valgués arribar al títol de campió de Europa a Knut Larsson s'emmotilla al nostre criteri, el que li ha valgut l'eterna Tamagnini, se n'aparta radicalment.

Una versió del descabellament del match Gironès-Tamagnini difereix de la que ens donà el boxador de Gràcia, s'entendria, pel que més amunt queda escrit, que era possible. Ara bé, cal preguntar-se immediatament d'acceptada aquella possibilitat si el resultat de la lluita cas que Gironès hagués boxat d'una altra manera hauria estat tan conclouent i si el final hauria vingut tan depressa. I en la impossibilitat de donar una resposta categòrica cal convenir en que no és crític massa Gironès per haver adoptat el sistema de lluita que adoptà.

I si hi ha en la indiferència de Gironès envers els cops que li envia el contrari i en la parsimònia dels seus moviments d'atac i de defensa quelcom de visiblement volgut, una actitud de rept que sinó traduïda el menyspreu envers l'adversari contribuïa a descoratjar-lo cada vegada més a mida que transcorrien els rounds. Tamagnini no va saber mai si Gironès era capaç o no de bloquejar o esquivar els seus cops en proporció superior al que ho feia. Però va saber ben bé que l'atac del seu rival era d'una gran violència i que en els seus cops resultava irrefutable. Aquests conceptes retratats, per nosaltres, la lluita. Ella no fou altra cosa que el coratge, la valentia i un bon aplec de qualitats tècniques de Tamagnini establint-se contínuament davant la il·lusió de Gironès, l'home del qual, mal descompost, semblava desfogat, determinat en començar l'onze round l'abandonament de l'últim. Quan això succeís, Tamagnini ja estava com havia prou i tota possibilitat de victòria; amb l'últim i el penúltim esquerra i dret, amb diverses ferides a la cara, el boxador italià, que havia començat lluitant amb molta força moralment derrotat a la sisena repesa en la qual se li per un costat els seus cops havien perdut tota eficàcia els que l'adversari li trametia en cada vegada més a destina-

Tamagnini, triat per la International Boxing Union, com un dels dos boxadors més indicats per a boxar pel campionat vacant, no fou qui sap si per massa jove, un adversari de prou categoria per l'eterna tasca. Va a dir, però, que entre Larsson, Verbits, i Quadri, que són els homes que han boxat amb Gironès, el campionat Tamagnini, amb tot i haver-se vist començar a abandonar a l'onze round, no és pas el que més malament ha quedat. De totes maneres Tamagnini

un col·lega francès arran del darrer dels seus èxits. Cabell atriat, el color mat, l'ull, la cara, l'aire bon mirat, l'expressió quasi infantil, Young Pérez, el nou campió de França dels pesos mosca, no té de boxador més que la seva petita silueta lleugera i atlètica.

Nat el 18 d'octubre de 1911 a Tunis, va donar els primers cops de puny professionals en començar l'any 1968, després continuà la seva carrera amb diverses fortunes. Disputà nombrosos combats al Central on el professor Roth en notar-lo tot seguit li facilità l'ascensió d'acord amb les possibilitats del seu establiment.

"El jove Pérez s'imposà recentment i més completament per una victòria a París damunt del campió d'Europa dels pesos gall, Carles Flix."

"El novell campió de França combat amb un braç remarcable, donant la impressió d'una petita i magnífica mecànica pugilística."

"Young Pérez, petit jove originari de Tunis, serà campió del món?"

"I per què no?"

Nosaltres respondrem la pregunta d'una altra manera. Diríem que basant la força artificialment l'atmosfera de Young Pérez, això és no responem a una valor suficientment prou, el més segur és que el petit boxador francès trobi en el seu pròxim adversari, Frankie Genaro, l'home que el deturà en la seva artificial ascensió.

El match Primo Carnera Sharkey, que s'havia de celebrar a Nova York i que els tribunals de justícia ordenen pels embolics entre els organitzadors, que oportunament reportaren, sembla haver perdut tot interès. El cert és que ha estat definitivament deixat corré i que si hem de creure un agent de negocis que Primo Carnera i el seu manager han enviat a Europa per tractar diversos afers amb Jeff Dickson, el gegant italià no disputarà cap match important que no s'hagi celebrat l'anunciament d'encontre Schemeling - Stribling pel campionat mundial dels pesos fort. Carnera, segons el mateix senyor, té el propòsit de desafiar el vencedor del sudit encontre i en guanyar-lo, esdevenir al seu torn campió del món de totes les categories.

Quant als tractes entre Dickson i el gegant fan referència a tres encontres que aquest disputarà successivament a París, a Barcelona i a Londres contra adversaris que el promotor americà designarà oportunament i que pel que fa referència al match que Carnera ha de disputar a Barcelona no s'ha estrany que un dels elements adversaris ho l'austríac Uedum si és que aquest obté damunt Max Baer la victòria que tothom espera però que no és pas tan fàcil que obtingui.

Phil Scott i Antoni Ruiz, dos "vells" de la boxa, tractaren la setmana passada de reier l'últim decalcat prestigi apareixent el primer al ring de Leicester i el segon al de Madrid. Ni l'un ni l'altre van tenir la sort de veure assolit, ni tan sols van aconseguir, llur propòsit, car tots dos cixien batuts en llurs respectives lluites. Phil Scott en correspondència a la seva anomenada de "Campió horitzontal" fou tramés al país dels somnis pel negre Larry Gains — un altre "vell" — en sols dues repeses. Quant a Antoni Ruiz, l'home II, un debutant es pot dir, el baté per punts en deu repeses sense que el que fou campió d'Europa dels pesos ploma donés als partidaris que li resten altra impressió que la de que mai més tornarà a ésser ni l'ombra del que fou quan a Les Arenes de Barcelona aconseguia batre Josep Gironès.

ATLETISME

CAMPIONATS DE CATALUNYA D'ATLETISME

Ja han començat els treballs d'organització dels campionats de Catalunya d'atletisme, que estan fixats per als dies 29 del que som i 5 de juliol vinent.

Enguany, com mai, esveuren coneguts aquests campionats, pel gran contingut d'atletes que han format i per l'inscripció i que passa de molt el nombre d'inscripció de temporades anteriors.

FUTBOL

La final es jugarà a Madrid

Com dèiem en la secció telegràfica de la nostra edició d'ahir, la final del Campionat peninsular se celebrarà diumenge a Madrid al camp de Chamartín.

S'havia dit també de si es correiria una cita per tal que el Betis pogués descansar, però sembla que en realitat la final no tindrà cap ajornament i se celebrarà com diem, diumenge.

ELS FALLS -- COMITE DE COMPETICION DEL TORNEIG DE CLASSIFICACIO

En la reunió celebrada pel Comitè de competició del Torneig de Classificació per a resoldre les actes protestades dels partits celebrats darrerament, el que fa referència al partit Iluro-Sans, després de l'acordament de l'arbitre amb els jugadors i les manifestacions d'aquell, han acordat suspendre per tres mesos el jugador del Sans Carrió. Els trenta minuts que falten per acabar-se el partit es jugaran el dia que oportunament s'indica.

La denúncia de Filuro per l'aliació del jugador Clorinda en l'equip del Sans, que d. sense efecte, puix que es pogué comprovar que no hi hagué mala fe i no ésser de moment torneig oficial puix que no ho serà fins que la Nacional ho aprovi així mateix.

EL COMENAT ESPANYOL-MADRID NO VA A AMERICA

Diu el nostre col·lega "El Noticiero" d'ahir: "Com anunciàvem ayer, a pesar de haber abandonado España el hermano del empresario que quería llevar a América al combinado Español-Madrid — a causa de las dificultades encontradas — continuaron las gestiones directamente con Buenos Aires con el propio señor Alfonso Doce."

Anoche hubo conferencia telefónica entre los señores Ceballos y Genaro de La Riva, de una parte, y Alfonso Doce, de otra; pero este último, molesto, según parece, por la poca actividad demostrada por los elementos del Español y del Madrid, manifestó que no quería continuar las negociaciones, pues contra su voluntad no había embarcado el equipo el día 7 y tampoco se le había remitido material necesario para comenzar la propaganda. Ni se había gestionado que fuera levantado el veto que los uruguayos tienen puesto a los equipos españoles como consecuencia de no haber participado en el Campeonato del Mundo."

EL SABADELL A PALMA?

Segons un col·lega d'ahir, sembla probable que el Sabadell els dies 28 i 29 d'aquest mes, anirà a Palma per tal de jugar dos partits amb el Mallorca.

EL JUGADOR TENA I A AMERICA AMB EL RACING DE MADRID

El Sabadell ha donat la confirmació al Racing Madrid per tal que Tena i figuren en l'equip que desplaçarà a Amèrica.

Tena i, ha sortit ja cap a Madrid

per tal de reunir-se amb els seus companys d'excursió.

MOTORISME

PENYA RIN

EL SOPAR EN HONOR D'ARANDA, TORT, ZANELLI I EL PARTIMENT DE PREMIS DE LA RABASSADA

El divendres, dia 19, al vespre, se celebrà a "Oro del Rhin" el sopar que Penya Rin organitzà en honor dels corredors Francesc Aranda, Esteve Tort i Joan Zanelli amb motiu dels èxits assolits a la darrera Rabassada i altres carreres internacionals successives per als Campionats d'Europa de la Muntanya dels quals seguien ocupant amb força avantatge els primers llocs respectius o almenys, Aranda amb "Rudge" el del Campionat de la F. I. C. M. i Zanelli i Tort els del Campionat de la A. I. A. C. R.

EL FUTBOL A LES COMARQUES

A BLANES

La Unió Obrera Safa guanyà al Badalona F. C. (reserva) per dos goals a un.

Blanes. — L'equip local, en aquest partit va haver-se de presentar faltat d'alguns dels seus millors elements, com són Casabella, Orench, Comas, Vives i Vila. També abans de la mitja part es lesionà Carbonell, que estava esdevenint un gran partit i Coll poc abans d'acabar el partit.

Amb tot i això els safistes, donant una prova de llur entusiasme, obtingueren la victòria, encara que mínima damunt dels valents jugadors badalonins.

El primer temps va acabar amb empat a cap gol. A la segona part els forans aconseguiren el seu únic punt en tirar un xut fortíssim l'Arquer que Clos, malgrat la seva ràpida estrada no pogué parar.

Abans de finalitzar el partit, els locals obtingueren els seus dos goals que els donà la victòria damunt l'equip badaloní, per mitjà de Vilà el primer i de Barceló el segon.

Els equips eren: Banús, Roure, Marcó, García, Molina, Espuny, Ferrer, pel Badalona; i Cos, Carbonell, Robert Banyach, Vilà, Pérez, Torrent, Coll, Barceló, Padrós i Torrent, per la Safa.

Arbitrat el partit l'entrenador senyor Romans amb bon encert i a gust i tots.

A SANT JUST DESVERN

J. S. J. E., s. Europa (Selecció), a Sant Just. — Diumenge passat tingué lloc l'encontre per a adjudicar definitivament la copa "Tallers Sanitas", que disputada en un altre partit per aquests dos equips quedaren empatats a 3 gols.

Les dues parts de l'encontre tingueren les mateixes característiques això és: un joc ràpid i molt vistós per part dels blancs contrarestat per les jugades individuals d'alguns dels nostres que més decidits a xutar en trobar-se davant de gol aprofitaren els moments d'indecisió del tercer defensiu blanc per obtenir els cinc gols que deixaren definitivament la copa en poder de la Joventut Sant Just Esplugues.

L'Europa no mereixia un resultat tan advers puix que jugà molt més que la Joventut, però mancà de decisió en els moments definitius davant de gol.

Dels de casa es destacaren Roig i Borràs i en segon terme Mujal i

PILOTA BASCA

FRONTO NOVIETATS

Hernandorena II i Marcelino contra Jauristi i Ugartechea

Amb motiu de celebrar un benefici a favor de la Germania de Pelotaris, es veié el Frontó ple de gom a gom.

El millor del primer encontre, la carrec dels esmentats pilotaris, fou Hernandorena II, que demostrà davant les primeríssimes figures que l'acompanyaven, que no tenien res per ensenyar-li, tot el contrari, ell fou qui en tot moment portà la iniciativa del joc, i solament a ell es deu la victòria, ja que el seu defensa, Marcelino, acusà un descens de forma que, francament, trobem estrany que un jugador amb tant d'amor pròpi surti a la canxa quan es troba en condicions tan poc favorables.

Deis vençuts, Jauristi, immillorable; Ugartechea, tampoc acabà de recuperar-se al costat de jugades excel·lents té fallides incomprensibles.

Segon partit: Pistón i Oazale II contra Erdoza i Gómez

Bona part de l'expectació que hi havia dimarts a la nit, es veié per presenciar aquest encontre. Tothom volia veure quin paper representava el petit Pistón davant el "fenòmen". En conjunt defraudà; la lluita fou guanyada per elno punte pel jove davant.

No sabem per quins motius Eusebi Erdoza estava nerviós, pesat, descohocat sempre i pidiós.

A nosaltres ens plauria veure aquest encontre repetit per a poder sentir judici i poder adjudicar el primer lloc de davant al quadre de Novetats. OROMI

Ha causat veritable sensació el nou

OPEL 6

el petit cotxe americà construït a Europa. Encara que no sigui comprador, no deixeu de provar aquesta meravella.

ROMAGOSA i Cia. València, núm. 295

HOCKEY

L'Assemblea del Comitè Català

Es dona de baixa de la Federació Espanyola i crea la Federació Catalana

Dilluns passat va celebrar-se l'assemblea extraordinària convocada per la Federació Catalana per tal de donar compte del resultat de l'Assemblea Nacional, a la qual varen assistir els senyors Masip i Abella.

El senyor Abella donà compte de com es desenvolupà la citada assemblea i digué que en vista de la forma com anaven les coses varen veure obligats a retirar-se i anunciar a l'Assemblea que no estava disposat el Comitè Català a que se l'atropellés en la forma com ho feien per la qual cosa es retiraren.

Va aprovar-se per unanimitat la gestió i procedir dels delegats catalans i encara més se'ls donà un vot de gràcies. A més a més s'aprovà crear la baixa a la Federació Espanyola i crear la Federació Catalana d'Hockey.

El Comitè Català comunicà a tots els altres Comitès i Clubs espanyols les causes que l'obligaren a separar-se i anunciar-los-hi la constitució de la nova Federació.

En l'Assemblea de la Federació Espanyola s'havia acordat la desqualificació dels components del nostre Comitè sens haver-se pogut precisar els motius que els induï a tal acord i això diu prou quina era animadversió contra la nostra Federació.

BASE-BALL

PARTITS DE LA FEDERACIO CATALANA

A desgrat del sol canicular que es deixà sentir durant tot el dia, els basallistes no donaren importància a aquest fenomen atmosfèric i acudiren com de costum al terreny de la Sagrera, al matí, on es celebraren dos partits.

A la tarda també es traslladaren des novenes al Poble Nou, on van donar a conèixer aquest esport al terreny de l'Esportiu.

Com que les composicions de les novenes no foren tan potents com

PREPARATS EN LABORATORIS MODERNES

ELS

NEUMATICS

Englebert

ofereixen una seguretat de la uniformitat i invariabilitat dels elements que els componen

RESULTAT:

UNA QUALITAT UNICA I SEMPRE

LA MILLOR

Madrid - Barcelona - Màlaga

